

บทนำ

นางหงส์ทรงเครื่อง

สวัสดิ์คะ ฉันชื่อ ออมมี...ไอยรินทร์ อัศวเมฆา

สิ่งที่ฉันจะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องราวความรักของ บรรณนารี เพื่อนสนิทที่สุดของฉัน

คงมีแต่รักแท้อันบริสุทธิ์ของเธอคนนี้คนเดียวเท่านั้น ที่ผ่านการพิสูจน์ได้ยกว่าฉันสามารถเอาชนะหัวใจสุดยอดบุรุษที่แกร่งดุจเพชรของเขา...ฌอน ซิลเวอร์ สโตน

ความรักระหว่างเธอกับเขาช่างเร่าร้อน...อ่อนหวาน...ละมุนละไม...ราวกับนวนิยายพาฝัน จนไม่แน่ใจว่า ฉันเล่าไปแล้ว จะมีใครยอมเชื่อหรือไม่

หากเรื่องราวของลูกหนี้สาวแสนสวยกับอภิมหาเศรษฐีหนุ่มรูปงาม กลับไม่เหมือนนวนิยายเรื่องใด

ดังนั้น ฉันจึงอยากบันทึกเรื่องราวความรักที่แสนประทับใจนี้ไว้ เพื่อยืนยันว่า...

ในโลกแห่งวัตถุนิยมอันโหดร้ายไปนี้ ‘มหัศจรรย์แห่งรัก’ นั้นมีอยู่จริง

‘บรรณนารี’ มีชื่อเล่นว่า ‘บันนี่’...

เราสองคนมีรูปร่างหน้าตาและนิสัยตรงข้ามกันสุดขีด...คนทั่วไปมัก

ฉันใจว่า ไม่รู้สองคนนี้มาสนิทกันได้อย่างไร
ทั้งนี้ทั้งนั้น...ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่มีเหตุผลที่มาที่ไป
เราทั้งคู่มีสิ่งที่เหมือนกันอย่างน่าแปลกและแตกต่างกันจนน่า
ประหลาดใจ

เราเกิดในปีเดียวกัน...เดือนเดียวกัน...วันเดียวกัน

บ้านของเราอยู่ติดกัน...บ้านฉันเป็นร้านขายของชำ ส่วนบ้านบันนี่
รับราชการ

เราต่างก็กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก...

ปาป้าหม่าม้าฉันเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุพร้อมกันทั้งคู่ตั้งแต่ฉันยังไม่รู้
ความ ทั้งฉันไว้ให้อาม่าเลี้ยง

ส่วนบันนี่...พ่อจากแม่ไปกับผู้หญิงอื่นตั้งแต่เธออยู่ในท้อง ยังดีที่ให้
เงินมาก่อนหนึ่ง ไม่มากไม่น้อย รวากับคำนวณไว้พอดีสำหรับระดับ
ประคองสองแม่ลูกให้มีชีวิตอยู่ได้จนบันนี่เรียนจบ

ทว่า... หลังคลอดบันนี่ไม่นาน แม่ของเธอก็ล้มป่วยและจากไป ทั้ง
เธอไว้ให้คุณยายเลี้ยง

คุณยายของบันนี่เป็นบรรณารักษ์ห้องสมุดประจำจังหวัด แม่ท่าน
เกษียณแล้ว แต่ก็ยังไปห้องสมุดทุกวัน ท่านไม่ได้เรียนสูงนัก แต่มีหัวใจรัก
ตัวอักษรและการอ่านเป็นชีวิต

ท่านเป็นคนตั้งชื่อให้หลานสาวคนเดียวทั้งชื่อเล่นและชื่อจริง...

บันนี่...กระต่ายน้อย เพราะเธอเกิดปีกระต่าย แต่ชื่อ ‘ต่าย’ มี
มากมายเกินไป ท่านเลยเลี้ยงไปใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งออกเสียงใกล้เคียง
กับชื่อจริง...

บรรณนารี...‘บรรณ’ แปลว่า หนังสือหรือปึก ‘นารี’ แปลว่า ผู้
หญิง...ถ้าเป็นคนทั่วไป คงตั้งใจให้ความหมายชื่อ คือ ผู้หญิงมีปึก หรือ
นางฟ้า แต่คุณยายเจ้าแม่ห้องสมุดตั้งใจให้ชื่อหลานสาวมีความหมายว่า

ผู้หญิงในหนังสือ ซึ่งก็คือ...‘นางเอก’

จริงๆ ยังมีตัวอีกนางแจ๋ว และแม่พระเอกด้วยที่เป็นผู้หญิงในหนังสือ แต่ในสายตาคุณยาย บรรณารักษ์...หลานสาวสุดที่รักของท่านย่อมต้องเป็น ‘นางเอก’ เท่านั้น

ด้วยความที่กำพร้ามาแต่เล็ก คุณยายจึงรักแสนรักหลานสาวคนเดียวคนนี้ และตามใจบันนี่ที่สุด

ตัวท่านเองไม่มีเงินทองมากมาย ดำเนินชีวิตเรียบง่ายและใช้จ่ายอย่างมัธยัสถ์ แต่ด้วยทุนทรัพย์ที่ลูกสาวทิ้งไว้ให้เลี้ยงหลาน ไม่ว่าบันนี่อยากได้อะไร คุณยายเป็นต้องจัดให้ บ่มเพาะนิสัยวัตรนิยามให้หลานรัก

จนโตขึ้นมา บรรณารักษ์...นางเอกแสนดีของคุณยายกลายเป็น สาวสวยมือเติบ ขอบประจาย สายตาของเธอจะไวต่อป้ายแดงๆ ที่เขียนว่า ‘SALE’ เห็นเป็นไม่ได้ ต้องรีบรี่เข้าไปใส่ทันที นอกจากกินทิ้งกินขว้างแล้วยังอ้างเหตุผลเสียจริตหุ ‘เงินทองเป็นของนอกกาย’ เพื่อความสบายใจในการใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายสิ้นคิด

ผิดกับฉัน...

ยิ่งกำพร้า อาม่าฉันก็ยิ่งกอดฉัน กลัวว่าถ้าไม่มีพ่อแม่ดูแล ฉันจะเป็นเด็กใจแตก แทบจะเปิดตำราขงจื้อหมุนหัวท่องสั่งสอนฉันมาแต่น้อย ปลูกฝังนิสัยประหยัด...‘รักษารัสนิม’ รู้จักคุณค่าของสิ่งต่างๆ ข้าวปลาอาหารกินเกลี้ยงไม่เหลือทิ้งขว้างสักเมล็ดจนติดเป็นนิสัย แทบไม่ต้องล้าง จานก็สะอาด ครอบฝาชีไว้กินมือต่อไปได้ ไม่เปลืองน้ำประปาและน้ำยาล้างจานด้วย

ป/ ปลานั่นหายาก ต้องลำบากออกเรือไป ป/ ปลาหายากแค่ไหน เงินนั้นใช้ร่ำหายากยิ่งกว่า...

ฉันไม่ต้องซื้อเข็มขัดก็รู้จักรัดเข็มขัดประหยัดดอดอดม แต่เอดคอดกิ่วของบันนี่ มีเข็มขัดหลายสิบเส้นไว้สลับผลัดเปลี่ยนตามแฟชั่น กลับไม่เห็นรู้จักรัดเข็มขัดเสียบ้างเลย

ต้องให้ฉันคอยส่งสอนตักเตือนตลอด จนเธอชอบว่าฉัน ‘เค็ม’

บางครั้ง...ฉันรู้สึกเหมือนมีน้องสาวเอาแต่ใจให้ต้องดูแลเสมอๆ และเก็บของเหลือๆ ที่เธอไม่เอาแล้วทิ้งๆ ขว้างๆ มาใช้ แม้แต่...กินอาหารเหลือทิ้งมากมายของเธอโดยไม่เคยนึกถึงภัยจากความเสียหาย

ดังนั้น เราจึงมีปรัชญาการใช้จ่ายแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เขาว่า ถ้ามีเงิน 2 บาท...จงใช้ 1 บาทซื้อข้าว อีก 1 บาทซื้อดอกไม้
นั่นหมายความว่า บาทแรกเป็นเหตุผลเพื่อการยังชีพ บาทหลังเป็นเหตุผลให้เราใช้ชีวิตอยู่ต่อไป

สำหรับฉัน...ถ้ามีเงิน 2 บาท ฉันจะใช้ 1 บาทซื้อชลาภอมสิน อีก 1 บาทซื้อกองทุน ถูกชลาภอมสินเอาไปซื้อหุ้น ผลตอบแทนกองทุนเอาไปซื้อพันธบัตรหรือทองคำ!

แต่บัดนี้...ถ้ามีเงิน 2 บาท เธอจะใช้ 1 บาทซื้อเสื้อผ้า อีก 1 บาทซื้อเครื่องสำอาง แล้วรูดบัตรเครดิตซื้อมือถือ นาฬิกา ชุดชั้นใน กระเป๋า รองเท้า เข้าวานทำผม ทำเล็บ นวดหน้า และอื่นๆ อีกสารพัด!!!

แม่ที่บ้านจะเลี้ยงเรามาด้วยตำราคนละเล่ม แต่เราก็โตด้วยกัน เรียนด้วยกัน เล่นด้วยกันตั้งแต่จำความได้

ฉันชอบวิชาคำนวณ ส่วนบันนี่ชอบภาษา...โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เธอให้เหตุผลเพื่อฝันว่า เมื่อโตขึ้นเกิดมีสามีฝรั่งจะได้ฟังเขาพราดลตอบกลับรู้เรื่อง

ดังนั้น เราจึงแยกกันเรียนเมื่อขึ้นชั้นมัธยมปลาย ฉันอยู่ห้องวิทยาศาสตร์ แต่เธออยู่ห้องศิลป์ภาษา

เราสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันได้ แม้ต่างคณะ

ฉันสอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนบันนี่สอบติดคณะอักษรศาสตร์

เด็กต่างจังหวัดสองคนจึงถูกส่งมาเรียนในกรุงเทพฯ เข้าหออยู่ด้วย

กัน

จนเรียนจบมา สองบัณฑิตสาวก็ยังเข้าทำงานที่เดียวกันในบริษัท
ยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่ง...ฉันเป็นนักวิเคราะห์ ส่วนบันนี่เป็นนักแปลและล่าม
ถึงจะอยู่คนละแผนก แต่เราก็ไปทำงานและกลับบ้านด้วยกันเหมือนตอน
เป็นเด็กนักเรียนไม่ต่างจากเมื่อสิบกว่าปีที่ผ่านมาเลย

เราสองคนจึงสนิทกันราวกับพี่น้องฝาแฝด ทั้งที่มีลักษณะนิสัยและ
รูปร่างหน้าตาผิดกันลิบลับ

บันนี่สูงสง่าราวพญางูสวัด ผิวน้ำผึ้งนวลเนียน ดูเป็นสาวสวยเซ็กซี่
หวานอมเปรี้ยว แบบที่ใครเห็นใครต้องเหลียวหลังมอง

ส่วนฉัน...ตรงกันข้ามทุกอย่าง ไม่อยากบรรยายให้ขายชี้น้ำ
เดินกับบันนี่ที่ไร ฉันกลายเป็น ‘ลูกเปิดชี้เห่ร่ห่อผ้าชี้ว’ เดินต้อยๆ
ตาม ‘นางหงส์ทรงเครื่อง’ ทุกที่

ไม่แปลกเลยที่เธอจะมีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ติดสอยห้อยตามเป็น
ขบวน สับรางแทบไม่ทัน หัวบันไดไม่เคยแห้ง

ในขณะที่ฉันยังไม่เคยมีหนุ่มมาจีบเลยสักครั้งคน ทั้งๆ ที่คณะฉัน
มีนิสิตชายมากที่สุดในมหาวิทยาลัย แต่คณะเธอแทบหานิสิตชายแท้
ไม่ได้สักคน

โชคดีที่เราอาศัยอยู่ด้วยกัน ฉันเลยไม่ต้องอับอายเพราะใช้บันได
เดียวกัน หัวบันไดฉันก็เลยพลอยไม่แห้งเหี่ยวไปด้วย มีดอกไม้สวยๆ มา
ประดับห้องโดยไม่ต้องควักกระเป๋าซื้อ และมีขนมหน้าตาไฮโซกินฟรีตลอด
ปีเพราะบันนี่บุญมีแต่กรรมบัง ได้ของดีมาฟรีๆ แต่ดันกลัวอ้วน ออ...หวาน
ฉันละ

คำตอบแทนของ ‘ไม้กันหมา’ อย่างฉัน คือ กินอาหารดีๆ ดูหนัง
ฟรีตลอด แถมยังได้นั่งรถหรูเวดของหนุ่มๆ ที่เปลี่ยนหน้ากันมารับ-ส่ง
บันนี่กลับบ้านเสมอ

แต่หลังๆ มาเนี่ย ไม่มีรถสปอร์ตสองที่นั่งคันไหนยอมมาจับเธอเลย เพราะมาที่ไร หนู่มเจ้าของรถเป็นต้องโบกวินมอเตอร์ไซด์ตามไปทุกที เพราะบ้านนี้ไม่ยอมทิ้งฉันขึ้นรถเมล์ หนู่มพวกนั้นเลยต้องจำยอมให้สาวสวยที่หมายปองอย่างเธอเป็นคนขับให้ลูกเปิดซีเฮอร์ห่อผ้าซีร็วอย่างฉันนั่งเป็นตุ๊กตาทาน้ำรถแทน...อูอู

ถึงกระนั้นก็ตาม...

คู่แฝดที่แตกต่างอย่างเราสองคน กลับมี ‘คุณสมบัติร่วม’ ที่สำคัญอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งนั่นก็คือ...ความโสด!

โสดสนิท!!!

ที่ต่างกันคือ... เราเป็นสาวโสดคนละประเภท

ลูกเปิดซีเฮอร์ห่อผ้าซีร็วอย่างฉันมุ่งมันกระโดดขึ้นคานอย่างอาจหาญ มาแนว...‘โสดตั้งใจ’

ในขณะที่นางหงส์ทรงเครื่องอย่างบรรณนารีมีคติธรรมแบบสาว ‘โสดจำใจ’ ว่า...

สามี คือ...เป้าหมาย

ผู้ชาย คือ...ทางผ่าน

กินเด็ก คือ...นิพพาน

ขึ้นคาน คือ...ตายทั้งเป็น!

เวลาเดินผ่านหนู่มหล่อเป็นต้องรีบแผ่เมตตาว่า...

จงเป็นโสดเป็นโสดเถิด! อย่าได้มีลูกมีเมียติดตัวเลย

จงเป็นแมนเป็นแมนเถิด อย่าได้มีความตึงกายตึงใจเลย

จงมีความโสดกายโสดใจ...

รักษาดนให้พ้นจากตุ๊ดแตกทุกช่วงทุกวัยด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
เทอญ!!!

ฉันฟันธงว่า ปัญหาหลักของบ้านนี้ไม่ใช่ ผู้ชายขาดตลาด เลยพลาดตลอด เพราะเธอมีตัวเลือกมากมาย แต่อุปสงค์ก็ยังไม่ตรงกับอุปทาน

เป้าหมายของบ้านนี้ คือ พระเอกมหาเศรษฐีหนู่มหล่อที่รักเธอจน

โงหัวไม่ขึ้น

จะไปหาที่ไหนละนั่น?

เธอจึงเป็นเหมือน ‘หุ่นมหาชน’ ที่มีคนมากมายเสนอซื้อ แต่ผู้ถือหุ้นตั้งราคาไว้อย่างปรี๊ด เลยยัง Match ไม่ได้เสียที ต้องค้างเติ่งอยู่อย่างนี้เป็นเพื่อนฉันซึ่งเหมือน ‘ห้างหุ้นส่วนจำกัด’ สะบัดบ๊อบ ไม่มีนโยบายขายหุ้นให้ใคร หยิ่งโง่...มีปัญหอะไรไหม?!

เป้าหมายของวันนี้...พระเอกมหาเศรษฐีหนุ่มหล่อ มีที่มาที่ไปอย่างไร?

อีกสิ่งหนึ่งที่เราเหมือนกัน... บันนี่และฉันต่างก็รักหนังสือทั้งคู่
ห้องชุดในคอนโดมิเนียมที่เราเช่าแบ่งกันอยู่เป็นแบบหนึ่งห้องนอน
เตียงเดี่ยวสองเตียงถูกจับวางชิดติดกัน เพราะสองฟากของผนังห้องกลายเป็นชั้นหนังสือ

ที่แตกต่างกันคือ ชื่อหนังสือบนชั้นทั้งสองด้าน...

กราฟหุ้นช่วยคุณได้ โลกทั้งใบ หัวใจนี้มีเพียงเธอ

รู้ก่อน รวยกว่า เราจะข้ามเวลามารักกัน

ปูรุษสอนหลาน พญามารร้ายพ่ายเส่นหา

100 วิธีเป็นเศรษฐีให้สำเร็จ เผด็จศึกรักกอสูรสวาทสุดแซบ :P

เขารู้ว่ากันว่า...ถ้าอยากรู้จักตัวตนที่แท้จริงของใคร ให้ดูหนังสือที่
คนผู้นั้นอ่าน

ไม่ต้องแปะป้ายก็รู้ว่า ชั้นหนังสือของใคร

ห้องนอนสองสาวอย่างพวกเราจึงเหมือนร้านหนังสือ แบ่งโซน
นวนิยายรัก กับ ธุรกิจ

ถ้าเราสองคนแลกหนังสือกันอ่านเมื่อไร ประโยคที่เรามักจะพูดขึ้น
พร้อมๆ กัน...

“เธอโดนเขาหลอกแล้ว!”

“พระเอกหล่อรวยแอบเฮงซวยสยบแทบเท้าผู้หญิงตัวเล็กๆ ลำบากยากจนคนหนึ่งเพราะความรัก ลงท้ายด้วยการแต่งงานกันอย่างมีความสุข ชีวิตจริงมันมีด้วยหรือ? เพื่อเจ้า...ชายผืนซัดๆ เขาเขียนเอาไว้ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ ต้มสาวโสดหาสามีไม่ได้อย่างเธอนะสิ อยากมีความรักหวานๆ มิสู้เอาไปต้มกินแทนน้ำตาลดีกว่า!”

“กรี๊ด! ออมี...เธอมันคนไม่มีหัวใจ!” บันนี่โวยวายใส่ฉัน “...อ่านแต่อะไรก็ไม่รู้ ทำตามไอ้วิธีเงากับดูกราฟบ้างๆ พวกนี้นะเธอจะรวยได้ เห็นอ่านมาก็ปี ก็ยังไม่รวยสักที ชายผืนเหมือนกันละน่า เขาเขียนเอาไว้ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ ต้มคนอยากรวย พยายามหาสูตรสำเร็จง่ายๆ มิสู้เอาไปผสมน้ำตาลตอนหุ่นร่วงแล้วต้มกินแทนเกลือดีกว่า!”

กรี๊ดแทงใจ...

“คอยดูเถอะ สักวันฉันจะต้องรวยด้วยลำแข้งตัวเองให้ได้!”

“คิกคิก...ถ้านางเอกแสนสวยอย่างฉันหาพระเอกมหาเศรษฐีได้อย่างในนิยาย รวยก่อนเธอ ฉันจะหัวเราะให้ฟันหักเลย”

บรรณนารีล้อเล่นโดยไม่คิดเลยว่าวันหนึ่งไม่นานนักเลย สิ่งที่เธอพูดเอาไว้จะกลายเป็นจริง

ไม่ใช่แค่พระเอกมหาเศรษฐีธรรมดา แต่เป็นอภิมหาหมามา... เศรษฐี!

ที่ตลกยิ่งกว่า ไม่ใช่แค่เธอเท่านั้น ฉันก็ด้วย ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ผู้ชายหล่อรวยแอบเฮงซวยสยบแทบเท้าผู้หญิงตัวเล็กๆ ลำบากยากจน (แถมสวยก็ไม่สวย หุ่นก็ห่วย) คนหนึ่งเพราะความรักจะมีอยู่ในโลกนี้จริงๆ

“ขอโทษนะ บันนี่ เธออ่านจบไปก็เล่มแล้ว ยังหาสามีไม่ได้สักที อย่าว่าแต่เศรษฐีเลย พระเอกผิยังไม่โผล่แม้แต่เงา” ฉันซึ่งไม่รู้อนาคตของเราสองคนส่ายหน้า

“ออมมีนี่ พูดอย่างกับหนังสือนิยายเป็น How to หาสามี”

“อ้าว แล้วไม่ใช่หรือ?”

“ไม่ใช่สิยะ” บันนี่ทำหน้าที่เหมือนนอຍាកกระโดดจับฉันคำโตๆ

“ฉันก็ไม่เห็นมีประโยชน์เลย อ่านไปทำไม เสียเวลา”

“อ่านบำรุงหัวใจยะ ไม่เหมือนหนังสือเธอ ให้อ่านบำรุงสมองเค็มๆ”

ฉันไม่กล้าให้บันนี่รู้ว่า เวลาเครียดๆ ฉันอ่านหนังสือตัวเอง
ไม่ได้ ต้องแอบจิกหนังสือของเธอมานอนอ่านปิดไปปิดมา

เธออะ... แต่ฉันไม่ควักกระเป๋าซื้อหรอกนะ ถ้าอ่านฟรีก็เอา แค่ว่า
เวลาไปงั้นๆ ไม่ประเทืองปัญญาอันชาญฉลาดของฉันสักนิด ไม่เคยอ่าน
จบเลยด้วย

“นี่อ้อมมี ทำไมนิยายฉันมันยับแต่เฉพาะหน้าที่มีเลิฟซีนล่ะ?”

แวกกก!!!... \$%*+@\$%&!!!

“บันนี่เสียๆ ได้ไหม ถ้าเป็นเรื่องไร้สาระ ขอเก็บเอาไว้ก่อนค่อยคุย
กัน ฉันยุ่งอยู่นะ” ฉันรีบตัดบท แต่เธอก็ไม่ปล่อย

“ถ้าเธอจะอ่าน ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่อย่าทำยับสิ เล่มนี้มีตอน
ที่ฉันชอบด้วย นางเอกอุ่มท้องหนึ่งแล้วพระเอกตามง้อ”

“ฉันว่าฉันก็มีเกือบทุกเรื่องแหละ”

“อ้าว...ไหนว่าไม่อ่าน แล้วรู้ได้ไง?”

“โอ๊ย! พอได้แล้ว...ฉันบอกว่าอย่าเพิ่งทวงไ้ คนเขากำลังคำนวณ
งานสำคัญ ต้องใช้สมาธิ!”

นอกจากบำรุงหัวใจ คลายเครียด และช่วยสร้างเสริมประสบการณ์
ชีวิตรักให้สาวโสดสนิทอย่างเราสองคนแล้ว ข้อดีอีกอย่างของนวนิยายที่
ฉันวิเคราะห์ได้จากการสังเกตพฤติกรรมของบรรณนารี...หญิงสาวที่อ่าน
นวนิยายราวกับกินข้าวแต่เลิกจนโตอย่างเธอมีนโยบาย ‘รักนวนลสงวนตัว
สุดชีวิต’!

ฉันไม่รู้ว่ นวนิยายทั้ๆ ไปในท้องตลาดเป็นอย่ างไร แต่ฉันยบบน
ชั้นหนังสือของบ้นนี้ เท้าที่ฉันอ่านผ่านๆ นางเอกร้อยทั้งร้อยคงความ
บริสุทธิ์ผุดผ่องไว้จนเจอพระเอก

ต่อให้โดนปล้...ก็ต้องกระทำโดยพระเอก ท้อง...ก็ต้องลูกพระเอก
“ดังนั้น นางเอกอย่างฉันจึงต้องเก็บเวอรจิ้นอันเดียวนี้ไว้ให้ ‘พระเอก
มหาเศรษฐีหนุ่มหล่อที่รักฉันจนใจหัวไม่ขึ้น’ เท่านั้น”

ฉันได้ยื่นข้อสรุปที่บ้านนี้ต่อแผนบริหารพรหมจารีของเธอแล้วแอบ
นอนเอาเท้าก่ายหน้าผาก

แม่คุณเอ๋ย...นอนเหยื่อน้อยๆ มีอยู่แค่ตัวเดียว คิดจะตกหลล
วาท!

ลงทุนแบบนี้ความเสี่ยงพุ่งปรี๊ดทะลุไประดับไหนไม่กล้าเดา ไม่รู้เอา
ส่วนไหนคิด หลายครั้งฉันอยากพาเพื่อนรักคนนี้ไปตรวจภายในสมองจริงๆ

แต่ถึงมันจะเป็นแนวคิดเพี้ยนพิสดาร เกเรียนได้โล่ ังได้ใจ แต่ฉันก็
รู้สึกดีที่อย่างน้อย นวนิยายฉากรักกระจายเหล่านั้นก็ช่วยให้บรรณนารีมี
‘วิสัยทัศน์ที่ยิ่งใหญ่’

ด้วยความที่มีโอกาสแค่ครั้งเดียว บ้นนี้จึงไม่กล้าคบหนุ่มคนไหนถึง
ชั้นทะลุทะลวงไปสวรรค์หรือลงนรก ไม่ใจแตกไปไหนต่อไหนกับใคร ให้ฉัน
ช่วยเป็นไม้กั้นหมา ซึ่งฉันก็ยินดี เธอจึงสามารถอดปากเหยี่ยวปากกา
มาได้จนถึงวัยเบญจเพส ถึงหัวบันไดไม่เคยแห้งก็ตาม

สรุปว่า แม้รูปกายภายนอก เธอจะดูเป็นสาวสวยใสไร้สมอง แต่
ภายในของหญิงสาวที่ชื่อบรรณนารีไม่ต่างอะไรกับนอนหนังสือนวนิยาย
ช่างฝัน ป้าแกที่วันๆ มีความสุขอยู่กับพระเอกมหาเศรษฐีหนุ่มหล่อหลงรัก
เธอจนใจหัวไม่ขึ้นซึ่งไม่มีอยู่จริงในโลกใบนี้

เท้าที่ฉันอ่านจากในหนังสือของฉัน มหาเศรษฐีตัวจริงแต่ละคน
ฉลาดร้ายจะตาย บางคนเทรดเงินเล่นกับอัตราแลกเปลี่ยน ถึงขนาด
สามารถทำเอาบางประเทศแทบจะล่มจมกันไปก็มี

อย่าง จอร์จ โซรอส พอมดการเงินคนสำคัญที่ซอร์สเซลเงินบาท ก่อนวิกฤติต้มยำกุ้งนั้นไง คนไทยหลายคนมองว่า เขาทำเราติดหนี้ IMF ถึง 1.4 ล้านล้านบาท ยังใช้คืนเขาไม่หมดจนถึงทุกวันนี้ พี่แกร้ายกาจ ถึงกับปล้นแบงก์ชาติอังกฤษด้วยการซอร์สเซลเงินปอนด์อีกต่างหาก

แล้วผู้ชายแท้ๆ ก็ไม่ได้พ่ายแพ้ให้แก่ความรักง่ายๆ เหมือนในนวนิยายพาฝันสักหน่อย

ฉันกลัวเหลือเกินว่า...วันใดเพื่อนรักควักเหยื่อตัวเดียวที่มีออกมาใช้ จะตกไม่ได้ฉลามวาฬอย่างที่ฝัน นอกจากเสียเหยื่อแล้ว บันนี่ยังอาจโดนเขมือบลงไปหมดทั้งตัวอีกด้วย!

ฉันเคยพยายามดึงเพื่อนรักให้ออกจากโลกแห่งความฝัน สู่โลกแห่งความจริงด้วยการอ่านหนังสือของฉันดูบ้าง ซึ่งเธอไม่เคยคิดจะแตะต้องมาก่อนเลย

จวบจนกระทั่งวันที่หัวใจของบรรณนารีเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก จนนวนิยายเล่มไหนก็ไม่อาจเติมเต็มความหวานเข้าสู่หัวใจเธอได้อีกแล้ว เธอค่อยแอบย่องมาขโมยหนังสือของฉันไปอ่านเองโดยฉันไม่ต้องเปลืองแรงโฆษณา

บันนี่ไม่ได้อ่านมันทุกเล่ม เน้นเฉพาะหน้าเด็ดๆ เหมือนอย่างที่ฉันแอบอ่านหนังสือเธอ

เธออ่านอยู่แค่มีกี่เล่ม แต่อ่านทุกหน้า ทุกบรรทัด ทุกคำ ซ้ำไป... ซ้ำมา...ซ้ำไป...ซ้ำมา...

แต่ฉันล้าพนั้นว่า เวลาที่บันนี่อ่านหนังสือของฉัน เธอจะต้องนอนอ่านบิตไปบิตมาไม่ต่างจากฉันอ่านนวนิยายรักของเธอแน่นอน

เพราะหนังสือทุกเล่มที่เธอเลือกอ่าน เป็นต้องมีชื่อคนคนหนึ่ง หรือเครื่องหมายดอลลาร์ 3 ตัว...\$\$\$ ซึ่งแปลงมาจาก SSS สัญลักษณ์ตัวย่อของคนคนนั้นอยู่ที่หน้าปก...

Sean Silver Sloan

ฌอน ซิลเวอร์ สโลน

ชื่อพระเอกอภิมหาเศรษฐีหนุ่มหล่อในฝันคนนั้นของบ้านนี้แหละ!

1

บ้านนี้

บ้านนี้ถือหลักการดำรงชีวิตว่า...เงินไม่มีค่าเท่ากับความสุข
ความจริงก็เป็นเช่นนั้น...แต่มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นจริงๆ

ถ้านำหลักการของบ้านนี้มาวิเคราะห์ร่วมกับพฤติกรรมการบริโภค
ของเธอแล้วจะได้สมการว่า...

**บ้านนี้ไม่เห็นว่าเป็นเงินมีค่า + บ้านนี้มีความสุขกับการซื้อ = บ้านนี้
ไม่ใช้เงินซื้อ**

เธอทำได้อย่างไร?

บังเอิญเธอโชคดี ได้เกิดมาในยุคที่มนุษย์เห็นพลาสติกมีค่ากว่า
กระดาษและโลหะ

เหรียญ...เป็นโลหะมีมูลค่าในตัวเอง แม้ไม่เท่ากับค่าเงินที่ระบุไว้ก็
ใกล้เคียง แต่คนกลับไม่ ‘รู้สึก’ ว่ามัน ‘มีค่า’ ให้ขอทานบางครั้งยังโดน
เมิน!

ธนบัตร...เป็นเพียงกระดาษด้อยค่า แต่กลับมีมูลค่าขึ้นมา เมื่อ
ธนาคารชาติแลกเปลี่ยนทุนสำรองเงินตราเพื่อรับรองว่าชำระหนี้ได้ตาม
กฎหมาย

บัตรเครดิต...ไม่ใช่เงิน มันคือแผ่นพลาสติกไร้ค่าที่สถาบันทางการเงิน

เงินต่างๆ ออกให้แก่ลูกค้าเพื่อใช้จ่ายแทนเงิน

นั่นหมายความว่า ทุกครั้งที่แผ่นพลาสติกใบนี้ถูกใช้แทนเงิน... ‘หนี้’ ก็เกิดขึ้น!

ชื่อก็บอกอยู่แล้วว่า บัตรเครดิต...บัตรแห่งหนี้!

โดยธรรมชาติ...คนมีเงินย่อมมีความสุขกว่าคนมีหนี้แน่ๆ

แต่หลังจากบัตรเครดิตถือกำเนิดขึ้นในปี ค.ศ.1914 ค่านิยมของคนก็เปลี่ยนไป...กลับ ‘รู้สึก’ ว่า ‘มีหนี้’ ดีกว่า ‘มีเงิน’

โฆษณาบัตรเครดิตต่างๆ พยายามสร้างความรู้สึกดีๆ กับ ‘หนี้’... สิทธิพิเศษกว่าใคร...อภิสิทธิ์เหนือระดับ...อำนาจแห่งการจับจ่ายไร้ขีดจำกัด...

ห้างร้านต่างๆ ยินดีต้อนรับ ‘บัตรแห่งหนี้’ ทุกสถาบัน พร้อมโปรโมชั่นพิเศษมากมายให้คุณ ‘ลูกหนี้’ทั้งหลาย ทำให้สมการนี้กลายเป็นจริงขึ้นมาได้...

บ้านนี้ไม่เห็นว่าเป็นเงินมีค่า + บ้านนี้มีความสุขกับการซื้อ = บ้านนี้ไม่ใช่เงินซื้อ

บ้านนี้จึงกลายเป็น ‘บ้านหนี้’...ตะป๊ะบ้านขอไปจนติดหนี้!

“แง...คุณยายใจร้ายตั้งชื่อไม่เป็นมงคลให้หนู!!”

‘เงิน’ กับ ‘หนี้’ เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกัน แต่ก็เป็นสิ่งเดียวกัน... เพราะ ‘หนี้’ คือ ‘เงินที่ติดลบ’

มีหนี้ก็แปลว่ามีเงินติดลบ

ด้วยระบบบัตรเครดิตที่เน้นการใช้ก่อนผ่อนทีหลัง ส่งเสริมให้บ้านนี้ ‘มีความสุข’ จนติดลบ

ในสมการ...บ้านนี้ไม่เห็นว่าเป็นเงินมีค่า ถ้าจะพูดให้ตรงกว่านั้น...บ้านนี้ไม่มีโอกาสได้เห็นแม้แต่เงาของเงินด้วยซ้ำ เพราะเงินเดือนออกมาเมื่อไร

ก็ต้องรีบนำไปจ่ายหนี้จนไม่มีเหลือ เพื่อให้มีวงเงินใช้ขอต่อไป

การซื้อด้วยเงินสดๆ ช่วยให้เกิดความรู้สึกถึง ‘รายจ่าย = การ
หดหายของรายได้’ แต่การรูดบัตรเครดิตที่ไม่มีค่าอะไร ทำให้
ไม่เกิดความรู้สึก...รู้ ว่าเงิน ‘สึก’ ไปเท่าไรแล้ว

มารู้อีกทีก็เมื่อรูดไม่ผ่าน...บัตรเครดิตวงเงินใบแรก...บัตรเครดิตวงเงิน
ใบต่อมา...ต่อมา...และบัตรเครดิตวงเงินทุกใบ!!!

หากความรู้สึก ‘สึกยิ่งกว่าสึก’ เกิดขึ้น เมื่อรายได้ไม่พอจ่ายหนี้
และรู้ ‘สึกที่สุด’ ก็เมื่อเจอดอกเบี้ย 20% ต่อปี!

“ก็ไม่ได้เยอะอะไรนี่ แค่ 20% เอง สบายๆ” บันนี่ยิ้มกับความรู้สึก
‘สึก’ จิบๆ

“จะบ้าเหรอ!” ฉันทึ่งแล้วอยากเป็นลม “...20% นี่มันโหดโคตรๆ
คิดดูสิว่า ของราคา 100 เธอจะต้องจ่าย 120 เสียวนะ”

ฉันจะซื้ออะไรที ค่าขนส่งแล้วค่าขนส่งอีก เพื่อให้ได้ส่วนลด ถ้าต้อง
จ่ายเพิ่มถึง 20% ฉันตายดีกว่า!

“เอาน่าๆ... ตอนฉันถอยกระบะไปใบนี้มา ก็ได้ลดตั้ง 25% รองเท่า
นี้ก็ Sale 30% โดนดอกเบี้ยไป 20% ก็ยังถือว่ากำไร...หนู”

ยังอุตุส่าหิคิดได้นะ บันนี่! สมเป็นผู้บริโภคยอดเยี่ยมที่ฝ่าย
การตลาดควรให้โล่รางวัล ‘เหยื่อดีเด่น’ จริงๆ

“ปัญหาคือ วงเงินเต็มแบบนี้ ฉันจะอย่างไรดี?”

ดูเธอสิ ไม่เข็ด ยังคิดจะขอต่อไปอีกรี?

“หยุดซื้อ!”

ฉันใช้เงินน้อยกว่าเธอ 10 เท่าก็มีชีวิตอยู่ได้ ไม่เห็นตายเลยสัก
หน่อย กินจุกว่าเธอซึ่งกลัวอ้วนด้วยซ้ำ! แถมยังไม่มีใครคอยส่งของฟรี
มาให้เหมือนอย่างเธอ...นางหงส์ทรงเครื่องที่หนุ่มๆ หมายปอง

“ก็ของฟรีมันไม่ถูกใจฉันนี่นา ซื้อเองดีกว่า”

ฉันสรุปว่า บันนี่เป็นโรคจิตชนิด Shopaholic

“มือถือเก่าแค่กรุ่น ไม่ได้ตักน้ำ ทำไมจะใช้ไม่ได้?”

“ก็เขาเพิ่งออกรุ่นใหม่มานี่นา ฉันทุตสำหิไปยื่นต่อคิวจองเป็นวันๆ เลยเหียวนะ รุ่นนี้นะ มีกล่องตั้งร้อยล้านฟักเซลนะ”

โถ่เอ่ย ทำเป็นไฮเทค โทรศัพท์อะไรไม่รู้ ฉลาดตอนเช้า พอบ่ายก็กลายเป็นซากกะเบือเพราะแบตเตอรี่ต้องวิ่งโร่มาขอยืมโทรศัพท์รุ่นหน้า จอขาวดำมีตุ่มไม่มากไม่น้อยของฉันท...หิ!

“ซื้อทำไมหา ไอ้คอร์สหน้าแดง...หน้านะยะ ไม่ใช่ลูกบอลหรือ ลูกชิ้น จะแดงไปไหน?”

ความจริงคนเกิดมาสวยอย่างบันนี่ไม่จำเป็นต้องแต่งอะไรมากมาย นอนน้ำลายไหลก็ยังดูเซ็กซี่ เดินเก๋กัันแกรๆ ก็ยังมีเศษเสน่ห์กระเด็น ออกมาได้ แต่เธอกลับเสียเงินทองมากมายให้แก่ร้านเสริมสวย ทั้งทำผม ทำเล็บ ทำหน้า ทำตัว ทำมันตั้งแต่หัวยัน... ยังดีที่เธอเป็นคนกลัวเจ็บ เลยไปไม่ถึงยันฮี!

ถ้าโต๊ะเครื่องแป้งเปรียบเหมือนเมือง โต๊ะเครื่องแป้งของฉันทก็เป็นเมืองชนบทราบเรียบ มีไฮโลตั้งโด่เด่อยู่ หนึ่งอันถ้วน...นั่นคือโลชันผสมกันแดดขวดเดียวที่ฉันทใช้ทาหน้าทั้งหน้าทั้งตัว แต่โต๊ะเครื่องแป้งของบันนี่เป็นใจกลางเมือง เพราะคุณเธอมีครีมบำรุงและเครื่องสำอางเรียงรายราวกับตีกระฟ้าหนาแน่น

“ทาอะไรนั้กหนา หน้าก็มีอยู่อันเดียว”

“ขวดนี้กันเหียวกลางวัน ขวดนั้นกันเหียวกลางคืน กระปุกนี้ยกกระชับ ตลับนี้ขาวใส อันนี้ไ้สิว...”

โธ่ มันมี ‘เหียวกลางวัน’ กับ ‘เหียวกลางคืน’ ด้วยหรือนี่ ยังมีทา ก่อนล้างหน้า หลังล้างหน้า ก่อนทาแป้ง บำรุงตาบน ตาล่าง ปากบน ปากล่าง สิ่วเสี้ยนต้องแต้มนี้ สิ่วหัวข้างแต้มโน้น...โอ๊ย...ง

วิธีแก้ปัญหานี้ที่ทรงประสิทธิภาพที่สุด...หยุดซื้อ!

ง่ายๆ แค่นั้น แต่ฉันทำไม่ได้! เธอเลือกทำสิ่งที่สลับซับซ้อนและยุ่งยาก จนไม่น่าเชื่อว่าคนไม่ชอบวิชาคำนวณอย่างเธอจะทำได้

ตอนแรก...เธอแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการ ‘หมุนเงิน’ แต่มนุษย์เงินเดือนซึ่งมีรายได้ทางเดียวไม่ได้ทำมาค้าขายจะมีเงินหมุนได้อย่างไร นอกจากใช้วิธี...ขยวงเงินเพิ่มบัตรนี้ แล้วเอาไปกดเงินสดออกมาจ่ายบัตรนั้น แล้วกดเงินสดจากบัตรนั้นไปจ่ายบัตรนั้น วงเวียนไปเรื่อย...

หากฉันนั้นก็ยังไม่ยอมหยุดซื้อ ยังคงไว้ซึ่งนิสัยมือเติบ เอาแต่ใจ ซื่อของไม่เคยมองราคา คิดแต่ว่าได้ส่วนลดเท่าไร ไม่นานก็ไปไม่รอด ต้องพึ่งสินเชื่อบุคคล ในอัตราดอกเบี้ยที่โหดหินยิ่งกว่า

“แค่ 2.75% เอง ถูกกว่า 20% ตั้งเยอะ”

“ยายบ้า 2.75% ต่อเดือน ก็เท่ากับ 33% ต่อปีเชียวนะ โอ้ย...ฉันจะเป็นลม!”

ดอกเบี้ยทบต้นเป็นสิ่งประดิษฐ์มหัศจรรย์ของมนุษยชาติ

เมื่อ 3 ปีก่อน ฉันเริ่มเข้าทำงานไม่กี่เดือนก็ทำบัตรเครดิตและเริ่มติดหนี้ ปัจจุบันหนี้ของเธอเติบโตขึ้นราวสามเท่า นั่นหมายความว่า ซื้อมา 100 จ่าย 300 แล้ว!

บัดนั้น...เมื่อเครดิตบูโรกลายเป็นบุโรทั่ง แถมยังมีจดหมายทวงหนี้ส่งมาถึงบ้านเป็นตั้งๆ ทั้งนายของสถาบันการเงินก็โทร. ตามจิกไม่เว้นแต่ละวัน

ฉันเลยขาดความเป็นลูกหนี้ในระบบ หันไปใช้บริการเงินกู้นอกระบบแทน เพราะง่ายกว่า อนุมัติเร็วกว่า ได้วงเงินสูงกว่า

แต่พอถึงเวลาทวงหนี้ มันไม่ใช่แค่จดหมายหรือโทรศัพท์ มันมา ‘ตัวเป็นๆ’!!!

“เฮียส่งผมมาทวงหนี้ รีบๆ จ่ายมาเสียดีกว่า ดีกว่าน่าน้องสาว!”

กรีดดด!...น่ากลัวที่สุดเลย

ในที่สุด บ้านนี้ก็ไม่ใช่แค่รู้สึก แต่รู้ซึ้งแล้วว่า...

เงินไม่มีค่าเท่ากับความสุข แต่ทุกข์สุดๆ เมื่อมีหนี้ไม่มีจ่าย!

เหลียวซ้ายแลขวา...บ้านนี้ไม่มีใครอีกแล้ว

เธอได้คุณยายจนท่านไม่เหลืออะไรจะให้จริงๆ...

แย่ยิ่งกว่านั้น บ้านนี้เคยแสดงกตัญญูด้วยการ ‘ถอย’ กระเป๋าแบรนต์เนมสุดหรูให้คุณยาย (โดยเลือกรุ่นที่เธอชอบ แบบคลาสสิกที่ปีก็ไม่เซย เพื่อวันหน้ายายตายแล้ว เธอจะได้เก็บเอามาใช้ต่อได้) ราคาห้าหมื่นกว่าบาท (ลงทุนเต็มทีเพราะใช้ตั้งสองชั่วคน)

แต่พอคิดหนี้ เธอก็ไปอ้อนขอเงินคุณยาย กลายเป็นอัฐยายซื้อกระเป๋ายาย เมื่อคุณยายเงินหมดไม่มีจะให้เธอใด ก็อุตส่าห์ตัดใจ เอากระเป๋ามาขายในราคาห้าพัน เพื่อหาเงินมาให้หลานรัก!

งานนั้นทำบ้านนี้ร้องไหยหวนด้วยความเจ็บปวดใจไปเป็นปีๆ พุดถึงทีไรก็น้ำตาไหลซึม ...สมน้ำหน้า!

เธอเคยขออำมาฉันด้วย ที่แรกก็ให้ยืมไม่คิดดอก แต่คราวต่อมาเจอดอกเบี้ย 50% ต่อปีเข้าไป เช็ดจนตาย

สุดท้ายก็ไม่พ้นคนใกล้ตัวที่สุด...

“ออมมีเจ้า...เรารักกันเหมือนพี่น้องฝาแฝดใช่ไหม...”

ยังไม่ทันที่ ‘บ้านนี้’ จะเอ่ยปากจบประโยค ฉันก็ตัดบทฉับ...

“ไม่! ...มีเงินนับเป็นน้อง มีทองนับเป็นพี่ แต่มีหนี้นับไม่ถ้วนสมควรเลิกคบ!”

ฉันเคยช่วยไปแล้ว เหมือนส่งเสริมให้บ้านนี้ได้ใจ พอแก้ปัญหาได้ง่ายๆ ก็เลยไม่ยอมแก่นิสัย ปัญหาจึงย้อนกลับมา...สาหัสยิ่งกว่า

“ยายออมมีใจร้าย ฉันขอแข่งให้เธอสลักเกลียวตัวเองตายๆ ไปซะ”

ฉันกลัวจะตายเพราะโดนอุ้มมากกว่า มีนักเลงมาทวงหนี้หน้าบ้าน

แบบนี้...เฮ้อ...

ถ้าฉันมีก็คงจะแอบๆ ใช้หนี้ให้ไปก่อนละนะ แต่ว่าสภาพเศรษฐกิจในกระเป๋าคันตอนนี้ก็แย่ไม่แพ้วันนี้เลย

เงินสดฉันไปติดอยู่ในพอร์ตการลงทุนหมดแล้ว...พอดีนั่น PGS... เพกาซัส ที่ซื้อไว้เก็งกำไรดิ่งลง หลอกให้เราหลงคิดว่าเขากำลังจัดโปรโมชั่นราคา ก็ซื้อซื้อถัวมาเรื่อยๆ จนเต็มพอร์ต ถ้าขายล้างพอร์ตมาจ่ายหนี้ตอนนี้ก็เท่ากับล้างตูดดีๆ นี่เอง

“ฉันควรทำอย่างไรดี?”

วันนี้คิดไปคิดมา ก็คิดวิธีแก้ปัญหาออกมาได้วิธีหนึ่ง...ซึ่งเป็นวิธีแก้ปัญหาระยะยาวแบบบูรณาการที่ยั่งยืนตามแบบฉบับนางเอกอย่างที่ตัวประกอบกระຈอกๆ อย่างฉันไม่มีวันนี้ก็ออกเลยจริงๆ ให้ตายเหอะ!

“ฉันจะต้องหาทางยืมเงินพระเอกมหาเศรษฐีหนุ่มหล่อ แล้วก็แต่งงานชดใช้หนี้!”

โอ...นางเอกคนอื่นเขามีความจำเป็น ไม่พอติดพันกับแม่ป่วยหนัก หรือต้องส่งน้องเรียนหนังสือ แต่หนี้ของวันนี้เกิดจากมือถือ กระเป๋า เสื้อผ้า นาฬิกา และคอร์สน้ำเต๋อเต็ก!

“เน่...หางานพิเศษทำง่ายกว่าไหมยะ?”

ในสายตาดูตัวประกอบ...งานพิเศษน่าจะเป็นการแก้ปัญหาระยะยาวที่ดีที่สุดสำหรับนางเอกรายนี้ เพราะนอกจากมีรายได้เพิ่มแล้ว ยังช่วยให้เธอไม่มีเวลาชอป ช่วยลดรายจ่ายได้อีกด้วย

“ได้ๆ ะหว่างที่ยังหาพระเอกไม่ได้ ฉันจะหางานพิเศษทำรอก่อนนะ”

วันนี้มุ่งมันขยันขันแข็งมาทันทีที่มีความฝัน (อันไร้สาระ) ลอยอยู่เบื้องหน้า แม้ว่าจับต้องไม่ได้ แต่ก็ปลื้มใจช่วยให้เธอยิ้มสดใสเริงร่าแม้ในยามที่ต้องฟันฝ่าวิกฤติ!

“ว่าแต่...เฮียๆ ทั้งหลายที่มารอหน้าประตูอยู่ทุกวี่ทุกวันนี่ละ จะให้

อัญเชิญไปไหน?” เธอถามจ้อยๆ

“เจรจาประนอมหนี้ เตะถ่วงไปก่อน แล้วผ่อนจ่ายยาวๆ” ฉัน
แนะนำแนวทางแก้ปัญหาระยะสั้น

แต่ปรากฏว่า...

“แง...เฮียๆ เสนอให้ฉันเอาตัวไปมัดดอกกับเสี่ยอะ”

“ไอ้...พลอตมัดดอก! นางเอกกู้เงินพระเอก ไม่มีจ่าย เลยต้องเอา
ความสาวเข้าแลก บันนี่...ในที่สุดเธอก็ได้เป็นนางเอกสมใจแล้ว ยินดีด้วย!”
ฉันตบไหล่บอบบางของเพื่อนรักป้าๆ

“อ้ายยย!!! ไม่เอา...ถ้าอึดเสียหน้าหมูเึ้นนั้นเป็นพระเอกละก็ ฉัน
ยอมรับบทพี่สาวแม่ผัวคนครัวข้างบ้านก็ได้ จะได้ห่างๆ นางเอกหน่อย!”

งานนี้ ถ้าไม่มีพระเอกที่ม้าขาวมาช่วยทัน บันนี่คงต้องตัดใจใช้วิธี
ปลดหนี้ด้วยการสะบัดไม้โทออก...

หนี!

แต่พอดีพอดี ฟังส่ง ‘เขา’ มาให้เธอ...

เนื่องจากท่านประธานบริษัทที่เราทำงานอยู่ไม่รู้อังกฤษ
ท่านบุกเบิกก่อตั้งโรงงานผลิตแบตเตอรี่เล็กๆ ขึ้นเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน
ค่อยๆ เจริญเติบโตจนกลายเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มีการค้าขาย
ระหว่างประเทศ ทำให้ต้องติดต่อกับชาวต่างชาติมากมาย จำเป็นต้องใช้
นักแปลช่วยเรื่องเอกสารและล่ามในการติดต่อสื่อสาร

ตำแหน่งของบันนี่จึงได้ใกล้ชิดกับผู้บริหารระดับสูง ทั้งๆ ที่เป็นคน
จบใหม่ การที่ฝ่ายบุคคลเลือกเธอ เพราะนอกจากความสามารถด้านภาษา
แล้ว เธอยังดูดีเหมาะจะเดินตามซีอีโอเสริมบาร์มีด้วย

เมื่อบันนี่เตรียมหนี้หนี้ เธอจึงตัดสินใจยื่นใบลาออก

หากท่านประธานไม่อนุมัติ แต่กลับเรียกไปเจรจา...

“เดี๋ยวดร่อนเรื่องเงิน?...แล้วคิดว่าลาออกจากงาน เงินมันจะไหลมา

หรือ?”

คนทำธุรกิจกับแนวทางแก้ปัญหาของเด็กรุ่นใหม่ซึ่งสวนทางกับหลักการ ‘งานคือเงิน เงินคืองาน’ ไม่ทำงาน ไม่ทำเงิน ย่อมต้องยิ่งเดือดร้อนเรื่องเงินมากขึ้น

วันนี้ตัดสินใจเล่าเรื่องนี้ให้คนเป็นนายฟัง (แต่ยังปากไม่เอ่ยอ้างถึงพฤติกรรมขอปแลกของเธอ)

“อ้อ...หึหึ!”

สายตาคมกริบของท่านเจ้าสัวเฉาเปลี่ยนไปทันทีที่ได้ยินคำสำคัญที่บ่งบอกถึงความไร้อนาคตของเธอ จากที่เคยมองอย่างเอ็นดูเหมือนลูกสาว ก็กลายเป็นหิรตาคำนวณว่า เขาจะใช้สถานการณ์เลวร้ายของ ‘พนักงานสาวแสนสวยรุ่นราวคราวลูก’ คนนี้ให้ได้ประโยชน์อย่างไรดี... แอบเลียริมฝีปากสองแผ่ลิบ!

สำหรับระดับประธานบริษัท นี่แค่นี้ถือว่ากระจอกมาก แต่ว่า... เหล่ไปทางภริยาซึ่งนั่งหน้าโหดอยู่ไม่ไกลแล้ว เอ็ม...สยอง!

หลังจากท่านประธานครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน วันนี้ก็ถูกเรียกเข้าพบอีกครั้ง เพื่อยื่นข้อเสนอสุดพิเศษ!

“จริงหรือ อาแปะซีเหนียวที่จ่ายโบนัสสายจนจะปลายอีกปีแล้วค่อยออกนั้นนะนะ จะให้วันนี้ยืมตั้งค์!?” ฉันได้ยินแล้วรู้สึกชกไม่ชอบมาพากล

“ถ้าคนชื่อไอรินที่แปลว่าเกล็ดสินเธาว์บอกว่า อาแปะซีเหนียวแล้วละก็...ซีอาแปะต้องเหนียวอย่างยิ่งจริงๆ” วันนี้แซวแล้วเฉลย...

“เขาไม่ได้ให้ยืมเฉยๆ สักหน่อย”

นั่นไง...ว่าแล้วเสีย!

“อย่าบอกนะว่า เขาจะให้เธอไปเป็นอื่น乎?”

ภริยาท่านประธานชี้หึ่งถึงขนาดมานั่งเฝ้าเข้าเียน ควบทั้งตำแหน่ง

‘ท่านรอง’ และเลขา ‘ไม่รู้ว่าการเป็นอีหนูเจ้าสัวเหมาะกับโดนเจ้านั้นออก
ระบบเอาตัวไปขัดดอกอันไหนร้ายกว่ากัน

“เปล่า ท่านไม่ได้จะเอาฉันไปเป็นอีหนู”

“ค่อยยังชั่ว” ฉันเป่าปากโล่งอก แต่เห็นสีหน้าของวันนี้แล้ว รู้สึก
ใจคอไม่ค่อยดี “...เขาไม่เอาเธอไปทำอีหนูแล้วเขาให้เธอทำอะไรหรือ?”

“ทำงานพิเศษ” วันนี้ตอบพร้อมทำท่าทางแปลกๆ แต่ฉันฟังแล้ว
ยิ้ม

“อ้อ...ก็ดีแล้วนี่”

แหม...แนวทางแก้ปัญหาของท่านประธานเหมือนของฉันเปียบเลย
แสดงว่า ฉันมี ‘วิสัยทัศน์ซีไอโอ’ โหะๆๆ

“งั้นรีบๆ เอาเงินไปคืนเจ้านี่ แล้วขยันทำงานให้ท่านเจ้าสัวสิ” ฉัน
รีบเปลี่ยนคำเรียกหาจาก ‘อาแปะซีเหินยว’ เป็น ‘ท่านเจ้าสัว’ ทันที

“แต่ว่า... ‘งานพิเศษ’ นั้นนะ...” วันนี้อึ้งนิดหนึ่งแล้วนี่อะไรขึ้น
ได้...

“เออ จริงสิ ออมมี เธอมีหนังสือ 100 อันดับอมิหาเศรษฐีโลก
ไซ้ใหม่ ขอยืมหน่อยนะ”

“เอาไปเลย” ฉันดีใจที่เพื่อนรักหันมาสนใจศึกษาวิธีหาเงิน แทนที่
จะใช้เงินเป็นอยู่อย่างเดียว

แต่พอให้หนังสือไป วันนี้เปิดพลิกๆ ดูไม่ถึงนาทีก็ส่งคืนให้

“อ้าว...ทำไมรีบคืนล่ะ?”

“มันไม่มีรูปที่อยากดูนี่นา”

ว่าแล้วเธอก็มาตะกุกตะกั่นหาหนังสือในชั้นของฉันเป็นการใหญ่

“นี่เธอหาอะไร?” ฉันไม่ได้หวงหนังสือหรอกนะ แต่สงสัย

“หา ‘ข้อมูล’ เกี่ยวกับงานพิเศษที่ท่านประธานจะให้ทำนะสิ”
วันนี้ตอบ

“มันงานพิเศษอะไรกันเน้อ?”

ต้นเดือนหน้า จะมีอภิมหาเศรษฐีระดับโลกเดินทางมาเมืองไทย ท่านเจ้าสัวมีเส้นสายเข้าถึง จึงฉวยโอกาสรับอาสาเป็นเจ้าภาพดูแลแขกคนสำคัญท่านนี้ระหว่างที่อยู่กรุงเทพฯ แต่ความจริงแกแอบมีแผนการลงทุนไว้เสนอขายหุ้นให้แก่นายทุนใหญ่...

“ว่าไงนะ! จะให้เธอช่วย ‘รับแขก’?” ฉันทวยวาย

“หน้าที่หลักของฉันทก็คือ ใช้เส้นห่มารยาทหญิงมดใจ ตะล่อมให้เขามาร่วมทุนกับเราให้ได้”

“โอ้โห...นี่มันแผนส่งหมูเข้าปากหมาชัดๆ! อาแปะกะใช้บรรณนารีเป็นบรรณาการ...ร้ายที่สุดเลย!”

“ถูกต้อง!...ท่านประธานย่าแล้วย้าอีกว่า ต้องปรนนิบัติพิศุขให้ดี เขาอยากได้อะไร ต้องมอบให้เขาทุกสิ่งทุกอย่าง ห้ามปฏิเสธ”

ไม่! ต่อให้หัวเด็ดตีนขาด ฉันทไม่มีวันยอมให้บันนี่เอาศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงไปให้ใครย่ำแน่ ไม่ว่าเขาจะรวยล้นฟ้ามาจากโลกไหนก็ซื้อหัวใจผู้หญิงไทยคนนี้ง่าย ๆ ไม่ได้!

คอยดู...ฉันทจะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเพื่อนรัก ต่อให้ต้องล้างตุตเทขายหุ้นเพกาซัสบัดชบนั่น ฉันทก็ยอม!

แต่ขอให้ผ่านงานประชุมผู้ถือหุ้นครั้งนี้ไปก่อนนะ ฉันทวางแผนจะไปกินล้างบางให้คุ้ม แล้วจะเทขายหุ้นม้าบินนรกันนี้ทั้งมาช่วยเธอ

“บันนี่เธอห้ามยอมเขาง่ายๆ เลยเชียว คิดให้ดีๆ นะ...เธอคือนางหงส์ ไม่ใช่ไก่หรือควาย อย่าลืมนะเธอมีพรหมน้อยผืนเดียวเพื่อพระเอกมหาเศรษฐีสุดหล่อเท่านั้น อย่าควักมันออกมาใช้เด็ดขาด” ฉันทรีบยกเอาแผนนโยบายบริหารจัดการพรหมจารีของเธอขึ้นมาเตือนสติ

“ก็เขาคอนี้เป็นอภิมหาเศรษฐีจริงๆ นี่นา...ฉันทก็เลยต้องหาข้อมูลนี้ไง อายากรู้ว่า เขาพอจะเป็นพระเอกของฉันทได้ไหม ถ้ามันบัดชบกว่าเสียหมูผีที่ต้องไปขัดดอกละก็ ฉันทรีบหนีดีกว่า”

อ้อ ก็เลยจะหานั่งสือฉันทไปดูรูปอภิมหาเศรษฐีคนนี้ เช็คว่าหน้าตา

ดีพอจะเป็นพระเอกหรือเปล่านั้นรี

โก แม่คุณ...แทนที่จะคำนวณว่าเรามีเงินเท่าไร ช่างไร้เดียงสาจริงๆ
สมแล้วที่มีหลักการดำรงชีวิตว่า...เงินไม่มีค่าเท่ากับความสุข แต่คราวนี้
ต้องเปลี่ยนเป็น เงินไม่มีค่าเท่ากับความสุข!

“แต่ฉันว่าโอกาสที่อิมหาเศรษฐีคนนี้จะเป็พระเอกของฉัน”
บันนี่ให้เหตุผล...

“เห็นอิมหาเศรษฐีระดับโลกแต่ละคนที่ขึ้นปกหนังสือเธอแล้ว
บอกได้คำเดียวเลยว่า เห็นแล้วเหียวไปด้วย” บันนี่ทำหน้าละเหีย

“มา! เดียวช่วยหา” ฉันอาสา “...เขาซื้ออะไร บอกมา!”

“ฉอน ซิลเวอร์ สโตน”

“หา ซื้ออะไรนะ?” ฉันหันขวับ...รีบเอานิ้วก้อยแคะหู กลั้วว่าฟัง
อะไรผิดไปหรือเปล่า

“ฉอน ซิลเวอร์ สโตน” เธอทวนอีกครั้งทีละคำชัดๆ ซ้ำๆ แบบชัก
ไม่ค่อยแน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน

“ฉอน ซิลเวอร์ สโตน เลยรี?...กา...รี้ดดด!!!”

2

\$ean \$ilver \$lone

“ออมมีกริดทำไม?” บันนี่ตกใจ

“ฉอน ซิลเวอร์ สโลน เรามีปัญหาอะไรหรือ?” สาวสวยร่ายหนึ่ง
ชักไม่สบายใจกับท่าทางตื่นเต้นตกใจของฉอน

“นี่เธอไปอยู่หลังเขาลูกไหนมา หา...ไม่รู้เลยหรือว่า ฉอน ซิลเวอร์
สโลน เป็นใคร” ฉอนถาม

บันนี่ส่ายหน้าดิก

“เพิ่งเคยได้ยินชื่อจากท่านประธานเนี่ยแหละ รู้แค่วัย มีอะไรอีก
หรือเปล่า?”

“ไม่ใช่แค่วัย!” ฉอนยืนยัน “เขาเป็นอภิมหาเศรษฐีชาวอเมริกัน
เจ้าของสินทรัพย์นับหมื่นล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ ถูกจัดอันดับติดหนึ่งใน
สิบของอภิมหาเศรษฐีที่รวยที่สุดในโลกมาหลายปีแล้ว รวยได้ของเขา
ยังมากกว่างบประมาณบางประเทศเสียอีก”

“ก็แค่วัยจริงๆ ด้วย” บันนี่ยกไหล่...ไม่ตื่นเต้น

“ไม่ใช่แค่วัย!” ฉอนย้ำ “เขาคือเจ้าฟวอลล์สตรีต ผู้ได้ชื่อว่าเป็น
‘เทพเจ้าแห่งการลงทุน’...เขียนหุ่นตัวพ่อที่แก๊งแมลงเม่าต่างเลื่อมใสศรัทธา
ราวกับเทพบิดาก็ไม่ปาน!”

ฉอนอุตสำหรับบรรยายสรรพคุณ ฉอน ซิลเวอร์ สโลน ด้วยน้ำเสียง

เทิดทูนบูชาสุดๆ แต่บั้นนี้ทำหน้าที่หมิ่นเปื้อนใส่

“ฟังอย่างไรก็แค่วัย” เธอเมิน

“ไม่ใช่แค่วัย!” ฉันค้านอีกครั้ง พร้อมหยิบหลักฐานมาโชว์...

“ดูนี่... นิตยสาร *ฟอร์บส์* เขียนเกี่ยวกับชีวประวัติย่อของเขาวว่า...
หนุ่มใหญ่วัยสามสิบแปดรวยด้วยความสามารถของตัวเองโดยแท้ จาก
เด็กกำพร้า สร้างฐานะมาจนเป็นอภิมหาเศรษฐีภายในสามสิบปี”

อ่านประเด็นสำคัญจบ ฉันก็สรุปว่า...

“อย่างนี้...ถึงเรียกว่า ‘รวยด้วยลำแข้ง’ จริงๆ”

“รวยด้วยลำแข้งนี่คือตีบโรกเกอร์ใช่ไหม? คึกคึก” บั้นนี้แกล้งแซว
ฉันอดแยกแยะให้เธอไม่ได้ แต่แอบนึกในใจ...เออแะ โบกเกอร์
ก็น่าตีบจริงๆ นั่นแหละ เชื่อโบกเกอร์ไหม? ฉันไม่ขายหมูก็ติดดอยทุกที ถ้าจะ
รวยด้วยลำแข้ง สงสัยคงต้องตีบโรกให้กระเด็นไปไกลๆ ก่อน ถึงค่อยได้
เป็นเศรษฐีกับเขาบ้าง

“อะไ...นี่กว่า เขามีอะไรพิเศษพิสดาร เธอก็รู้ดีซะจนฉันตกกะใจ
ที่ไหนได้ ก็แค่ ‘เทพเจ้าแห่งเม้า’ นี่เอง” บั้นนี้แลบลั่นใส่ฉัน

“งะ...บั้นนี่ เรียกเขาซะเสียหมด!” มันน่าดิ่งลั่นเล็กๆ สีสชมพูนั้น
นักเชียว

“เดี๋ยวก่อน! ตะกี้เธอว่า เขาอายุเท่าไรนะ?” นี่ต่างหาก ประเด็น
สำคัญที่นางสาวบรรณนารีสนใจ

“สามสิบแปด” ฉันเงยหน้าขึ้นตอบเพื่อนรัก หลังจากก้มลงดู
นิตยสารในมืออีกครั้ง

“แน่ใจหรือว่าเธออ่านถูก สามสิบแปดหรือแปดสิบสาม?” เธอมี
ภาพในหัวว่ามหาเศรษฐีต้องเป็นตาแก่เท่านั้น

“ไม่ผิดนะ นี่ไง...เลข 3 อยู่หน้าเลข 8 จริงๆ” ฉันยื่นหนังสือให้เธอดู

“จริงด้วย ว้าว...38 ‘หนุ่มใหญ่’ กำลังดี ค่อยยังชั่วหน่อย เอ๊ะ...แต่
ทำไมเขาเขียนว่า สร้างฐานะมาจนเป็นอภิมหาเศรษฐีภายใน ‘สามสิบ’

ปี?” บันนี่สงสัย

“เอ...นั่นสินะ หรือว่าเขาทำงานตั้งแต่แปดขวบ?” ฉันทพยายามหาเหตุผล

“เป็นไปได้ เด็กอายุแปดขวบจะทำงานอะไร จำได้ไหม ตอนเราแปดขวบยังเล่นตบแปะกันอยู่เลย ฉันว่าเขาพิมพ์ผิดแน่ๆ” บันนี่ชักจ้อย “...ทำงานสามสิบปีแล้วรว ย่อมเป็นไปได้มากกว่า อภิมหาเศรษฐีทอปเทนของโลกอายุแค่ 38 สงสัยอีตานี้จะอายุ 83”

“แต่เจ้าของเฟซบุ๊กเขายังหนุ่มอยู่เลยนะ” ฉันทแย้งโดยยกตัวอย่าง

“นั่นไม่นับ เพราะเขามีเมียแล้ว!” เธอค้าน

ระบบตรรกะในหัวของนางสาวบรรณนารีช่างน่าทึ่งจริงๆ

“ฉันรู้แล้ว! หารูปเขามาดูกันดีกว่า 38 กับ 83 เห็นหน้าก็รู้!”

ทว่า...ค้นหาตาแทบกระเด็น หนังสือที่เขียนเกี่ยวกับเขาทุกเล่ม ไม่มีรูปเขาเลยแม้แต่รูปเดียว ทั้งปกและเนื้อใน ลองดูในอินเทอร์เน็ตก็ไม่พบ อย่างไรก็ตามแต่เสียเวลาน่าสัณนิตเลย เงานของแก้มก้นก็ยังไม่ปรากฏด้วยซ้ำ!

แถบประวัติส่วนตัวก็น้อยจนหาอ่านแทบไม่ได้ มีแค่ประวัติย่อเพียงเล็กน้อยซึ่งซ้ำกับข้อมูลในนิตยสารฟอร์บส์

“ทำเป็นบุรุษลึกลับไปได้” บันนี่หมั่นไส้

“มีน่าเล่า ท่านประธานถึงสิ่งน่าสังงหา ว่าให้ฉันเก็บเรื่องของเขาเป็นความลับสุดยอด คงเป็นเพราะเขาไม่ต้องการเปิดเผยตัวตนนั่นเอง”

“ฉันมาคิดๆ ดู ก็เพิ่งนึกได้ว่า อ่านหนังสือของเขามาตั้งเยอะ ไม่เคยเห็นรูปของ ฉอน ซิลเวอร์ สโตน มาก่อนเลยนะ”

“แปลกแฮะ แล้วใครๆ ไม่อยากเห็นหรือ ว่าหน้าตาเขาเป็นอย่างไร?” บันนี่สงสัย

“คนส่วนใหญ่อ่านหนังสือหรือบทความที่เกี่ยวกับเขาก็เอาแต่สนใจข้อมูล อยากรู้ว่าเขาทำอะไร คิดอย่างไร มุ่งไปที่พอร์ทการลงทุนของเขา แต่ไม่คิดหารูปเขามาดูเหมือนเธอหรอก แค่เห็นปกหนังสือมีชื่อเขาหรือ

เครื่องหมายการค้า สัญลักษณ์ดอลลาร์ 3 ตัว...\$\$\$ ก็หยิบลงตะกร้าแล้ว”

“ดอลลาร์ 3 ตัว?”

“มันมาจาก อักษรย่อ Sean Silver Sloan...SSS เดิมขีดเป็น \$\$\$ สัญลักษณ์ของเขาละ”

“ว้าว...โลโก้แอบเท่ะคะคุณฉอน”

“เท่เนอะ...คนอะไรไม่รู้อะ เจ๋งเป้งที่สุดเลย กร๊าดๆ” ฉันทอมมีส่วนรวมก๊วก๊าวด้วยคนนะ...งานนี้

ฉันไม่กล้าเล่าให้บันนี่...เด็กเก่งภาษาอังกฤษฟังเลยว่า ฉันเคยหน้าแตก อ่านชื่อ ‘Sean ฉอน’ ของเขาไม่ถูก ไปถามหาหนังสือที่ร้าน บอกคนขายว่า อยากได้หนังสือ ‘ลงทุนหุ้นแบบเซียน’ คนขายก็หาไม่เจอ เจอแต่ ‘ลงทุนหุ้นแบบฉอน’ ฉันค่อยรู้ว่า S-E-A-N อ่านออกเสียงว่า ‘ฉอน’ แปลว่า! โอ้เราก็นึกว่า เขาเป็นเซียนหุ้นระดับเทพสมชื่อ ‘เซียน’ จริงๆ เสียอีก

“ในที่สุดเธอก็จะได้เจอ ‘พระเอกภิมหาเศรษฐีในฝัน’ แล้วบันนี่” ฉันฟันธงจับแล้วส่งเพื่อนรัก...

“เธอต้องดูแลเขาดีๆ ละ อ๊ะ...ฉันฝากเธอไปขอลายเซ็นเขาได้ป่าว? ตื่นเต้นๆ เอ...จริงๆ เธอได้โอกาสสนิทสนมกับเขาขนาดนั้น ช่วยกระแซะถามเขาให้หน่อยสิว่า ฉันควรลงทุนกับหุ้นตัวไหนดี?”

“เดี๋ยวนะ...เดี๋ยวก่อนอ้อมมี ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจตอบตกลงรับงานนี้เลยนะ แคแบ่งรับแบ่งสู้ บอกท่านประธานไว้ว่าขอคิดดูก่อน เพื่อซื้อเวลา มาหาข้อมูลอยู่นี่ไง”

“ยังจะคิดหาข้อมูลอะไรอีกเล่า ไม่ว่าอย่างไร เธอต้องรับงานนี้ให้ได้! เขาชื่อ ‘ฉอน ซิลเวอร์ สโลน’ เซียนนะ” ฉันเชียร์สุดใจขาดดิน

“คิดดูดีๆ ลิ บันนี่...นี่เป็นโอกาสเดียวที่เธอจะได้ ‘สัมผัส’ ผู้ยิ่งใหญ่ ในตำนานตลาดหลักทรัพย์ระดับโลกตัวจริงเสียงจริง เธอจงใช้โอกาสอัน

มีค่าหาที่เปรียบมิได้นี้ ดูดุด...ทุกซอกทุกมุมทุกชุมชนของเขา” ฉันทมายถึงดูข้อมูลเชิงลึก แต่บัดนี้ทำหน้าที่หายเ

“แต่ว่า...ฉันยังไม่เห็นหน้าเขาเลยนะ” คิ้วน้อยๆ บนใบหน้าหวานขมวดเข้าหากัน

“เขาปิดตัวเองขนาดนั้น ฉันกลัวว่าเขาจะหน้าตาอุบาทว์บัดซบมากจนไม่กล้าเผยโฉมหน้าต่อสาธารณชนนะซี”

“หน้าตาไม่สำคัญหรอกบัดนี้ ปิดไฟให้มีมิติเดียวติดใจเอง!”

“อ้ายย ยายบ้า เมื่อไหร่บอกฉันว่าห้ามยอมเขาง่ายๆ ไหนว่าฉันคือนางหงส์ ไม่ใช่ไก่หรือควาย?” บัดนี้เอาคำพูดของฉันทมาย้อนถาม

“ถ้าเป็น ฉอน ซิลเวอร์ สโลน ละก็ อย่าว่าแต่ไก่หรือควายเลย ต่อให้เธอต้องกลายเป็นอามีบ้ำหรือกาจ้ว เธอก็ยอมๆ ไปเหอะ!”

ฉันททำเพื่อนรักอ้าปากค้าง...

“โหง่จั้นละ ออมมี?”

เพราะฉันทเชียร์สนั่นขนาดนั้นแท้ๆ ทำให้บัดนี้ตัดสินใจครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต

“แค่ช่วยท่านประธาน ‘ต้อนรับ’ มิสเตอร์สโลนเท่านั้นใช่ไหมคะ?”

“ไม่ใช่แค่นั้น...เงื่อนไขของฉันทก็คือ เธอต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เขามาร่วมทุนกับเราให้ได้” ท่านประธานตอบพร้อมขยายความให้หญิงสาวเข้าใจแจ่มแจ้ง...

“ไม่ว่า ฉอน ซิลเวอร์ สโลน ต้องการอะไร เธอต้องสนองให้ ‘ถึงใจ’...ระหว่างปรนเปรอเขาก็โฆษณาบริษัทของเราเป็นระยะๆ”

ฟังที่เจ้านายสั่งเสียแล้ว บัดนี้รู้สึกว่ามันเหมือน “หนังโป๊มีโฆษณา” อยู่นั่น! อย่างไรอย่างนั้น!

“บัดนี้เป็นแค่พนักงานตอกตอย จะโน้มน้าวอภิมหาเศรษฐีระดับโลกได้หรือคะ?”

“ต้องได้สิ” เจ้าสัวพูดให้กำลังใจ...

“จอมคนผู้ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ไม่ว่าจะยุคกี่สมัย ขอเพียงแต่เป็นผู้ชาย ยังไงๆ ก็พ่ายแพ้แก่ความงามของอิสตรีเสมอ จงใช้เสน่ห์หญิงของเธอให้เป็นประโยชน์”

“วันนี้จะพยายามลองดูนะค่ะ”

หญิงสาวไม่กล้ารับปากเต็มคำ เพราะยังไม่ได้เห็นหน้า ‘ฌอน ซิลเวอร์ สโตน’ เลยไม่รู้ว่าจะสามารถทำงานนี้ได้ไหม ถ้าเห็นหน้าเขาแล้วรับไม่ได้ เธออาจต้องเผ่นหนีไปให้ไกลแสนไกล

ตอนที่ฟังอ้อมมีสารยายคุณภาพคับปลิ้นของ ‘พระเอกอภิมาศเรษฐี’ พาให้เธอแอบเพ้อตามไปด้วยประสาสาวช่างฝัน...

อภิมาศเรษฐีระดับโลกตัวเป็นๆ จะหล่อเหมือนพระเอกในนิยายที่เธอชอบอ่านไหมหนอ?

เจ้าพ่อแห่งวอลล์สตรีตที่ใช้สัญลักษณ์ \$\$\$ ซึ่งไม่มีใครเคยเห็นรูป จะมีโฉมหน้าค่าตาเป็นอย่างไร?

ผู้ชายที่ทำให้นางสาวไอริณผู้ซึ่งตั้งแต่เกิดมาไม่เคยสนใจหนุ่มหน้าไหนกรีดกรีดได้ขนาดนั้นยอมไม่ธรรมดาแน่!

แต่ไม่ธรรมดาแนวไหน เธอไม่กล้าเดา ได้แต่เฝ้าภาวนา...ขอให้เขาหน้าเหมือนปกหนังสือเธอ อย่าได้เหมือนปกหนังสืออ้อมมีเลย

“ฌอน ซิลเวอร์ สโตน เดินทางมาถึงกรุงเทพฯ วันนี้”

วันนี้บอกฉัน แต่เธอกลับไม่ได้ไปรับเขาที่สนามบิน ด้วยเหตุผลว่า...

“ท่านประธานอุตสาหกรรมฯ เจ้าบอดี้การ์ดเป็นสิบๆ นาย มีตำรวจซีมोटอร์ไซค์นำขบวน พร้อมจรวจเคลียร์เส้นทาง เตรียมการต้อนรับเทียบเท่ากับระดับผู้นำประเทศ แต่เขาปฏิเสธ อ้างว่าพาหนะที่เขาใช้เป็นรถคันยาวใหญ่ที่แพงที่สุดในประเทศไทย ซึ่งปลอดภัยโดยไม่จำเป็นต้องใช้กำลังคนมากมายมาคุ้มภัยกับชีวิตติดตามเขาเป็นของแบบนี้”

พวกเราจึงเดากันว่า เขาคงต้องการมาตรฐานความปลอดภัยที่ไฮเทคและหรูหราเกินกว่าท่านประธานหน้าอาแปะจะจัดหาให้ได้ ในเมื่อเงินสดของเขามหาศาล มากกว่างบประมาณบางประเทศ รถที่ใช้คงต้องประเภทสิบล้อขึ้นคันยาวพร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน สร้างขึ้นจากวัสดุกันระเบิดทั้งคันด้วยสุดยอดเทคโนโลยี เป็นนวัตกรรมพิเศษพิสดารแบบที่คนธรรมดาเดินดินกินขายสี่กะหมี่เกี่ยวอย่างเราๆ จินตนาการไปไม่ถึง มีมูลค่าประมาณการไม่ได้เหมือนอย่าง The Beast รถประจำตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นแม่นมั่น

“แล้วทำไมเธอถึงแต่งตัวแบบนี้ละ บันนี่ วันนี้เป็นวันสำคัญที่สุดในชีวิตเธอเลยนะ”

ฉันซึ่งปกติไม่เคยสนใจเรื่องแฟชั่นกลับเป็นฝ่ายโวยวาย เมื่อเห็นนางหงส์ทรงเครื่องใส่ชุดกระโปรงสั้น ตัดเย็บด้วยผ้าลูกไม้ประดับโบผ้าสีฟ้า แม้ว่ามันจะดูสวยงามน่ารัก แต่ไม่เหมาะนั่งเคียงคู่กับระดับอภิมาหาเศรษฐีหมื่นล้านดอลลาร์ในสิบล้อขึ้นหูลีคอหลังการงานสร้างเลยสักนิด

“วันนี้ อาแปะให้ฉันหยุด”

“เฮ้... ไหงั๊น?”

“ป้าฉอนมาถึงกรุงเทพฯ วันนี้ก็จริง แต่กว่าจะยอมมาเป็นแขกของท่านประธานก็จันทร์หน้า”

ความจริง ฉอน ซิลเวอร์ สโลน ตั้งใจมาท่องเที่ยวเป็นการส่วนตัว ไม่ได้มาทำธุรกิจ แต่ท่านเจ้าสัวเราไม่ยอมแพ้ ยืนยันจะดูแลเขาให้ได้ สุดท้ายเขาก็ยอมเสียเวลามาเป็นแขกพิเศษของท่านเจ้าสัวอย่างเสียไม่ได้เพียงแค่วันเดียว นอกนั้นเขาขอเที่ยวเองอย่างอิสระตามลำพัง

“อาแปะใจดีที่สุดๆ ให้ฉันหยุดงานไปชอปปิงได้ แถมเงินมาจัดการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับทำงานพิเศษด้วย” บันนี่ตบกระป๋องตางค์ทอดฉันอย่างอารมณ์ดี...

วันนี้ นางหงส์ทรงเครื่องจึงเดินตามลูกเปิดชီးหร่อน้อยด้อยๆ ขึ้น

รถไฟฟ้าไปอาคารพีจีเอส

ฉันถูกอาแปะสั่งให้ย้ายออกไปทำงานกับเพกซัสกรุ๊ป ตามคำ (ส) ของของซีอีโอแซ่เป้งจอมเจ้าเล่ห์ ซึ่งเสนอตำแหน่งในบริษัทใหม่ให้ฉันเป็นถึง ‘ที่ปรึกษาอาวุโส’ (ตำแหน่งฟังดูสวยหรู จริงๆ เขาก็แค่ต้องการเอาฉันไป กลั่นแกล้งบ้าง บอๆ เป็นเหมือนของเล่นส่วนตัวเพื่อความบันเทิงใจของเขาเท่านั้น)

อาคารพีจีเอส คือสำนักงานใหญ่ของเพกซัสกรุ๊ปซึ่งตั้งอยู่ใจกลาง เมือง มีร้านค้ามากมายไว้ละลายทรัพย์สาวออฟฟิศน้อยใหญ่ ตั้งแต่ของ แปรนด์เนมเลิศหรูในห้างขนาดยักษ์จนถึงแผงขายเสื้อผ้าและของจุจิก สารพัดในตรอกซอกตึก...

ดังนั้น แม้เราจะมีจุดหมายที่เดียวกัน แต่จุดประสงค์ต่างกัน ลิบลับ...ฉันไปทำงาน แต่ฉันไปขอปึง

ทว่า ระหว่างทางนั้นเอง...

เมื่อรถจอดสถานที่เชื่อมต่อกับแอร์พอร์ตลิงก์ มีชาวต่างชาติ
หลายคนชอบสัมผัสการเข้าร่วมขบวนรถ หนึ่งในนั้นเป็นชายหนุ่มร่างสูง ใหญ่มาดเท่สะพายเป้ใบโต เขาก้าวเข้าประตูมาก็หยุดยืนนิ่ง ไม่คิดมอง หาที่นั่ง ไม่ฟังไม่จับสิ่งใด เหมือนต่อให้โลกนี้ถล่มทลายลงมาเขาก็ยัง ทรงตัวอยู่ได้!

ไม่รู้โชคดีหรือร้าย ที่ที่เราสองสาวนั่งไม่ห่างจากจุดที่เขายืนอยู่เลย
“หล่อจัง!”

ฉันไม่รู้ต้องระบุว่าใคร ฉันก็รู้ทันทีว่าเธอกำลังพูดถึงผู้โดยสารคน ใด

ผู้ชายคนนี้...พระเอกนวนิยายในฝันของฉันหลุดเข้ามาในโลกแห่ง ความเป็นจริงชัดๆ!

หากจะใช้ภาษาในนวนิยายที่ฉันขโมยหนังสืออ่านมาพรรณนา

แล้วละก็ คงจะได้ประมาณว่า...

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้าง ดูกำยำแบบนักกีฬา ผมสีน้ำตาลเข้มหยักศกเป็นลอนตัดสั้น แม้ยุ่งเหยิงไม่เป็นทรงแต่กลับดูเชิ่กซี่ นัยน์ตาสีน้ำตาลประกายทองพราวระยับได้แพนตาองยาวสีเดียวกับเส้นผม และนิ้วที่พาดเฉียง จมูกโด่งเป็นสันรับกับคางเหลี่ยมมีรอยบุ๋มนิดๆ ตรงกลาง ริมฝีปากหนาหากได้รูปแม่นิ่งอยู่ท่ามกลางไร่คราบางๆ ประดับใบหน้าให้ดูคมเข้มยิ่งขึ้น...

“ตาของเขาช่างสวยเหลือเกิน”

วันนี้เพื่อออกมาแบบไม่ถนัดเสีย...

“อา...ถ้า ‘ฌอน ซิลเวอร์ สโตน’ หน้าตาแบบนี้ได้ก็ดีนะสิ ฉันจะโผล่เข้าไปไม่คิดเลย”

“จู้...วันนี้ เบาๆ หน่อย เดี่ยวเขาได้ยิน นั่น...เห็นไหม เขาหันมามองเราใหญ่แล้ว”

ชายหนุ่มหันมาจ้องตอบเราสองสาวด้วยสีหน้าที่เดาไม่ออกเลยว่า เขากำลังคิดอะไร

“ได้ยินแล้วไง เขาฟังเราไม่รู้เรื่องหรอกน่า”

วันนี้มองว่าเขาเป็น ‘ฝรั่ง’ จึงยังคงนิทาระยะเฉาชนต่อไปด้วยภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำแบบไม่เกรงใจ...

“เสียดายจัง...เขาเป็นแค่แบ็กแพ็กเกอร์กระจอกๆ ไม่ใช่อภิมหาเศรษฐี เลยไม่มีโอกาสได้เป็นพระเอกของฉัน...”

ฉันอายแทนเพื่อนจนแทบไม่กล้ามองหน้าเขา แต่ก็อดไม่ได้ที่จะแอบเหลือบตา...เห็นนิ้วที่เขาม้วนนั้นขมวดเข้าหากันแล้วรู้สึกใจคอไม่สู้ดี หากวันนี้ยังเพื่อไม่หยุด...

“คนอะไรไม่รู้ ลงมาจากเครื่องบินแต่งตัวปอนชะขนาดนี้ เฮ้อ...แต่ก็ยังดูดีดี”

ชายหนุ่มอยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำเทากับกางเกงขาสั้นเหนือเข่าเต็มไปด้วย

ด้วยกระเป๋แบบนักเดินทางแนวผจญภัย สะพายเป้เก่าๆ ใส่รองเท้าผ้าใบเก่าๆ ที่ถูกเหยียบส้นจนแบนเหมือนรองเท้าแตะ รวากับเพิ่งออกมาจากป่ามากกว่าลางจากเครื่องบิน แต่ด้วยมาดนิ่งๆ กับใบหน้าที่หล่อล้าจนโดดเด่นเกินใคร ทำให้เขาเหมือนนายแบบเสื้อผ้าอุปกรณ์กีฬากลางแจ้งหลุดออกมาจากนิตยสารอย่างไรวางงั้น (ถ้าเสื้อผ้าอุปกรณ์กีฬาคงใหม่กว่านั้นสักหน่อย)

“บันนี่อย่าไปดูถูกเขาสี เห็นแบบนี้ เขาอาจจะเป็ผ้าชีวรี่ห่อเพชรก็ได้”

ฉันเคยเจอประสบการณ์หน้าแตกยับหมอไม่รับเย็บมาแล้วจากชีอีโอเพกาซัส เช็ดจนตาย ไม่กล้าฟันธงระดับของ ‘พระเจ้า’ ในกระเป๋าดังค์ว่าใครมีมากน้อยเท่าไรจากภายนอก

“อย่าไปมองเขาส่งสายตากรักริมอย่างนั้นด้วย เดี่ยวเขาก็รู้หมดหรอกว่าเรากำลังพูดถึงเขา ถึงจะฟังไม่ออกก็เดาได้”

หนุ่มฝรั่งสุดหล่อเห็นบันนี่แหงนมองเขาตาปริบๆ ก็ทำเป็นไม่สนใจ เสมองเมินออกไปนอกหน้าต่าง รวากับเปิดทางให้หญิงสาวโลมเลียมเขาทางสายตาได้อย่างเต็มที่

“ขอฉันมองเขาสักหน่อยเถอะนะ จะจดจำใบหน้าของเขาคนนี้ได้เก็บเอาไว้ ตัดตรึงเป็นภาพความทรงจำอันแสนดี”...บันนี่ยังเพ้อไม่เลิก

“ฟ้าช่างใจร้ายเสียนี้กระไร ส่งผู้ชายในฝันมาในเวลาที่คุณกำลังจะต้องไปเป็นนางบำเรอของอภิมาหาเศรษฐีเพื่อชดใช้หนี้” ว่าแล้วก็ดึงผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาทำท่าซับน้ำตา

“จะดราม่าไปไหนยะ ไม่แนะบันนี่ ป้าณอนของเธออาจจะหล่อกว่าเขาคงก็ได้” ฉันรีบปกป้องเทพบิดา

“ยาก!” บันนี่ฟันธงฉับ... “ฉันยังไม่แน่ใจเลยว่า เห็นหน้าเขาแล้วต้องหนีหรือเปล่า”

“คิดจะหนีหรือ คุณบรรณณารี อย่าลืมสิว่า ณอน ซิลเวอร์ สโตน

เป็นอภิมหาเศรษฐีตัวจริงนะ คุณสมบัติสำคัญสุดของพระเอกที่เธอใฝ่รอมาทั้งชีวิต ที่เธออุตส่าห์เก็บรักษาพรหมจารีไว้ ก็เพื่อมอบให้พระเอกอภิมหาเศรษฐีคนนี้คนเดียวไม่ใช่หรือ”

“ก็ต้องดูก่อนว่า เขาหน้าตาเหมือนปกหนังสือเธอหรือหนังสือฉัน”

“แล้วไง...ถ้าเหมือนปกหนังสือฉัน เธอก็จะหนี? จั๊นหนี่ของเธอล่ะ???” ฉันทามถึงประเด็นสำคัญ

“ก็หนีไปแล้วไง ถามได้” บันหนี่ตอบง่าย ๆ

“บ้า!...มีหนี่ก็ต้องรับผิดชอบหาเงินมาชดใช้เขาสิ เธออยากชี้อ้าวให้เงินเกินตัวทำไมเล่า ฉันเตือนแล้วเตือนอีกก็ไม่ฟัง”

“...” บันหนี่เถียงไม่ออก ได้แต่ทำปากยื่น

“แล้วที่สัญญาไว้ว่าจะช่วยท่านประธานรับแขกล่ะ?” นี่ก็อีกประเด็น...“สัญญาแล้วต้องเป็นสัญญาสิ”

“ก็ให้อาแปะเปิดประตูหลังรับเองละกัน ฉอน ชิลเวอร์ สโตน อาจจะชอบของแปลกก็ได้นะ คิกคิก”

“อื...บันหนี่นิสัยไม่ดี พุดชะจนคนเขาเสียหายหมด” ฉันทีแซนเธอไปหนึ่งเฉียะ ทำโทษฐานพุดจาก้าวร้าวเทพบิดา

ฉันได้ยินเสียงถอนหายใจของใครบางคนดังขึ้นไม่ไกล เมื่อเงยหน้ามองขึ้นไป ก็เห็นนัยน์ตาคมดุของเขาคอนนั้นกำลังเหล่มองมา ส่งสายตาที่ดุคล้ายใบมีดแหลมเพี้ยวน่าเสียวได้พุ่งเข้าใส่หญิงสาวที่ยังไม่รู้สึกรู้สានั่งหัวเราะคิกคักอยู่ข้างๆ ฉัน ก่อนจะสะบัดหน้าหันกลับไปทางหน้าต่างอีกครั้ง

“แล้วถ้าปาฉอนหล่อเหมือนหน้าปกหนังสือเธอล่ะ?”

“ฉันก็จะพลีกายพลีใจทำงานพิเศษที่ท่านประธานมอบหมายแบบถวายชีวิตเพื่อพิชิตใจเขาให้ได้...กรี๊ดๆ!” บันหนี่กำมือแนบแก้มทั้งสองข้างพร้อมขยับขาเรียวยาวย่ำปลายเท้าสลับซ้ายขวาทำท่าเต้นเต้น

“ฟังดูมีความรับผิดชอบสูงมากเลยนะ บันหนี่” ฉันทีประชิดใส่ “พอ

เขาหลงเสน่ห์เธอจนยอมลงทุนซื้อหุ้นบริษัทอาแปะ แล้วไงต่อ”

“เขาก็จะหลงรักฉันจนใจหัวไม่ขึ้นเหมือนในนิยาย สุดท้าย...นางเอกก็จะได้แต่งงานกับพระเอกอภิมาศเศรษฐี แสบปีเอนดิง ที่นี้ฉันก็ไม่ใช่แค่ใช้หนี้ แต่ใช้ชีวิตสุดหรู ผู้ฐ...ขอประกาศขายสุขสบายไปตลอดชาติเลย!”

ฉันเป็นเพื่อนรักของบันนี่มาี่สิบกว่าปี รู้จักเธอคนนี้ดี ย่อมเข้าใจว่าหญิงสาวช่างฝัน ชอบพูดอะไรเพื่อใจไปอย่างจั้นๆ เอง หากคำพูดลึ้นคิดแต่ผลประโยชน์ ทำให้คิ้วเข้มของใครบางคนที่ไม่เคยพบเคยเจอ ‘ผู้หญิงพันธุ์นี้’ เคลื่อนตัวเข้าหากันมากขึ้น...มากขึ้นจนแทบจะขมวดเป็นปมแล้ว!

“มันจะง่ายขนาดนั้นเลยหรื บันนี่...เท่าที่อ่านหนังสือมา ฉันเชื่อว่าคนอย่าง ฌอน ซิลเวอร์ สโตน ถ้าจะลงทุนกับใคร เขาสนใจผลงานของบริษัท กับวิสัยทัศน์ชื้อโอบามากกว่า ‘เครื่องบรรณาการ’ อย่างเธอ...เปลืองๆ เขาอาจจะไม่ต้องต้องตัวนางบำเรอมือใหม่ไร้ประสบการณ์ที่อาแปะส่งไปให้เลยก็ได้”

ฉันวิเคราะห์มาถึงตรงนี้ คิ้วเข้มที่ขมวดอยู่ของใครคนนั้นก็คายออกทันใด หากมูมปากได้รูปกลับขยับเล็กน้อยเมื่อถึงประโยคต่อมา...

“เสียดายตายซัก! ที่พลาดโอกาสร่วมรัก...เฮ้ย ร่วมทุนกับเจ้าพ่อหุ้นวอลลีสตริต...ว้า...”

“ฉันกำลังเสียดายที่จะต้องลงสถานีต่อไปต่างหาก ต้องจากผู้ชายในฝันคนนี้ไปตลอดกาลแล้วหรือนี่ อุตสาห์ได้เจอกันตัวเป็นๆ ทั้งที่ เธอ...ลาก่อนนะคะ ที่รักษา หากมีวาสนา...สักวัน เราคงจะได้พบกันอีก!”

บันนี่สังเกตเห็นไหมไม่รู้ แต่ฉันเห็นนะ...ตอนที่เธอพูดจบประโยคนั้น รอยยิ้มประหลาดเกิดขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลาของเขาคนนั้นเพียงชั่วแวบหนึ่งไม่ถึงเสี้ยววินาที...เป็นรอยยิ้มชั่วร้ายที่ตีความหมายไม่ออก ทำให้ฉันรู้สึกสั่นไหวใจแปลกๆ ชอบกล...

เราสองสาวก้าวออกจากรถไฟฟ้า โดยมีสายตามดุดันหนึ่งตามส่ง

ความแรงของพลังจิตที่พุ่งมาทำให้ฉันอดเหลียวหลังกลับไปไม่ได้ เมื่อโยง
เส้นที่มองไม่เห็นจากจุดเริ่มต้นจนถึงจุดโฟกัสแล้ว ฉันก็แอบโล่งใจที่ไม่ได้
ตกเป็นเป้าหมายของสายตาคมดุคู่นั้น ห่วงก็แต่บัดนี้...

เพื่อนรักของฉันไม่รู้ตัวเลยว่ามิโบมีดคมกล้ำปากคาหัวเธออยู่!

หากมีวาสนา...สักวัน เราคงจะได้พบกันอีก!

นางสาวบรรณนารีพูดออกไปโดยไม่คาดหวังว่าจะมี ‘สักวัน’...ยิ่ง
ไม่คิดไม่ฝันว่า ‘วันนั้น’ คือเพียงแค่ไม่กี่วันต่อมา...เป็นวันที่เธอต้องรับแขก
คนสำคัญตามสัญญาตนเอง

3

พระเอก (ใ) นอกฝัน

และแล้ว ก็ถึงวันที่รอคอย...

วันนี้ ลูกเปิดซั้ห่อห่อผ้ารีวูตสำหรับตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ลูกขึ้นมาดูแผนางหงส์ให้บรรจงทรงเครื่องอย่างพิถีพิถัน รวากับทำหน้าที่เป็นเพื่อนเจ้าสาวในวันแต่งงานของเธอ

“สวยที่สุดเลย บันนี่!”

ฉันมองแปดต่างผ้าที่ยืนอยู่หน้ากระจกด้วยสายตาชื่นชม...ร่างระหงในชุดเดรสผ้าไหมไทยดีไซน์เก๋สีชมพูอมส้ม เก๋ล้ำมประดับดอกไม้เล็กๆ ขยับเน้นดวงหน้าหวานให้งดงามจับตา

ตอนแรกบันนี่ใช้เงินที่ท่านประธานให้มาขอกระจาย ซื้อมือถือผ้าทั้งชิ้นนอกขึ้นในและเครื่องประดับมากมาย แต่ไม่เข้าสายตากุณชื้ออย่างฉัน เพราะมันไม่มีเอกลักษณ์ความเป็นไทย ต้องวิ่งหากันใหม่จนได้ชุดนี้มา

“ป้ามอนไม่หลงเสน่ห์นางสาวบรรณารักษ์ให้มันรู้ไปซี้อ้อ...อย่าลืมเอาไฉนไปด้วยนะ”

ฉันหยิบมาลัยสามสีพวงโตร้อยอย่างประณีตวางบนพานทองยื่นให้เธอ

จริงๆ ฉันตั้งใจจะทูนทูนสร้างเต็มที่ ซื้อมือถือผ้าทั้งชิ้นไว้ต้อนรับมอน ซิลเวอร์ สโตน...เทพแห่งการลงทุนไอศดอลในดวงใจ แต่โชคดีเจอ

พวกมาลัยถูกกว่า...เฮ้ย...มีความเป็นไทยกว่าเลยซื้อมาแทน

“เธอว่ามันดูแปลกๆ ไหม ออมมี ฉันว่าเหมือนกับจะไปประกวดนางงามอะไรสักอย่าง” บันนี่บน

“ก็จะได้ดูเป็นกุลสตรีไทยไง” ฉันอธิบายเหตุผล

“แต่ถ้าป้าฉอนตัวจริงหน้าเหมือนปกหนังสือเธอ ฉันก็เผ่นหนีไม่ค่อยถนัดนะสิ” บันนี่ถลกกระโปรงขึ้นทำท่าซอมนิ่ง ดูอย่างไรก็ไม่ ‘กุลสตรีไทย’ สักนิด

“อ้อ...แต่ดีตรงที่มีอาวุธ ถ้าเขาเห็นใส่ ฉันจะได้เอาไอ้พานทองนี้ฟาดจูบหน้าทักทายให้ตายคาที่ไปเลย”

“เยี่ยมมาก บันนี่ ฉันจะได้มีเพื่อนเป็นคนดัง ได้ออกซีเอ็นเอ็นไลฟ์ถ่ายทอดข่าวใหญ่ไปทั่วโลก!”

บันนี่ทำปากกล้ำไปอย่างงั้น ฉันเห็นนะว่า โนนัยน์ตาหงส์คู่ขนันของเธอแฝงไว้ด้วยแววววดหวั่น และพานทองในมือเรียวยาวขาวเนียนนั้นก็สั้นน้อยๆ

ถึงเธอจะมีประสบการณ์ทำงานกับคนระดับผู้บริหารมาหลายปี แต่เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวต้องเข้าพบบุคคลสำคัญระดับโลก ไม่ใช่แค่พบเฉยๆ แต่เธอมี ‘ภารกิจพิเศษ’ ที่เธออาจต้องเสี่ยงเอาชีวิต (สาว) เข้าแลก

ความรู้สึกของบันนี่ ฉันว่าฉันพอจะเข้าใจ มันคงคล้ายกับส่วนผสมที่ไม่ลงตัว ระหว่างความหวาดกลัว อยากรู้ อยากเห็น และ ตื่นเต้น ไม่ต่างอะไรกับหญิงสาวสมัยโบราณที่ถูกพ่อแม่จับขาย โดนบังคับให้มอบกายแก่ชายที่ไม่เคยพบเห็นแม้แต่เงา ได้ยินเพียงชื่อเสียงของเขาเท่านั้น

ที่สำคัญ...ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่ธรรมดาๆ เขาคือ ‘ฉอน ชิลเวอร์สโตน’ เสียวนะ ถ้าเป็นฉันอาจจะตื่นเต้นจนสติแตกไปแล้วก็ได้

ทว่างานนี้ คนที่ตื่นเต้นที่สุดกลับเป็นท่านประธาน ตื่นเต้นแบบไม่ใช่แค่อกนอกหน้า แต่สะท้านฟ้าสะเทือนดินเลยเชียวนะ

วันนี้ได้สิทธิ์ลาพักขอกระจาย จึงไม่รู้ว่ ที่บริษัทปั่นป่วนวุ่นวาย กันแค่ไหน พนักงานแต่ละคนแทบไม่เป็นอันทำงาน ถูกนายใหญ่จับซ้อม เตรียมการต้อนรับ ‘แขกคนสำคัญ’

เนื่องจาก ฌอน ซิลเวอร์ สโตน ไม่ต้องการให้ใครรู้จักเพื่อรักษา ความเป็นส่วนตัว ชื่อของ ‘แขกคนสำคัญ’ จึงถูกเก็บเป็นความลับ ทำให้ ทุกคนเกิดคำถาม...

“ใครจะเสด็จมา ทำไมอาแปะถึงต้องโรยผักชีหนาขนาดนี้?”

ถึงขนาดจ้างผู้รับเหมามาทาสี เปลี่ยนม่านและพรมใหม่ แล้วสั่ง เก็บกวาดสถานที่ครั้งใหญ่ ก่อนจะให้บริษัททำความสะอาดจัดการฆ่า เชื้อโรคทุกซอกมุมราวกับเป็นโรงพยาบาลก็ไม่ปาน

“สงสัยแขกที่จะมาคงจะอ่อนแอมากละมัง หรือไม่ก็ภูมิคุ้มกัน บกพร่อง” ไม่รู้ก็เดากันเข้าไป

ที่น่าตกใจยิ่งกว่า...คือ ‘รถใหม่’ ที่ท่านประธานเพิ่งถอยมาสำหรับ รับ ‘แขกคนสำคัญ’ โดยเฉพาะ

หลังจากโดนอภิมหาเศรษฐกิจระดับโลกปฏิเสธ ไม่ให้ไปรับที่สนามบิน ด้วยเหตุผล ไม่ปลื้มรถกันกระสุนกับระบบรักษาความปลอดภัยขบวนใหญ่ ที่จัดให้ คนเป็นเจ้าของก็ไม่ยอมแพ้ ถึงเขาจะเป็นแค่เศรษฐีไทย แต่ก็ใจสู้ แม้ไม่มีลิ้มขึ้นหูลิ้นยาวใหญ่สุดไฮเทค เขาก็มีความคิดสร้างสรรค์ได้ๆ นะจะบอกให้

ท่านประธานไปขอซื้อ ‘รถตู้ขนเงิน’ มาพ่นสีใหม่เพื่อให้ได้ความ ปลอดภัยเหมือนตู้নির্যকเคลื่อนที่ แล้วติดเก้าอี้แบบที่นั่งชั้นเฟิสต์คลาสซึ่ง ขอซื้อมาจากการบินไทยเข้าไปเพื่อความสบาย แถมใส่สิ่งอำนวยความสะดวก วดวกให้ครบครันทั้งตู้เย็น ที่วี ดีวีดี คอมพิวเตอร์ เพื่อความไฮเทค เสริม ก็ให้ช่างตกแต่งภายในด้วยวอลล์เปเปอร์ลายดอก ติดคิ้วไม้ให้ดูหรูๆ เพื่อความหรูหรา...แปะโคมระย้าประดับคริสตัลระยิบระยับเข้าไป ไซเล!

รถไฮบริดรุ่นใหม่อันเดียวในประเทศไทย ไม่สิ...ยืนยันได้ว่าหนึ่ง

เดียวในโลกา!!!

ครบทุกคนสมบัติที่เขาปรารถนา...ยาวใหญ่ ปลอดภัย สะดวกสบาย ไฮเทค และหรูหรา!

ท่านประธานตั้งชื่อรถคันใหม่ว่า...‘รถชนเพชร’! ด้วยเหตุผล...ก็มันดัดแปลงมาจาก ‘รถชนเงิน’ ธรรมดาๆ เพิ่มมูลค่าให้เจ๋งยิ่งกว่า อับเกรดจาก ‘เงิน’ เป็น ‘เพชร’ ไง!

ท่านประธานส่งรูป ‘รถชนเพชร’ ไปนำเสนอ ฌอน ซิลเวอร์ สโตน อย่างภาคภูมิใจ...ไม่รู้เขาให้คะแนนความพยายามหรือบ้าจี้ตามอาแปะ ถึงได้ตกปากรับคำยอมใช้รถไฮบริดพิสดารคันนี้ในวันที่มาเป็นแขกกิตติมศักดิ์ของทางบริษัท!

บันนี่ออกมายืนต้อนรับอาคันตุกะระดับโลกพร้อมด้วยท่านประธานในชุดทักซิโดสุดโก้ที่หน้าอาคารสำนักงาน แม้ตื่นเต้นแค่ไหน แต่เธอก็อดรู้สึกขำไม่ได้ ต้องกลั้นหัวเราะแทบตาย เมื่อเห็นหน้าตา ‘รถชนเพชร’ ที่อาแปะภาคภูมิใจนักหนาเล่นเข้ามา

หากพอรถประหลาดคันนั้นจอดลงตรงหน้า อาคารขาก็หายวับไป เหลือแต่ความตื่นเต้นที่ทำให้หัวใจเธอแทบกระเด็นหลุดออกมาข้างนอก

กระจกติดฟิล์มเข้มปึกที่หน้าต่างข้างรถสะท้อนภาพเงาของเธอ ช่วยเตือนให้บันนี่ตั้งสติสั่งกล้ำมเนื้อโบทันให้ขยับยิ้มหวานทันใดพร้อมกลั้นใจรอคอยวินาทีสำคัญ...

ประตูรถเปิดออกซ่าๆ...

คนแรกที่ก้าวลงมาเป็นชายในชุดสูทสีดำ แม้มดวงตาของเขาจะซ่อนอยู่ในแว่นกันแดดสีดำสนิทจนมองไม่เห็นสีนัยน์ตา แต่บันนี่คิดว่า ไกลสุดของถิ่นกำเนิดคุณคนนี้น่าจะเป็นประเทศเพื่อนบ้านมากกว่า ดูจากโครงร่างแล้ว ต้องไม่ใช่ ‘ฌอน ซิลเวอร์ สโตน’ แน่نون!

เธอเดาถูก เขาคือหัวหน้าบอดีการ์ดที่ท่านประธานจัดไปคุ้มกันภัย

ส่วนคนต่อไปที่ออกมาจากรถก็แต่งตัวเหมือนๆ กันหมด แม้ว่าจะมีบางคนเป็นฝรั่ง แต่เธอก็ได้เองโดยสัญชาตญาณว่า ยังไม่ใช่ ‘เขา’

1...2...3...4...5...6...หัวใจของหญิงสาวเต้นระรัวเร็วขึ้นทุกทีที่ชายชุดดำจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

พวกเขาเคลื่อนไหวด้วยความแคล่วคล่องว่องไว ลงจากรถมาแล้วแยกย้ายกันยืนตั้งแถวสองฝั่งซ้ายขวาของประตูสมเป็นมืออาชีพ หากหลังจากครบหกคนแล้ว ก็ไม่มีใครออกมาจากรถอีกครู่ใหญ่ เป็นช่วงเวลาหัวใจของเธอหยุดเต้น

และแล้ว...เธอก็ได้เห็น ‘เขา’ ก้าวช้าๆ ออกมาเป็นอันดับสุดท้าย

ท่ามกลางเหล่าบอดี้การ์ดชุดดำรายล้อม ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ดูโดดเด่นเกินใคร ราศีเจดิสที่เปล่งประกายราวกับดาวฤกษ์ดวงใหญ่ที่มีดาวบริวารโคจรรอบตัวอย่างไรรายนั้น

แม้ว่าเขาจะอยู่ในชุดเสื้อโบลีส์กรมท่ากับกางเกงยีนสแนจะธรรมดา ดู ‘ล้าหลัง’ เกินกว่าจะมาเจรจาธุรกิจระดับพันล้าน แต่ไม่ต้องบอก เธอก็รู้ทันที เขานี้แหละ คือ...

คือ...

กร๊อตต! หนุ่มหล่อในฝันที่เธอเจอบนรถไฟฟ้ามื้อวันก่อน!!!

นี่...นี่...นี่...เธอไม่ได้ฝันไปใช่ไหม เป็นเขาจริงๆ หรือนี้?

เขามาทำอะไรที่นี้ในตอนนี่?!!

อ่า...อย่าบอกนะ ว่าเขาคือ...คือ...คือ...

“สวัสดิ์ครับ”

เสียงทุ้มต่ำทรงพลังดังกังวานก้องที่เปล่งจากริมฝีปากได้รูปทำเอาบันนี่สะดุ้งเฮือกใหญ่

ได้ยินครั้งแรกเธอก็ตกใจ เสียงของเขาไม่เข้ากับใบหน้าหล่อเหลาราวนายแบบแฟชั่นแบรนด์เนมหรูเลยแม้แต่น้อย ไม่ใช่ว่าเสียงเขาอัปลักษณ์ฟังขัดหูหรืออย่างไร แต่โทนเสียงต่ำที่ทุ้มนุ่มลุ่มลึกปนแหบพร่า

นิดๆ ดังกังวานก้องในลำคอ เหมือนเสียงออร์แกนขนาดใหญ่ในโบสถ์ ฟัง
ดูมีพลัง...ทรงอำนาจขนาดสั่งฟ้าสั่งฝนและคนทั้งโลกได้!

ถ้าฟังแต่เสียงโดยไม่มองหน้า ต้องนึกภาพว่า...กอดฟาเธอร์วัย
ห้าสิบกว่านั่งไขว่ห้างคาบซิการ์กำลังสั่งฆ่าอยู่ในเงามืดเน่ๆ

แต่อะไรก็ไม่เท่ากับ ‘ภาษาไทย’ ที่เขาใช้ทักทาย ชัดเจนจนน่าตกใจ
มันทำให้คนฟังรู้สึกหนาวยะเยือกไปถึงสันหลัง!

เมื่อเห็นปากน้อยๆ ของหญิงสาวอ้าค้าง ไม่มีเสียงตอบรับ เขาก็
ขยับมุมปากยิ้ม...เป็นยิ้มที่ทำให้เธอถึงกับจับใจ

“I’m Sean...” เขาแนะนำตัวด้วยชื่อที่เธอท่องได้คล่องจนขึ้นใจ...

“Sean Silver Slone!!!”

อา...เป็นเขา!

เขาคือ ‘ฌอน ซิลเวอร์ สโลน’ เจ้าของตัวย่อ \$\$\$ จริงๆ?!!!

เพี้ยง...เคล้งๆ!!!

บันนี้รู้สึกมือไม้พลันไร้เรี่ยวแรงขึ้นมาทันใด ถึงกับทำพานในมือ
หล่นพื้นกระเด็นแดงโป่งโป่งหมุนตัว...คว่ำไว้ได้แต่มาลัยพวงโตซึ่งถูกมือ
ใหญ่ดึงไป ช่วยป้องกันมิให้เกิดข่าวดัง...สาวไทยผูกคอตายด้วยพวง
ดอกไม้!

“You look so familiar. Have we ever met before?” เขาถามเธอ
เบาๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย เดาไม่ออกเลยสักนิดว่าคนพูดรู้สึกอย่างไร

ประโยชน์นั้นฟังดูเหมือนเขาแค่คุ้นหน้าเธอ ไม่แน่ใจว่าเคยพบกัน
ที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า หากนัยน์ตามดุพราวระยับคุ้นั้นกำลังบอกเธอ
ว่า...

เขาจำเธอได้ ไม่มีวันลืม!

“เขาพูดอะไรกับเธอหรือ?” ท่านประธานซึ่งฟังภาษาอังกฤษไม่ออก
รีบกระซิบถามบันนี้

“เอ๋อคือ...เขาว่า บันนี้ดูหน้าตาคุ้นๆ นะคะ หุหุ...สงสัยบันนี้หน้า

โหล่มั้งคะ”

ท่านประธานไม่ได้รู้เรื่องรู้ราวอะไรกับเขา ได้ฟังเท่านั้นก็เข้าใจว่า
นั่นเป็น ‘มุขจีบหญิงเซซๆ’ ของอภิมหาเศรษฐีที่ใจจนเนื้อเต้น แม้ว่าแขก
คนสำคัญจะไม่เห็นประธานบริษัทอย่างเขาอยู่ในสายตา มาถึงก็รีไต่หา
ล่ามสาวแสนสวยก่อนใคร เขาก็ไม่ถือสา รู้สึกราวกับชาวประมงเพิ่งหย่อน
เบ็ดลงน้ำยังไม่ถึงวินาที ปลาตัวโตก็ติดเหยื่อได้อย่างง่ายดายเกินคาด!

วันนี้เพิ่งตั้งสติได้ รู้สึกว่าเขากำลังแย่งซีนเจ้านาย เมื่อมอบพวง
มาลัยต้อนรับแล้ว เธอสมควรถอยหลบจากมาอยู่ด้านข้าง ให้ท่านประธาน
ได้แนะนำตัวเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงไทยจีนตามที่ได้ชักซ้อมกันไว้...

“ฮาโหล มาย เนม อีส วิเซียร์ ธนกิจวิริยา. ไอ แอม เดอะ เพรส-
ซิเดนต์ ออฟ วี อาร์ แบตเตอร์ คอมพานี. ฮาว ดู ยู ดู?”

เท่านั้นแหละ ที่ท่านประธานพูดได้ นอกนั้นเป็นภาษาไทย ให้หญิง
สาวทำหน้าที่ของเธอต่อไป

“คุณนี่เป็นล่ามของเรา ผมมอบหมายให้เธอช่วยดูแลคุณสโตน
เป็น ‘พิเศษ’ ระหว่างที่ท่านให้เกียรติมาเป็นแขกของเรา ต้องการให้เธอ
รับใช้อะไรท่านก็บอกได้เลยนะครับ ไม่ต้องเกรงใจ หุหุ เธอพร้อมจะตามใจ
ท่านทุกอย่าง”

บันนี่อยากกระโดดถีบเจ้านายจริงๆ แนะนำตัวเธอด้วยสีหน้า
ท่าทางเหมือนพ่อเล้าเซียร์แซกในหนังอย่างไรอย่างนั้น ไม่ต้องฟังออกก็พอ
จะเดาความนัยได้ ต้องขอบคุณที่เขาทำไม่รู้ไม่ชี้ หรืออีกทีก็...ไม่สน!

“เอ่อ...ดิฉัน...‘บรรณนารี’ จะทำหน้าที่เป็นล่าม และช่วยอำนวยความสะดวกให้คุณ...อ่า...” เธอเกือบจะหลุดปากเรียกชื่อ ‘ฉอน’ แล้ว
เซียร์ ยังดีไม่มีคำว่า ‘ป้า’ ติดมาด้วย แต่เมื่อคิดได้ว่า สมควรเรียกชื่อสกุล
ของเขาตามมารยาทที่ปรับเปลี่ยนเป็น...“อ่า...‘คุณสโตน’ นะคะ หากมีสิ่ง
ใดให้ดิฉันช่วยเหลือก็สามารถบอกได้ค่ะ”

เป็นครั้งแรกที่บันนี่ ‘แปลง’ คำพูดของเจ้านายแทนการ ‘แปล’

แม้ว่านางสาวบรรณารักษ์ในสายตาคมมีจะเป็นยายโกะตัวแม่ แต่สำหรับงาน บันนี่เต็มทีที่เสมอ มิเช่นนั้นท่านประธานคงไม่ไว้วางใจเธอไว้ในตำแหน่งนี้ ที่ผ่านๆ มา... ล่ามสาวแสนสวยสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างลื่นไหลและแปลไทยได้อย่างฉะฉาน สามารถพลิกแพลงแก้ไข ปัญหาไปตามสถานการณ์ แต่วันนี้เป็นอะไรไม่รู้ ลิ่นของบันนี่น่าจะมี ปัญหา พูดจาดิๆ ชัดๆ ตลอดเวลาทั้งสองภาษา จนรู้สึกหงุดหงิดอยาก ด่าตัวเองนัก

ต้องโทษเสียงทรงพลังที่ฟังดูมีอำนาจสะกดเธอไว้ กับสายตาคมดุ ที่เขาใช้จับจ้องมองเธอจนแทบไม่กล้าเงยหน้า

อนิจจาเอ๊ย...หญิงสาวที่เคยกรีดกรีดทำท่ากำก้นส่งสายตาโลมเลียม แแบ็กแพ็กเกอร์หนุ่มหล่อบนรถไฟฟ้าแบบไม่เกรงใจ มาบัดนี้กลับสิ้นลาย กลายเป็นสงบเสงี่ยมเจียมเจียม จำยอมตกเป็นเป้าให้เขาเอาคืนด้วย สายตา ทั้งๆ ที่หนุ่มหล่อตรงหน้าก็เป็นคนเดียวกันแท้ๆ แค่ต่างกรรม...ต่าง วาระ...ต่างสถานะเท่านั้นเอง

จริงๆ...บันนี่เคยประกาศลั่นโลกว่า ถ้า ‘ฉอน ซิลเวอร์ สโตน’ หน้าตาแบบนี้ เธอจะโผล่เข้าไปไม่คิดเลย และแม้ว่า เธอเคยไฝฝืนเป็น นักหนา ว่าอยากจะเจอพระเอกอภิมหาเศรษฐีหนุ่มหล่อ นี่พระเอกในฝัน ของเธอก็มาปรากฏตัวเป็นๆ รวากับกระเด็นออกนอกฝันแล้ว หล่อกว่า หน้าปกหนังสือนิยายเล่มไหนๆ ด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้ทำไม แข็งขาเธอกลับมา อ่อนเอาตอนนี้ ไม่มีเรี่ยวแรงจะโผล่เข้าไป แม้แค่ยืนรับน้ำหนักตัวเองยังสั่น เหมือนไม่ค่อยจะมั่นคงเลย...

ตอนแรกที่ได้ยินเขาพูดว่า ‘สวัสดีครับ’ บันนี่ตกใจจนช็อก นึกว่า เขาพูดภาษาไทยได้เสียอีก

เปล่า...เธอไม่ได้กลัวตงาน แต่กลัวเขาฟังบทสนทนาระหว่างเธอกับอ้อมมีบนรถไฟฟ้าออกต่างหาก ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เธอคงต้องฆ่าตัวตายด้วยการเอาหัวมุดโถส้วมสาธารณะแน่ๆ!

โชคดีที่หลังจากนั้น เธอก็ไม่ได้ยินภาษาไทยออกจากปากได้รูปของ
เขามากเลยแม้แต่คำเดียว ทุกประโยคที่เขาพูดมาเป็นภาษาอังกฤษสำเนียง
อเมริกันทั้งหมด

วันนี้แอบเป่าปากโล่งใจ พอดิคิดว่า ในเมื่ออาแปะยังท่องภาษา ‘ปะ
กิด’ หนึ่งประโยคถ้วนไว้ ‘สะปี้กิงลิด’ ทักทายแขกฝรั่งได้เลยนี่นา เขาก็
น่าจะเหมือนชาวต่างชาติทั่วไป ที่พูดภาษาไทยได้ก็แค่ ‘ประโยคหากิน’
เป็นคำพูดง่ายๆ สั้นๆ จำพวก...สวัสดี...ขอบคุณ...ขอโทษ...ผมรักคุณ...
กรีดดด! มาได้ไงประโยคนี้!

วันนี้ไม่อยากจะคิดเลยว่า ถ้าเธอได้ยินเสียงทุ้มนุ่มลุ่มลึกที่แสนจะ
ทรงพลังของเขาพูดประโยคนั้นออกมาจริงๆ เธอจะหัวใจวายตายหรือเปล่า
แต่ขอเถอะนะ พระเจ้า ได้โปรดให้วันนี้มีโอกาสได้ฟังประโยคนั้น
จากปากได้รูปของเขาสักครั้งเถิด หัวใจวายตายเธอก็ยอม!

หลังจากทำความรู้จักกันแล้ว ท่านประธานก็เลี้ยงรับรองแขก
คนสำคัญด้วยอาหารว่างสุดหรูที่สั่งพิเศษมาจากโรงแรมระดับหกดาว ใน
หอประชุมใหญ่ซึ่งเคยจนได้เป็นร้อย แต่ตกแต่งใหม่กลายเป็นห้องจัด
เลี้ยงเฉพาะกิจสำหรับงานนี้โดยเฉพาะ

อาแปะอุตส่าห์พยายามแทบตาย อาหารมากมายปรุงขึ้นอย่าง
พิถีพิถันโดยเชฟชื่อดังจัดเรียงอย่างสวยงามเต็มโต๊ะ มันดูละลานตาน่ากิน
จนใครเห็นเป็นต้องน้ำลายไหล แต่ชายหนุ่มเห็นแล้วกลับเฉยๆ ไม่แตะต้อง
อะไรเลยสักคำ

ก็อย่างว่าละนะ อภิมหาเศรษฐีระดับโลกคงกินดีอยู่ดีจนเคย ไม่ว่า
จะของแพงอย่างโกลด์คาร์เวีย ไวต์ทรัฟเฟิล หรือจะของแปลกพิสดารแบบ
หนวดเต่าเขากระต่าย ถ้าคนอย่าง ฌอน ซิลเวอร์ สโตน อยากกิน ก็คง
ง่ายเพียงกระดิกปลายนิ้ว...ไม่รู้ว่าเมนูโปรดของเขาจะหลุดลือถึงการ
ลักขนาดไหนหนอ

“คุณ...เอ่อ...คุณสโลนจะรับเครื่องดื่มอะไรดีคะ?” เธอถามเขา แล้วแอบเดาในใจเล่นๆ ว่า เครื่องดื่มของผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นอะไร...ชา...กาแฟ...โกโก้...ไวน์...เบียร์...น้ำอัดลม...หรือนม...?

หวังว่าคงจะไม่ใช่ ‘นม’ นะ...หนุ่มหล่อเสี่ยงเจ้าพ่ออย่างเขาคงไม่ชอบนมหรือกมั้ง เอ๊ะ...หรือต้องเป็นนม...

อ้าย...บันนี่ทะเล็ง คิดบ้าอะไรอยู่เนี่ย!

เพราะมัวแต่เพ้อเจ้อในใจไปไหนไม่รู้ ยังไม่ทันได้ลองเดา เธอก็ได้คำตอบจากเขาเสียก่อน

“Water please.”

จ้างให้ก็เดาไม่ถูก!...แต่เขาอาจจะสั่งน้ำเปล่าเพราะหิวน้ำก็ได้ ต่อให้ร่ำรยล้นฟ้ามาจากไหน ก็หนีไม่พ้นต้องดื่มน้ำเปล่าเหมือนชาวบ้านอยู่ดี บันนี่ลองใหม่อีกที...

“น้ำเปล่าเราเสิร์ฟอยู่แล้วค่ะ ต้องการอะไรเพิ่มก็สั่งได้นะคะ เรามีทั้งเครื่องดื่มร้อนและเย็น ทั้งแอลกอฮอล์และไม่มีแอลกอฮอล์”

“ขอบคุณครับ ผมขอแค่น้ำเปล่าไม่ใส่น้ำแข็งก็พอ”

โอ...จิตไปไหมคะท่าน? บันนี่แอบไม่เชื่อว่า เครื่องดื่มของเขาจะเป็นแค่น้ำเปล่าอุณหภูมิห้อง

ในภาษาอังกฤษไม่มีคำว่า ‘เกรงใจ’ เพราะวัฒนธรรมตะวันตกชอบความตรงไปตรงมา ไม่มีการเกรงใจกัน

เธอไม่คิดว่าเขาเกรงใจแน่ ดูจากท่าทางแบบสบายๆ หากมาดมันเหลือร้ายของชายหนุ่มแล้ว คนอย่างเขาไม่มีทางเกรงใจใคร มีแต่ตรงไปตรงมาแบบชนิดไม่ไว้หน้ามากกว่า

“มิสเตอร์วีเชียร คุณนัดผมมาที่นี้ด้วยอะไรนะ เชิญเริ่มได้เลยครับ”

นั่นอย่างไรเล่า ตรงไปตรงมาจริงๆ ด้วย! เขาเปิดประเด็นแบบไม่อ้อมค้อม

ล่ามสาวหันไปยิ้มแห้งๆ ก่อนจะแปลคำพูดของเขาให้เจ้านายฟัง

“ผมชื่นชม ‘ฌอน ซิลเวอร์ สโตน’ มานาน...อ่านหนังสือทุกเล่มที่มีสัญลักษณ์ \$\$\$ อยู่บนหน้าปกจนแทบจะท่องได้แล้วครับ พอรู้ว่าคุณมาก็เลยอยากพาเที่ยวประเทศไทย...หุหุ” อาแปะรีบประจบ

เมื่อวันนี้ออกเขาตามที่เจ้านายพูด เขาก็ขยับมุมปากคล้ายยิ้มแต่ก็ไม่เชิง ก่อนจะสวนกลับมาแบบตรงยิ่งกว่าเก่า...

“ไม่มีนักธุรกิจคนไหนอยากพบผมเพื่อพาเที่ยวหรอกครับ นักธุรกิจย่อมอยากทำธุรกิจ ซึ่งผมก็เข้าใจดี เพื่อไม่ให้เสียเวลา คุณมีอะไรอยากจะขายผมก็เสนอมาได้เลย”

“เฮ้ย...เพิ่งเจอหน้ากัน จะให้ขายเลยรี” ท่านประธานซึ่งเคยชินกับการเอนเตอร์เทนแขกแบบวัฒนธรรมเอเชียไวววาย ทั้งที่ความจริงดีใจจนแทบคลุ้มคลั่ง...

คิดไม่ถึงเลยว่า อภิมหาเศรษฐีระดับโลกจะเปิดช่องให้ทำธุรกิจง่ายๆ แบบนี้ คนอื่นเขามีแต่เล่นตัว ต้องให้เสียเวลาและทรัพยากรในการเอนเตอร์เทน ทั้งเล่นกอล์ฟ ทั้งสปา ทั้งพาเที่ยว เพื่อทำความรู้จักมักคุ้นกันก่อน ค่อยตะล่อมอ้อมโลกมาเจรจาการค้าตามสูตร

“อย่างน้อยๆ ก็กินอะไรก่อนซี เอ้า...คุณบรรณนารีช่วยตักอะไรบริการแขกหน่อย เอาอกเอาใจเขาให้มากๆ ป้อนปากเขาได้ยิ่งดี”

วันนี้ขอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อาแปะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ และเขาฟังภาษาไทยไม่ออก!

หญิงสาวรู้สึกร้อนไปหมดทั้งใบหน้าแทบไม่กล้าสบตาคนดูที่กำลังมองมา คล้ายเป็นเชิงว่ากำลังรอให้เธอแปลคำพูดของเจ้านาย

“เอิ่ม...ท่านประธานเชิญคุณสโตนทานของว่างก่อนค่ะ แล้ว...เอ่อ...”

“แล้ว...?” เขาเลิกคิ้วถาม

“ก็...ก็ค่อยเป็น...อ่า...เรื่องธุรกิจ”

“เขาพูดแค่นั้นรี?”

“เอ่อ...ค่ะ” ก็ใครจะบ้าแปลที่ตาเฒ่าหัวงูสั่งให้เธอบ้วนปากเขาเล่า

“โอเค...แค่นั้นก็แค่นั้น ๊นั้น...กินก่อนธุรกิจก็ได้”

พูดจบ มือใหญ่คว้าส้อมขึ้นมาจิ้มคานาเบขึ้นจ้อยใส่ปากคำหนึ่งตามด้วยเครื่องดื่มสุดแสนจะธรรมดาจนหมดแก้ว แล้วหันมาบอกง่ายๆ ด้วยหน้าตายสนิทว่า...

“จบเรื่องกินแล้ว...ต่อไปเป็นเรื่องธุรกิจ!”

วันนี้อยากจะกรี๊ด...พระเอก (ไป) นอกฝันของเธอช่างตรงได้ใจจริงๆ!!!

4

Poker Face

ในเมื่ออภิมาเศรษฐีมีอารมณ์คุ้ยธุรกิจ ใครเลยจะใส่ใจ
เขาเล่า...ชั่วโง่งต่อไปหลังจากนั้น ย่อมเป็นเรื่องของธุรกิจ

แม้บรรณนารีจะจบอักษร แต่การแปลเอกสารให้ท่านประธานช่วย
ทำให้เธอเข้าใจบริษัทที่ทำงานอยู่เป็นอย่างดี ทั้งยังทำหน้าที่เป็นล่าม ต้อง
โฆษณาบริษัทแทนเจ้านายให้นักธุรกิจต่างชาติฟังซ้ำๆ จนจำได้ เมื่อมา
ถึงเรื่องธุรกิจ ล่ามสาวจึงพูดได้คล่องขึ้น

แต่ที่หายใจไม่คล่องคอ ก็เพราะคนฟังนั่งจ้องหน้าเธอนิ่งคล้ายตั้งใจ
ฟังอย่างยิ่ง หากดูไม่ออกเลยว่าเขากำลังคิดอะไร สนใจในสิ่งที่เธอกำลัง
พูดถึงอยู่หรือไม่

หรือว่าสนใจสิ่งที่เขากำลังมอง!

วิธีการมองของเขา ก็เดาความหมายไม่ออกอีกเช่นกันว่า มองเฉยๆ
หรือมองอย่างมีนัยอื่นใดแฝง มันทำให้คนถูกมองหนาวๆ ร้อนๆ โดยเฉพาะ
แม่ไว้น้อยสันหลังหะอย่างบันนี่

หลายครั้งที่เธออดคิดไม่ได้ว่า เสียงของเธออาจจะไม่ได้เข้าหูเขา
เลยก็ได้ เพราะมีแต่เธอกับเจ้านายพูดอยู่ฝ่ายเดียว ไม่มีเสียงทุ้มนุ่มลุ่มลึก
ตอบอะไรกลับมาเลย นอกจากนานๆ ที่จะมีคำว่า ‘อ่าฮะ’ เบาๆ พอให้รู้
ว่าเขายังอยู่ในห้องเท่านั้น

ท่านประธานจึงอดไม่ได้ที่จะถามความคิดเห็นเขาเป็นการหยั่งเชิง
วัดความเป็นไปได้ที่เขาจะสนใจลงทุนด้วย แต่ไม่ได้คำตอบอะไร

“อูอะ หมอนี่มันตีหน้าตายเก่งจริงๆ ใครเล่นไปกับมันต้องหมดตุต
แน่!” อาแปะบ่น

วันนี้เห็นด้วย ผู้ชายคนนี้ทำให้เธอนึกถึงคำว่า Poker Face เขาซ่อน
สีหน้าและความรู้สึกได้อย่างน่าทึ่ง เธอจะไม่แปลกใจเลย ถ้ามีใครมาบอก
เธอว่า เขาร่ำรวยมหาศาลจากการเล่นโป๊กเกอร์ชนะเจ้าพ่อกาสิโนทั่วโลก

จากที่ดีใจว่า หมอน ซิลเวอร์ สโลน ให้โอกาสชาย ‘ง่าย’ กว่าที่คิด
กลับกลายเป็น ‘ยาก’ ยิ่งกว่า เพราะเดาทางเขาไม่ถูกเลยแม้แต่หน่อย

หากตราบใดที่เขายังไม่ปฏิเสธ ก็แปลว่าความหวังยังอยู่ ท่าน
ประธานจึงพยายามเต็มที่ ฟรีเซนต์ข้อมูลอย่างตั้งใจ แล้วกลืนจุกจอกพาทัวร์
เยี่ยมชมบริษัท...

“หลังจากโรงงานใหญ่ของเราย้ายออกไปอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม
ที่ชลบุรีเมื่อสี่ปีก่อน ที่นี่ยังมีแต่ฝ่ายบริหาร ถ้าคุณอยากดูการผลิต
ผมจะพาไป เราอยู่เที่ยวพื้ยากันสักสองวันก็ได้ล่ะครับ” อาแปะยังคงเน้น
เอ็นเตอร์เทนแขกตามเคย

“ผมเป็นสมาชิก...” บันนี่เพิ่งเคยได้ยินเจ้านายเอ่ยชื่อสโมสรสุดหรู
ซึ่งมีทั้งสนามกอล์ฟ สปอร์ตคลับ และรีสอร์ทระดับหกดาวติดทะเล ซึ่งมี
ระบบรักษาความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวสูง จำกัดสมาชิกพิเศษ
เฉพาะนักธุรกิจและนักการเมืองแถวหน้าเท่านั้น

ได้ข่าวว่า อาแปะเพิ่งจ่ายค่าแรกเข้าเป็นสมาชิกไปเป็นสิบล้าน เพื่
ยกระดับตัวเองสำหรับงานนี้โดยเฉพาะ หากกลับโดนชายหนุ่มปฏิเสธ
ง่ายๆ...

“ไม่จำเป็น”

ก็แน่ละที่ หมอน ซิลเวอร์ สโลน จะไม่สน ในเมื่อคนมีเงินขนาดเขา
สามารถเหมาซื้อสโมสรไฮโซแบบนี้สักกี่แห่งก็ได้เนี่ย

“ผมขอดูรายงานประจำปีกับงบการเงินดีกว่า”

วันนี้เพิ่งจะเคยเห็นเจ้าสัวใหญ่วัยห้าสิบกว่าทำท่าเหมือนเด็ก

อนุบาลส่งการบ้านครูก็วันนี้แหละ

ชายหนุ่มรับเอกสารมา ก็นั่งไขว่ห้างด้วยท่าทางสบายๆ พลิกหน้ากระดาษทีละหน้าช้าๆ...หน้าแล้วหน้าเล่า ดูคล้ายเปิดผ่านๆ แต่ที่ทำให้รู้ว่าเขาอ่านอย่างตั้งใจ ก็คือคำถามของเขา...

แค่ถามเพียงไม่กี่คำ ก็ทำเอาซีอื่อโอเก๋แก่อายุงานสามสิบกว่าปีถึงกับต้องควักผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อ พลงบ่นเบาๆ ด้วยเสียงทิ้งจิต...

“แม่เจ้า...มิน่า มันถึงรวยโคตรๆ คนอะไรวะ ฉลาดฉิบหาย!”

ล่ามสาวร่ำเรียนมาทางภาษา ไม่เข้าใจว่าคำถามเกี่ยวกับตัวเลขซึ่งเธอไม่เข้าใจ ได้แต่แปลตรงไปตรงมานั้น มันบ่งบอกว่าเขาฉลาดอย่างไร แต่ที่เธอทั้งเขาเหมือนกับเจ้านาย คือ...

“ไม่ต้องกดเครื่องคิดเลขด้วย...สมองของไอ้หมอนี้มันทำได้ด้วยอะไรจะเนี่ย?”

มิน่าเล่า ออมแม่ถึงได้กรีดกรีดหนักหนา อภิมหาเศรษฐีเจ้าของสัญลักษณ์ \$\$\$ นี่ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ!

บันไดไม่ได้ที่จะมองเขาด้วยความชื่นชมสุดชีวิต และคงเป็นเพราะสายตาทอประกายระยิบระยับของเธอที่สะกิดให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว ทำให้เขาเงยหน้าขึ้นจากเอกสารจ้องตอบกลับมาด้วยแวตาวาววับราวกับทำทนายว่า...

มองผมด้วยสายตาแบบนั้น...คุณมันใจแล้วนะ?!

อ้อย...ไม่มองก็ได้ หญิงสาวรีบหลุบสายตาลงมาดูนิ้วตัวเองที่กำลังยุกยิกอยู่ได้โต๊ะ

น่ากลัวจัง คนอะไร หล่อ รวย เก่ง แถมยังฉลาดร้ายกาจแบบนี้ แล้วเธอจะทำงานที่ท่านประธานสั่งไว้ไหวหรือนี่?

เมื่อนึกเลยเถิดไปถึง ‘งานพิเศษ’ ที่ได้รับมอบหมาย บันนี่ก็แทบจะหัวใจวายตาย ฉากเลิฟซีนที่เคยอ่านจากนวนิยายผุดพรายขึ้นมาในหัวความคิด

อา...ถ้าผู้ชายคนนี้ทำกับเธอเหมือนที่พระเอกทำกับนางเอกจริงๆ ละก็...อ้ายยย!!!

“โอเค” เสียงทุ้มต่ำทรงพลังที่ดังขึ้นกระชากภาพที่ผุดขึ้นผิดเวล่ำเวลาในหัวเธอเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทันใด หญิงสาวรู้สึกเหมือนสมองถูกทำลายไปด้วยเมื่อเงยหน้าขึ้นส่ายตามคมคู่เกาที่ดูยิ่งกว่าเกา หวังว่าเขาจะไม่มองทะลุเข้าไปเห็นภาพในหัวเธอหรอกนะ

“ผมบอกได้เลยว่า...ไม่!”

กริ๊ดดด!!!...เขาเห็นจริงๆ ด้วย แถมยังปฏิเสธไม่ต้องการทำแบบนั้นกับเธออีก!

บันนี่เกือบจะฆ่าตัวตาย ถ้าไม่ได้ยินเสียงทุ้มนุ่มลุ่มลึกอธิบายขยายความตามมาว่า คำว่า ‘ไม่’ ของเขาคือไม่อะไร...

“ผมไม่สนใจหุ้นบริษัทคุณ”

อ้อ...ค่อยยังชั่ว บันนี่เป่าปาก เขากำลังพูดถึงเรื่องธุรกิจหรืออะไร แต่เดี๋ยวก่อน นี่มันเรื่องใหญ่สำหรับเจ้านายเธอนี่นา

“เฮ้ย!...อะไรกัน ทำไมด่วนสรุปอย่างนี้ล่ะ?!”

ท่านประธานโดนปฏิเสธก็ทำท่าเหมือนอยากจะลงไปดิน...ไม่ยอมๆ

ทำธุรกิจมาสากลสิบกว่าปีไม่เคยพบเคยเจอใครเจอจากรูทิจจะดับหมื่นล้าน แล้วพิจารณาเองคนเดียวจบได้ และให้ข้อสรุปแบบฟันธงจบในเวลารวดเร็วอย่างนี้ หนาซ้ำคำตอบของเขายังสั้น...ง่าย...และตรงที่สุด ‘ไม่’ ก็คือ ‘ไม่’!

ถึงจะไม่รักษาน้ำใจ...ไม่ถนอมน้ำใจ...แต่ก็ไม่เสียเวลาและโอกาสในการทำธุรกิจต่อไปทั้งสองฝ่าย

จากหนังสือที่เคยอ่านมา...ในแต่ละปี มีบริษัทมากมายหลายร้อยบริษัททั่วโลกพยายามเสนอขายหุ้นให้ ฌอน ซิลเวอร์ สโตน ถ้าเขามัวชักช้า เก่งแต่พิจารณาไม่กล้าตัดสินใจ คงไม่มาไกลถึงจุดนี้ ยิ่งได้สัมผัสเขาตัวเป็นๆ เห็นชัดเจนว่า ระบบประมวลผลในสมองของอภิมหาเศรษฐีหนุ่มคนนี้ไม่ธรรมดา อีกทั้งมาดมั่นในตัวเองอย่างร้ายกาจ บวกกับคำพูดเด็ดขาดไม่ประนีประนอมด้วยแล้ว ก็ไม่แปลกที่เขาจะตอบข้อเสนอ vòngวៃภายในการประชุมเพียงครั้งเดียวโดยไม่ต้องฟังที่ปรึกษาหรือผ่านมติคณะกรรมการใดๆ

หากด้วยความคุ้นชินกับข้อสรุปในการเจรจาธุรกิจแบบ ‘ถนอมน้ำใจคู่ค้า’ กว่าจะพิจารณาอะไรที่ ต้องผ่านไม่รู้กี่คณะกรรมการ ปกติเคยได้แต่คำตอบแบ่งรับแบ่งสู้ประมาณ...‘ขอพิจารณาดูก่อน’ พร้อมช่วงเวลาเตรียมอกเตรียมใจกับคำตอบที่ได้ มาเจอความผิดหวังชนิดสายฟ้าแลบแบบนี้ ท่านประธานย่อมยอมรับความจริงไม่ได้ เขาอุตส่าห์พยายามแทบประดาตาย กว่าจะได้พบ ฌอน ซิลเวอร์ สโตน เขาไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือ!

“อย่าเพิ่งรีบปฏิเสธสิครับ รับข้อเสนอกลับไปพิจารณาดูอีกที” อาแปะพยายามสร้างความหวังใหม่...

“ถ้าท่านมีเสนออะไรก็ต่อรองกันได้นะครับ” ว่าแล้วก็ยืดเยื้อเอกสารต่างๆ ให้เขาเอาใส่กระเป๋ากลับไป หวังว่าเขาอาจจะเปลี่ยนใจหยิบขึ้นมาพิจารณาใหม่

และดูเหมือนท่านประธานเกรงว่าจะโดนปฏิเสธอีกครั้งดับความหวังจนไม่เหลือ จึงรีบเปลี่ยนเรื่องทันที

“นี่ก็เลยเที่ยงมานานมากแล้ว เราอย่าเพิ่งพูดเรื่องธุรกิจเลยครับ รับประทานอาหารกลางวันด้วยกันก่อนดีกว่า”

เรื่องเอนเตอร์เทนแซกวีไอพี ไม่มีใครคล่องเกินเจ้านายบนนี้ เธอกลัวใจเหลือเกินว่า เขาจะปฏิเสธอย่างไรเสีย แต่ผิวดาด ชายหนุ่มตอบรับง่าย ๆ...

“ผมขออะไรง่าย ๆ ก็แล้วกัน”

‘อะไรง่าย ๆ’ ที่ท่านประธานจัดให้เขา คือการสั่งปิดร้านอาหาร
ไทยสไตล์ฟิวชั่นชื่อดังตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นเรือนไทยไม้สักหลังใหญ่ซึ่งตกแต่งใหม่สไตล์โมเดิร์นโดยดีไซเนอร์ชื่อดังของโลก ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของเหล่าไฮโซ นิยมใช้จัดเลี้ยงรับรองบุคคลสำคัญอย่างดาราสอลลิฎดา นางงามจักรวาล และเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์จากประเทศต่างๆ

“ผมให้เขาเตรียมเรือล่องแม่น้ำไว้ เราจะนั่งรับประทานอาหารบนเรือชมทิวสองฝั่งเจ้าพระยาก็ได้นะครับ เขาสามารถยกเก้าอี้ขึ้นไปเสิร์ฟบนเรือได้”

เรือที่วาดอดเทียบท่าอยู่อย่างสง่างาม เป็นเรือขนาดใหญ่หรูหราทันสมัย แต่ประดับด้วยลายไทยอันวิจิตรได้อย่างลงตัว

“อย่าเสียเวลาดีกว่า” เขาปฏิเสธ

“อา...ถ้าท่านไม่ชอบเรือ ฉันรอนั่งกินในร้านก็ได้ครับ หุหุ”

หากไม่นับบอดีการ์ดมากมายกระจายตัวรักษาความปลอดภัยอยู่โดยรอบ เรือไม้หลังใหญ่ในวันนี้ มีเพียงแขกวีไอพีสามคนเท่านั้น แต่อาหารที่นำมาเสิร์ฟอลังการยิ่งกว่าจะเลี้ยงเจ้าชายสักร้อยคน ทุกเมนูปรุงอย่างพิถีพิถันโดยเชฟรางวัลระดับโลกสามปีซ้อนด้วยส่วนผสมเลิศหรู อาทิ... ยำโอโทะโรกับไข่ปลาแซลมอน...ลอบสเตอร์ซอสแกงเขียวหวานอบชีส...ปูยักษ์ศรีลังกากับอะแลสกาผัดผงกะหรี่

อาหารรสเลิศ บรรยายสุดหรู แต่ฉันรู้สึกกินอะไรไม่ค่อยลง ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะนัยน์ตาคมดของชายหนุ่มที่นั่งตรงข้าม หรือสีหน้าไร้อารมณ์ของเขา...

“ดูมันสิ ไฉนเรารู้รสชาติตั้งใจเลี้ยงของดี แต่ทำหน้าที่เหมือนกินข้าวเปล่า เชฟมาเห็นคงเก๊กชิมสิ รู้ๆกันตมมามาให้มันกินดีกว่า” เจ้าภาพซึ่งนั่งหัวโต๊ะคันกลางระหว่างเธอกับเขาแอบบ่นกระปอดกระแปดอยู่ข้างๆ แต่

ก็ยังอุตส่าห์พยายามปั้นสีหน้าต้ายิ้มแย้มแจ่มใสชวนคุยเพื่อตีชีหาช่อง
เอาใจอภิมาศหยาเศรษฐีหนุ่มสุดชีวิต

ล่ำสาวจึงต้องจำใจแปลบทสนทนาสัพเพหระสลับกับมุกตลก
ผีๆ ของเจ้านาย เธอบอกได้คำเดียวว่า ‘ยาก’!

หากเจ้าสัวใหญ่คิดว่า ‘ไม่ยาก’ เขาไม่ได้เชื่อในวาทศิลป์ของตัวเอง
แต่สังเกตเห็นสายตาที่ชายหนุ่มมองหญิงสาว เขามั่นใจว่าดูไม่ผิด และ
คิดถูกแล้วที่วางแผนใช้ล่ำสาวแสนสวยมัดใจ ฉนวน ซิลเวอร์ สโตน

แม้วิธมองของชายหนุ่มจะอ่านยาก เขาไม่ออกว่าเขารู้ลึกอย่างไร
กับเธอ แต่คนผ่านโลกมาอย่างโชกโชนตัดสินใจง่าย...ผู้ชายมองผู้หญิง
ไม่ว่าจะหนุ่มหรือแก่ จนหรือรวย หล่อหรืออัปลักษณ์ ก็เหมือนกันๆ หหมด
ทั้งโลก ร้อยทั้งร้อยคืออยากจะได้เธอ ไม่ต้องเดาให้เสียเวลา!

คิดได้ดังนั้น ท่านประธานก็สวมวิญญาณพ่อเล้าเชียร์แขกอีกครั้ง...

แล้ววันนี้ก็เลยได้มานั่งอยู่ในรถชนเพชรกับอภิมาศหยาเศรษฐีหนุ่ม...
สองต่อสอง!

เมื่ออาหารกลางวันอันแสนหรูหรากับบทสนทนาร้อยๆ จบลง
แขกคนสำคัญก็พร้อมจะจากไป แต่ท่านประธานรั้งไว้ อ้างว่า ยังไม่ได้พา
เขาเที่ยวชมกรุงเทพฯ ดังที่ตกลงกันไว้

“ให้ผมพาเที่ยวดีกว่าครับ รับรองว่าปลอดภัยและสะดวกสบาย
กว่า”

ถ้าไม่ติดที่เขาตกปากรับคำว่าจะยอมมาเป็นแขกพิเศษของท่าน
ประธาน ‘หนึ่งวัน’ ก็คงบอกลาตั้งแต่เสร็จเรื่องธุรกิจแล้ว ดังนั้น การที่เขา
ยอมให้อาแปะเอนเตอร์เทน ไม่ใช่เพราะเกรงใจ แค่ว่าตามสัญญาว่าจา
เท่านั้น

ความจริงท่านประธานไม่รู้เลยว่าควรพาอภิมาศหยาเศรษฐีไปเที่ยว
ที่ไหนอย่างไรให้ถูกรสนิยม เขาจึงเตรียมโปรแกรมทัวร์ไว้เพื่อเลือกมากมาย

หลายแบบ ทั้งล่องเรือ ไหว้พระ ตีกอล์ฟ ชี่ช้าง ซอบปิง สปา ดูโชว์ ไปจนถึงไนต์คลับสำหรับผู้ชาย และอื่นๆ อีกสารพัด แต่ชายหนุ่มปฏิเสธหมด เหลือเพียงโปรแกรมทัวร์ที่ง่ายที่สุด...City Tour นั่งรถชมเมืองรอบหนึ่ง กับเงื่อนไข...

“ผมขอแค้นขั้บรถกับไกด์ท้องถิ่นอย่างละคนพอ...”

ฌอน ซิลเวอร์ สโตน แสดงเจตจำนงแต่แรกแล้วว่า ต้องการความเป็นส่วนตัว และไม่เปิดเผยตัวตน ขอให้จำกัดจำนวนคนก่อนรับเขาให้น้อยที่สุดเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น ท่านประธานไม่กล้าขัดใจ งานนี้จึงเหลือแค่ตัวเขา กับล่ามสาว ส่วนตัวประกอบอื่นๆ ได้แก่ทีมงานรักษาความปลอดภัยและให้ความสะดวกสบายทั้งหลายไม่รู้ว่าเขาคือใคร แทบไม่มีบทบาทอะไรเลย

มาตอนนี้ เขายังต้องการลดจำนวนคนลงอีก...จากเงื่อนไขนั้น ท่านประธานก็ตีความว่า เขากีดกันเจ้าภาพออกไป เหลือแต่คนขั้บรถกับไกด์ท้องถิ่น...

‘ไกด์ท้องถิ่น’ จั๊นหรือ? เจ้าสัวเผ่าใช้สมองคิดแผนใหม่ จากแต่เดิม เขาของตัวศาสตราจารย์มักคุเทศก์กิตติมศักดิ์ไว้ เมื่อแขกคนสำคัญสนใจทัวร์โบราณสถาน และมักคุเทศก์ชื่อดังซึ่งนักท่องเที่ยวล้าคนไหนทอดให้เป็นสุดยอดไกด์สยาม เมื่อแขกคนสำคัญสนใจทัวร์ชิมซอป หัวกรุง ก็มีอันต้องเปลี่ยนไป

เพราะ ‘ไกด์ท้องถิ่น’ หนึ่งเดียวสำหรับงานนี้ ต้องไม่ใช่ศาสตราจารย์มักคุเทศก์กิตติมศักดิ์ผู้ทรงภูมิความรู้ที่สุด หรือมักคุเทศก์ดีเด่นแห่งชาติ บริการเยี่ยมยุทธ์สุดยอด แต่ต้องมีเสน่ห์มัดใจเขา และที่สำคัญที่สุดคืออยู่ภายใต้อำนาจ สามารถสั่งได้ จะมีใครที่ไหนเหมาะสมกับงานนี้เท่าเธอ...

นางสาวบรรณนารี!

ที่แรกจะพาเที่ยวด้วยกันก่อนจนหมดวัน แล้วถ้า ฌอน ซิลเวอร์

สโลน สนใจไป ‘ทัวร์สวรรค์ชั้นเจ็ด’ ต่อในยามค่ำคืน เขาก็จะมอบเธอให้เป็นไกด์ให้เขาเอากลับไปโรงแรมด้วยกัน แต่ในเมื่อเขายื่นเงื่อนไขแบบนี้ก็ให้เธอเป็นไกด์สองกะทั้งกลางวันกลางคืนเลยก็แล้วกัน!

คิดได้แค่นี้ ท่านประธานก็รีบดันบันนี่ขึ้นรถนั่งคู่กับเขาทันที!

นักท่องเที่ยวหนุ่มไม่ได้มีปฏิริยาอะไร แต่ไกด์สาวแทบตะกายลงจากรถ...

“แล้วอาจารย์กับไกด์ที่เราองไว้ล่ะคะ?”

“ไม่ต้องแล้ว เธอนั่นแหละ พาเขาเที่ยวแล้วเลี้ยวเข้าโรงแรมเลย!”

อ้ายยย...อาแปะบ้า พุดอะไรออกมา น่าอายที่สุด!

“บอดีการ์ดไม่ต้อง!”

เสียงต่ำทุ้มลุ่มลึกและทรงพลังดังขึ้นเมื่อบอดีการ์ดคนแรกทำท่าจะก้าวขึ้นรถ

“ผมบอกชัดเจนแล้วว่า ขอแค่คนขับรถกับไกด์อย่างละคน”

ก็หมายความว่า เขาอนุญาตให้คนร่วมทางกับเขาในห้องโดยสารด้านหลังซึ่งแยกส่วนออกจากคนขับรถเพียงแค่หนึ่งคนถ้วนเท่านั้น!

บันนี่อยากจะกรี๊ด...เขากับเธอ...สองต่อสอง...ในรถชนเพชร!!!

โอ้ย...ซึ่งรถก็แสนจะมงคลจนเหมือนแข่งกัน หวังว่า ตอนเขาออกจากรถคันนี้ เธอยังรักษาขนทั่วตัวได้ครบหมดทุกเส้นนะ!

“ไม่มีบอดีการ์ด แล้วเรื่องความปลอดภัยล่ะ?” คนเป็นเจ้าภาพไม่วายเป็นห่วงแซกวีไอพี

“คุณคิดว่า บอดีการ์ดช่วยให้ผมปลอดภัยได้หรือ?” เขาตั้งคำถามเหมือนตลก แต่มันคือความจริง คนระดับเขา ถ้ามีคนคิดปองร้าย คงลงทุนใช้มืออาชีพที่เก่งที่สุด

“เอาเป็นว่า ผมรับผิดชอบความปลอดภัยของตัวเองได้” เขาพูดอย่างมั่นใจ

วันนี้แอบครางในใจ...อ้อย...เขาปลอดภัย แต่เธอล่ะ จะปลอดภัย
จากเขาไหมเนี่ย!

“อะโถเอ๊ย ที่แท้ก็ไม่อยากให้ใครไป กษค. จะจู่จี้กันบนรถบออกมา
ตรงๆ ชะก็หมดเรื่อง” เจ้าสัวเฒ่าตีความเงื่อนไขของชายหนุ่มไปไกล แล้ว
ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ด้วยความดีใจที่เรื่องราวเป็นไปตามแผนเร็วเกินคาด!

ไอ้หมอนี่มันร้าย ทำเป็นดีหน้าตาย ที่ไหนได้เห็นชะไม่มี รอคืนนี้ก็
ไม่ได้ ไอ้เราก็คิดว่าพาเที่ยวแล้วค่อยเลี้ยงเข้าโรงแรม แต่มันใจร้อนกว่า
ก็ตามใจ ดีเหมือนกัน จะได้ใช้รถให้คุ้ม!

“ปรณิบัติเขาให้ดีที่สุด เข้าใจไหม เขาต้องการอย่างไร เธอต้อง
ยอมตามใจทุกอย่างเลยนะ” เจ้านายที่แสนดีกำชับไกด์สาวมือใหม่ก่อน
จะปิดประตูรถ...

“กระจกติดฟิล์มดำปี๋ ไม่มีใครเห็น ไม่ต้องอาย...ที่นั่งปรับเอนนอน
เป็นเตียงได้นะ” อาแปะแนะนำด้วยความหวังดี แต่วันนี้อยากกระโดดถีบ
ก้านคอเจ้านายเธอนัก คนอะไรทุเรศที่สุดเลย!

“เดี๋ยวจะส่งคนขับรถไว้ว่าให้ขับพาวนรอบใหญ่ๆ แต่ถ้าซิติ์ทัวร์เสร็จ
ไปหลายรอบแล้วยังไม่พอ ก็ไปจัดเต็มๆ ต่อที่โรงแรม ไม่ต้องมาทำหน้า
อย่างนั้นใส่ผมเลย ไม่ได้ให้เข้ามาจุกจิกอะไรๆ ชักหน่อย นี่ผมลงทุนจอง
ห้องสวีตที่หรูที่สุดของ ‘เดอะพลาซ่า’ เชียวนะ” ...สุดยอดอภิรมหาโรงแรม
ระดับเก้าดาวซึ่งเพิ่งเปิดใหม่ใจกลางกรุง

“งานนี้เปิดซิง!” เขาสาบานได้ว่า เขากำลังพูดถึงห้องสวีตพิเศษ
บนชั้น 69 นี้ ยังไม่มีใครพักมาก่อนเลยจริงๆ

แถมท้ายด้วย...

“เสร็จงานนี้ผมอนุญาตให้พักร้อนหนึ่งปี!...ทำสำเร็จ ‘ทะลุเป้า’
นอกจากยกเลิกหนี้แล้ว เอาไปเลย...โบนัสฟรีสี่สิบเดือน!!!”

พักร้อนกะผีสิ บันนี่จะลาออก! หญิงสาวแอบแลบลิ้นใส่อาแปะที่
ยืนยิ้มแป้นโบกมือบายบายอยู่นอกประตูรถที่เพิ่งปิดลง

เปิดซิง เป้าทะลุ แลกกับโบนัสแค่ยี่สิบเดือนหรือ ฮี...ดูถูกกันเกินไป
แล้ว!

ฝากไว้ก่อนนะ อาแปะ...สั่งให้เธอทำแบบนี้ ประเดี้ยวเถอะ ถ้าป้า
ฉอนติดใจหลงเสน่ห์นางสาวบรรณนาวิจินท์หัวไม่ขึ้นเหมือนพระเอกอภิ
มหาเศรษฐีในนิยายจะว่าอย่างไร

คอยดู...ถ้าวันไหนป้าฉอนเลื่อนขั้นให้เธอเป็น ‘คุณนายสโลน’ ละ
ก็ บันนี่จะขอกลับมาล้างแค้น ชื่อบริษัทอาแปะ แล้วสั่งพนักงานช่วยกัน
จับประธานแก้ผ้าผูกไว้บนหลังคารถชนเพชรแห่รอบเมืองเลย!

หากเมื่อรถชนเพชรเคลื่อนตัวออก ทิ้งอาแปะไว้เบื้องหลัง บันนี่ก็
ลืมความแค้นเจ้านายหมดสิ้น เหลือแต่ประเด็นที่สำคัญกว่า...

อ้ายยัย...‘คุณนายสโลน’ หรือ?! แค่นี้เธอก็อยากจะทำ!...อย่าว่า
แต่ตอนนี้ เธอกำลังนั่งเคียงข้างอภิมหาเศรษฐีหนุ่มสุดหล่อเหมือนพระเอก
ที่เคยฝันมาเนิ่นนาน

โอ...นี่เธอไม่ได้ฝันหวานอยู่ใช่ไหม?

ไม่! ต้องไม่ใช่ฝันแน่ๆ บันนี่ไม่ต้องเปลืองแรงหยิกแค้นตัวเองพิสูจน์
หรอก แค่มันไปเจอคนนั่งเคียงข้างส่งสายตามดูราวปามีดใส่เธอก็รู้สึก
เจ็บจี๊ดขึ้นมาทันใด มั่นใจว่าไม่ใช่ฝัน!

ถ้าฝัน ก็ไม่ใช่ฝันหวานล้านเปอร์เซ็นต์ เป็นฝันร้าย...ร้ายแสนร้าย!!!

อย่าหวังไกลไปถึงตำแหน่ง ‘คุณนายสโลน’ เลย เอาแค่ไม่หนาว
ตายเพราะความเย็นชาหรือโดนฆ่าด้วยสายตาเขาก็บุญหนักหนาแล้ว!

อ้อ...แต่เดี๋ยวก่อน อันที่จริงก็เข้าค่านะ นิยายโรมานซ์แนวอสุ
รชาติานที่เธอเคยอ่าน พระเอกต้องร้ายๆ แบบนี้แหละ ถูกแล้ว!

ถ้าเธอรักจะเป็นนางเอก ก็ต้องพิชิตใจพระเอกให้ได้สิ บันนี่!

ว่าแต่ว่า จะพิชิตใจอย่างไรเล่า ปกติเขามีแต่พระเอกร้ายแบบ
เร่าร้อน รุกโล่นางเอกอย่างโหดเหี้ยม ข่มขืนปลุกปล้ำ ทำโน่นนี่นั่นสารพัด
แล้วดูดี...ดูพระเอกของเธอ ไม่ใช่แค่ไม่ตะตึง แม่แต่มอง ยังแค่เหล

มองเธอด้วยหางตา แล้วเมินหน้าหันข้างให้ทำเป็นไม่สนใจชมวิวนอก หน้าต่างเสียอย่างนั้น!

แค่นี้ก็ บันนี่ยังนึกภาพไม่ออกเลยว่า ผู้ชายชาเย็นเป็นเจ้าของน้ำแข็งอย่างเขาจะหรือจะเว้าร้อนเป็นไฟเหมือนบทเลิฟซีนที่บรรยายในหนังสือ?

อาแปะสั่งนักสั่งหนาให้เธอปรนนิบัติเขา ยอมให้เขาทุกอย่าง ไม่ว่าเขาต้องการอย่างไร แต่เขาไม่เห็นมีที่ทำว่าจะอยากได้อะไรจากเธอเลยนี่นา

แล้วจะให้นางเอกอย่างเธอทำอะไร? ยากจัง...ทำไมสวรรค์ต้องกลั่นแกล้งสาวสวยด้วยนะ ส่งพระเอกในฝันมาทั้งที ขอแบบง่ายๆ กว่านี้หน่อยก็ไม่ได้

เฮ้อ...เธอก็ยังไม่เคยเจอนิยายโรมานซ์เรื่องไหน นางเอกเหินเหิดปล้ำพระเอกก่อนเสียด้วยสิ!

แต่ก่อนที่จะไปถึง ‘จุดเดือด’ ก็คงต้อง ‘ละลายน้ำแข็ง’ ก่อนใช้ใหม่ อย่างเช่น...พูดคุย ทำความรู้จักกัน

บันนี่แอบมองน้ำแข็งก้อนโตที่กำลังนั่งตัวตรง นั่งเฉยรารูปปั้นแล้วหน้าใจ ความจริง ใครๆ ก็ว่าเธอเป็นหญิงสาวร่าเริงคุยเก่ง แต่กับผู้ชายคนนี้...เธอนึกหาคำพูดไม่ออกเลยแม้สักครั้งคำ แ่คิดว่าต้องคุยกับเขา เธอก็เริ่มสั่นเสียแล้ว รู้สึกตื่นเต้นประหม่าราวกับไม่เคยพูดจากันมาก่อน

แต่จะว่าไป...ตัวเธอเองไม่เคยคุยกับเขาจริงๆ เลยนี่นา ที่ผ่านมาเธอแค่แปลคำพูดของเจ้านายเท่านั้น

งั้นเธอควรชวนอภิมาเสาะขี้คุยเรื่องอะไรดีหนอ?

บันนี่เคยยืมหนังสือที่หน้าปกมีสัญลักษณ์ \$\$\$ ของออมมีมาอ่าน เพื่อทำการบ้านหาข้อมูลเกี่ยวกับ ฉอน ซิลเวอร์ สโตน แต่เปิดไปได้ไม่กี่หน้าก็หลับคาหนังสือ เพราะมีแต่เรื่องธุรกิจการลงทุนซึ่งเธอไม่เคยสนใจ แต่ข้อมูลส่วนตัวซึ่งเธอสนใจอยากจะได้รู้เป็นหนักหนา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ

ไลฟ์สไตล์ รสนิยม แนวความคิด ประสบการณ์ชีวิต (นอกเหนือจากธุรกิจ)
ล้วนไม่มี ทำให้เธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลยแม้แต่หน่อย

ถ้าเป็นคนอื่น เธอคงกล้าที่จะชวนคุยแล้วแอบถามเนียนๆ แต่กับ
เขา...มีผู้เอาเชือกทรงเท้ามาผูกคอตายยังง่ายเสียกว่า! มีหรือที่คนอย่าง
ฉอน ซิลเวอร์ สโตน จะยอมบอกอะไร เธอคงไม่พันโดนสายตาคมกล้า
เชือดเฉือนเป็นเนื้อฝอยน้อยๆ แน่

ไม่รู้โชคดีหรือโชคร้าย ขณะที่กำลังบ๊อไปไม่รู้ต้องทำอะไรดี เสียง
สัญญาณเรียกเข้าก็ดังขึ้นจากโทรศัพท์มือถือของเธอ

ออมมี...ที่ปรึกษาคนสำคัญนั่นเอง!

5

LV XXL

ใช้แล้วค่ะ ฉันเอง...ฉันโทร. ไป ในเวลาที่คู่แฝดต่างผัดต่องการ
ความช่วยเหลือพอดี!

ฉันนี่รู้อยู่ว่า นี่ไม่ใช่เวลาเหมาะสมที่เธอควรรับสายไม่ว่าใครโทร.
มาทั้งสิ้น แต่สถานการณ์ฉันเต็มในความเจ็บอันน่าอึดอัด โทรศัพท์จาก
เพื่อนรักไม่ต่างจากนางฟ้ามาโปรด

เธอเชื่อว่าออมเฝ้าอย่างฉันต้องรู้วิธีคุยกับ ‘เทพเจ้าของแม่ๆ’ ได้
แน่!

“ขอโทษนะคะ ฉันขออนุญาตรับโทรศัพท์ได้ไหม” เธอถามเขาตาม
มารยาท ซึ่งเขาก็พยักหน้าตอบตกลงแบบไม่ใส่ใจ ก่อนจะหันข้างให้มอง
ออกไปนอกหน้าต่างในท่าเดิม

“สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่าคุณออมมีธุระอะไรกับดิฉันคะ?”

ฉันนี่เก๊กเสียงสวยแบบนี้ ฉันซึ่งอยู่ปลายสาย ก็รู้ได้ทันทีว่าอะไร
เป็นอะไร

นิกภาพออกเลยว่า แม่คุณจะต้องปั่นสีหน้าเคร่งเครียดและพูดจา
ด้วยท่าทางจริงจัง ฟังดูเหมือนกำลังคุยธุระสำคัญ

ฉันนี่มั่นใจว่าสำหรับคนฟังไม่รู้ภาษาไทย ได้ยินแต่โทนเสียง
สำเนียงที่ฟังดูเหมือนสุภาพอย่างยิ่ง ต้องเข้าใจผิดคิดว่า ประโยคที่เธอพูด

เป็นเรื่องงานล้านเปอร์เซ็นต์! แต่เธอลืมไปว่า ในความเงียบของห้องโดยสารปิดทึบ เสียงใสแจ๋วของปลายสายทะเลาะออกมานอกโทรศัพท์ชัดเสียงยิ่งกว่าชัด...

“เป็นไงมั่ง ยายวันนี้ ป้ามอนหล่อไหม?” ฉันไม่อรัมภบทให้เสียเวลา ยิ่งตรงเป้าเข้าประเด็นสำคัญทันที

“บอกได้คำเดียวว่า หล่อโฮก!” ส่วนหนึ่งของเธอช่างต่างจากสำเนียงเรียบร้อยสูตรๆ ไปเลย

“กรี๊ดดด! บันนี่ยายขี้ไม้ตัวแม่ พุดจริงอะ เขาหล่อขนาดไหน?”

“ก็ขนาดแค่เห็นหน้าเขา เลือดกำเดาฉันก็พุ่งขึ้นไปฉีดบนหัวกบาลเป็นปลาวาฬตัวเมียติดสัดเลยละ!”

นางสาวบรรณนารีแอบหัวเราะในใจอย่างซุกซน...การเมาท์เขาในระยะเผาขนด้วยศัพท์แสงสแลบทรวงสำนวนจัดจ้านซึ่งมั่นใจว่าเขาฟังไม่ออก โดยการดัดเสียงหลอกลวงให้สำเนียงฟังดูเป็นการเป็นงานตรงข้ามกับความหมายจริงๆ ของสิ่งที่พูดแบบฟ้ากับเหวแบบนี้ เธอรู้สึกเหมือนได้แก้มถึงเหย่เขาเล่น แบบแอบผสม ‘นมเปรี้ยว’ ลงไปใน ‘ชาเย็น’ มันช่างตื่นเต้นท้าทายดีแท้!

“มอน ซิลเวอร์ สโตน หล่อขนาดนั้นเชียวนะหรือ บันนี่ถ่ายรูปเขาส่งมาให้ฉันดูหน่อยซี...นะนะ” ฉันอ้อนอยากเห็นเทพบิดา

ภายใต้เงื่อนไข ‘ไม่เปิดเผยตัวตน’ ของอภิมหาเศรษฐีหนุ่มที่ให้ไว้กับท่านประธาน ย่อมรวมไปถึง ‘ห้ามถ่ายภาพ’ ด้วย แต่ในเมื่อเพื่อนรักขอมา บันนี่ก็หมายมาดในใจว่า ไว้เดี๋ยวจัดให้ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ มันใกล้เกินไป เกิดเขาจับได้ขึ้นมา เธอต้องตายแน่ๆ

หญิงสาวแอบเหล่มองคนนั่งข้างๆ เห็นชายหนุ่มยังคงมองไปนอกหน้าต่าง ไม่สนอะไร ก็รู้สึกโล่งใจว่า สิ่งที่ตัวกำลังทำนั้นแนบเนียนดีไม่มีพิรุณ ยิ่งเกิดอาการคันปากอยากเมาท์เรื่องของเขาคือ

โดยเฉพาะเรื่องสำคัญที่สุด ประสบการณ์ตื่นเต้นสะท้านโลกาที่

ทำให้เธอเกือบเป็นลมเมื่อพบหน้าฌอน ซิลเวอร์ สโตน...ไม่เชื่อก็ให้ออมมี ฟัง ก็ไม่ใช่บัดนี้แล้ว!

“เห็นแค่รูป มิรู้เห็นตัวจริง” เธอแค่พูดเปรยๆ ยังไม่ทันได้เล่าอะไร ฉันทก็กรีดกรีดด้วยความตื่นเต้น...

“อ้ายยย...หรือเธอจะพาเขามาเจอฉัน?”

“ฉันไม่ต้องพา เธอก็เคยเจอเขาตัวเป็นๆ มาแล้ว” บันนี่พูดเป็นนัยๆ ชวนให้คนฟังอยากรู้

“ฉันเคยเจอเขาตัวเป็นๆ มาแล้วงั้นหรือ?”

“เธอจำหนุ่มหล่อในฝันของฉันที่เราเจอบนรถไฟฟ้าเมื่อวันก่อนได้ไหม?”

“ไม่จริงน่า อย่าบอกนะว่า ป้าฌอนหน้าเหมือนเขาคนนั้น?”

“ไม่ใช่หน้าเหมือน แต่คือคนคนเดียวกันเลย!” บันนี่เฉลย

“กรีดดด! จริงดิ...บันนี่อย่ามาแก้งำฉันนะ แบบนี้มันต้องเป็น บุปผ์สันนิวาส...บุปผ์สันนิวาสแน่ๆ” ฉันทันธงแล้วครวญเพลง...“เมื่อคิด ให้ดีโลกนี้ประหลาด...ประหลาดจริงแท้ ไม่น่าเชื่อเลยนะอะ แล้วเขาจำเธอ ได้ใช่ไหม?”

“ได้ซี! เขาสารภาพว่า หลงเสน่ห์ฉันตั้งแต่แรกเห็น” ไม่ให้เพื่อนอิจฉา เล่น เป็นความสามารถของนางสาวบรรณนารีชาละคะ

“ไอ้พระเจ้าจ๊อด เธอสุดยอดไปเลย บันนี่” เม้าน้อยเชียร์เต็มที่ แทบ จะทะลุออกมานอกโทรศัพท์เด็นปอมปอมแล้ว

“นี่ฉันกำลังนั่งอยู่ในรถกับเขาสองต่อสองด้วยนะ” บันนี่ได้ที รีบ อวดเป็นชุด

“ตายตายแล้ว เธอคุยอะไรกับฉันนี่เขาก็ได้ยินหมดเลยสิ คราวก่อน นินทาเขาบนรถไฟฟ้ายังไม่เข็ดอีกหรือ”

“เข็ดอะไรเล่า ได้ยินแล้วไง เขาฟังไม่ออกนี่นา”

“ฉันก็ว่าอยู่ๆ ก็กึกเสียงชะสวดยะยิบ หลอกหลวงผู้บริโภคที่สุด ว่า

แต่ว่า...อยู่ด้วยกันสองต่อสองในห้องปิดตาย จงรายงานสดมาซะดีๆ เธอ กับป้ามอนไปถึงไหนกันแล้วจะ คิกคิก...ได้ใช้ ‘หลุยส์ วิตตองน้อย’ ที่ เตรียมไปหรือยัง?”

‘หลุยส์ วิตตองน้อย’ ที่จับพุดถึง คือ ถุงยางอนามัยแบรนด์เนม สุดไฮโซ มีลายฉลุเป็นอักษร LV แบบเดียวกับลายโมนิเเกรมของกระเป๋า หลุยส์ วิตตอง ซึ่งวันนี้เจอโดยบังเอิญขณะหาซื้อกระเป๋าแบรนด์เนมทาง อินเทอร์เน็ต เราสองสาวเห็นแล้วกรีดกรีดกันใหญ่

เม่าน้อยที่ผีซิวเรียกหล่ாம่าอย่างฉุน ซาตินี่ไม่เคยซื้ออะไรไฮโซ แต่ เห็น ‘หลุยส์ วิตตองน้อย’ แล้ว อดเชียร์ให้วันนี้ ‘ถอย’ มาไม่ได้

‘เตรียมไว้ให้ ‘ป้ามอนน้อย’ ใส่ไว้ ระดับอภิมหาเศรษฐี มันต้องอัน นีเท่านั้นจึงจะคู่ควร’

แต่พอเห็นราคา 68\$ คำนวณเป็นเงินไทยราวๆ สองพันกว่าบาท ก็ รู้สึกว่ามัน ‘แพงแพง’ ซึ่งก็เป็นปกติของสินค้าแบรนด์เนมอยู่แล้ว แต่ไม่ แน่ใจว่ามันแพงอลังการแค่ไหน เพราะไม่เคยรู้ว่า...

‘ถุงยางธรรมดาราคาเท่าไร?’

สาวโสดสนิททั้งสองไม่เคยซื้อใช้ เลยไม่มีข้อมูลราคาตลาด แต่ก็ ไม่ยาก อยากรู้อะไรถาม ‘กู’ ได้

หลังเสิร์ชในกูเกิลแล้ว ได้ความว่า ถุงยางทั่วไปราคาเฉลี่ยเพียง 1\$ ‘เหรียญเดียว!...ประมาณ 20-30 กว่าบาท แม่เจ้า! ถุงยางหลุยส์ วิตตองแพงกว่าธรรมดา 68 เท่า’

‘อย่างงี้ต้องล้างน้ำใช้แล้วใช้อีกให้ครบ 68 ครั้ง ถึงจะคุ้ม!’ ฉันท คำนวณให้เสร็จ

‘แต่ก็ไม่แน่นอน ป้ามอนน้อยอาจจะอีดกว่าน้องชายทั่วไป 68 เท่า ก็ได้’ วันนี้มองโลกในแง่ดี

‘แปลว่าถ้าผู้ชายคนอื่นใช้เวลา 1 ชั่วโมงในการประกอบกิจกรรม

เดียวกันนี้ ป้ามอนจะใช้เวลาถึง 68 ชั่วโมง ซึ่งเท่ากับ 2 วันกับอีก 20 ชั่วโมง!’ เรื่องคำนวณ รับรองได้ออมแม่ไม่แพ้ใคร...

‘อ้ายยัย! อะไรจะมาราธอนขนาดนั้น...แล้วฉันจะตายไหม?’

แต่ไม่ว่าป้ามอนจะอึดแค่ไหนหรือต้องรื้อสักรั้วกี่ครั้ง สุดท้าย เธอก็ตัดสินใจสั่งซื้อถุงยางแบรนด์เนมสุดไฮโซจนได้

ทว่า...ที่หนักใจกว่าเรื่อง ‘ราคา’ คือเรื่องของ ‘ขนาด’!

‘โอ้โฮ...มีตั้งแต่เบอร์ 44 ไล่ไปจนถึง 56 มม. ถุงยางมันมีหลายไซส์แบบนี้เลยหรือ? นี่กว่าเป็นยางยืดได้จะฟรีไซส์ซะอีก’

หลังจากศึกษาข้อมูลพบว่า ตัวเลขขนาด คือความกว้างของถุงยาง ซึ่งก็คือเส้นรอบวงของน้องชายหรรสอง

‘อู๊ยเดี๋ยวก่อน มีขนาดซูเปอร์ 58 มม. ขึ้นไปจนถึง 69 มม. สำหรับคนที่มือน้องชายใหญ่พิเศษด้วยนะ’

‘แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรละ ว่าป้ามอนน้อยใส่ไซส์อะไร’ บันนี่สงสัย

‘เอา 69 มม. ซูเปอร์ใหญ่พิเศษสุดๆ เลยละกัน หลวมไว้ดีกว่าฟิต!’

ฉันยังคงคอนเซปต์เน้นปริมาณเพื่อความคุ้มค่ากว่า...‘เผื่อขยับขยายเติบโตขึ้นอีกไง’

‘ซื้อเผื่อโตหรือ? ยายบ้าออมมี...นี่ไม่ใช่ซื้อเสื้อให้เด็กกะยะ!’ บันนี่โวย...

‘ถ้าป้ามอนน้อยใส่ไซส์ฟิตดา 69 มม. แถมอีกกว่าชาวบ้าน 68 เท่า ฉันขอเอาถุงยางไฮโซนี้สวมหัวฆ่าตัวตายดีกว่า!’

จากการค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมเสริมสมอง เราสองสาวโสดก็ได้รู้ว่า ขนาดมาตรฐานที่ขายกันในเมืองไทย คือ 49 กับ 52 มม. ซึ่งความจริงเป็นขนาดเล็ก แต่ชายไทยยอมรับไม่ได้ เรียก 49 มม. ว่าขนาดใหญ่ และ 52 มม. ว่าขนาดใหญ่พิเศษ ส่วน 54 มม. ขึ้นไปเป็นขนาดสำหรับชาวต่างชาติ

‘เว็บนี้เขาเขียนเตือนไว้ด้วยว่า ถ้าใส่ขนาดผิดมีสิทธิ์ถุงแตกหรือ

หลุด อาจติดเชื้อหรือติดลูกได้’

‘โอ้...ถ้าฉัน ฉันก็พึงพอใจเลยว่ หลวมไว้ก็ดีกว่าฟิต! ถ้าแตกข้างใน
ละก็ เจ็บตายซักเลย’

‘กรี๊ดดด ยายออมเม่าลามาก แตกข้างในอะไรยะ’

‘อ้าว ก็ถ้าถุงยางแตกข้างในขึ้นมา เธอก็โดนยางติดแปะข้างใน...
โ้ยยย แค่นี้ก็เจ็บแล้ว!’

‘บ้า พุฒชะเห็นภาพสามมิติเลย คิดได้นะเธอ’

‘แต่ถ้าถุงยางหลุดก็ไม่เป็นไร ดีเสียอีก ได้ติดเชื้อรวยจากป้าผอน
แถมติดลูกได้ทายาทอภิมหาเศรษฐี’ ฉันรีบคิดบวกทันที...

‘ส่งมาให้ฉันช่วยเลี้ยงนะวันนี้ โตขึ้นจะได้กลับมาช่วยพี่เม่าหมา
ซื้อตลาดรักทรัพย์แห่งประเทศไทย เป็นการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดในชีวิตเลย
ฮ่าๆๆ...’

‘ร้ายนะยะ ยายเม่า!’

ในที่สุด บันนี่ก็เชื่อฉัน ชื่อขนาดใหญ่ แต่ไม่ใช่ใหญ่พิเศษ แคใหญ่
สุดของขนาดมาตรฐานเท่านั้น

‘น่าเสียดายอัน 69 มม. นะ ใช้เสร็จแล้วล้างน้ำ เอาไปทำกระเป่า
หลุยส์หัวได้เลย’ ฉันยังไม่วายแอบงก

‘ยายบ้า เธอซื้อให้พ่อม้าบินใส่เองละกัน’

‘อี!...อิตาบ่านั่นนะหรือ หน้าอย่างนั้น ฉันว่ามันต้องไซซ์เล็กพิเศษ!’

‘ฮะๆ อย่าไปดูถูก เขาเป็น ‘พ่อม้า’ เขียวนะ ฮ่าๆ’

‘อ้ายยย!!! บันนี่ทะเล้ง’ ฉันไววายแก็ขวย...

‘ชิ...อย่าหวังเลยว่าฉันจะยอมลงทุนจ่ายสองพันกว่าบาทซื้อถุงไฮ
โซให้ใส่ ผู้ชายห่วยๆ พรรคนั้นนะหรือ...เอาแค่ถุงก๊อบแก๊บรัดหนังตึกก็พอ!’

‘เอ้อ...ฉันจะคอยดู’

“ตกลงป้ามอนน้อยใส่พอดีไหม? ไม่ฟิตหรือหลวมไปนะ?”

ฉันทถามด้วยความเป็นห่วงกลัวว่าเพื่อนรักจะโดนยางดีด

แต่คำถามของฉัน กลับไปสะกิดต่อมอยากรู้อยากเห็นของบันนี่ขึ้นมา

อา...จริงสินะ เธอรู้แค่ว่า เขาเป็นพระเอกอภิมหาเศรษฐีหนุ่มที่มีคุณสมบัติครบทั้งหล่อ รวย และร่ำรวย แต่ยังไม่รู้เลยว่าเขา ‘ขนาดไหน’ !

หญิงสาวแอบเหล่มองตรงเป้าแล้วใช้สายตาแทนสายวัด ประจวบเหมาะพอดีที่เขานั่งทำอ้าขากว้างอย่างคนมั่นใจ เปิดทางให้เธอได้ขโมยเซกซิม ‘สมบัติส่วนตัวอภิมหาเศรษฐี’ ได้เต็มๆ ตา...น่าเสียดายที่ทางเกวยีนผ้าหนาไปหน่อย เลย ‘ประเมินทรัพย์สิน’ ของเขาไม่ได้ตั้งใจ แต่ความโค้งงูเด่นชัดนั้น ทำให้หญิงสาวแอบหนีบขาเข้าหากันทันใด

“เออ...ประเด็นที่ฉันห่วง ไม่ได้กลัว ‘น้องหลุยส์’ ใส่ไม่พอดี แต่กลัวน้องบันนี่น้อยจะทนรับไม่ไหวมากกว่า!” นางสาวบรรณนรียังคงพยายามเก็กเสียงสุภาพ ทั้งที่ริมฝีปากแห้งจนต้องแอบแลบลิ้นออกมาเลีย ก่อนจะกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างยากลำบาก

“ถึงแม้ว่ายังไม่ได้ลองใส่ แต่ดูจาก ‘รูปการณ์’ แล้ว ฉันมั่นใจว่าน่าจะไม่ใช่หลวมแน่!”

“กรี๊ดดด! เธอลองลูบป้ามอนน้อยแล้วหรือ?”

“บ้า! ฉันใช้สายตาส่องเอาละ พอดีเขานั่งอ้าขา...”

“กรี๊ดดด! ป้าอ้าขาแล้วไม่่งงูเกงหรือ?”

“บ้า! ounge”

บันนี่เริ่มรู้สึกตัวว่า ‘หลุด’ ลำเนียงไม่สุภาพออกมา ก็เมื่อสัมผัสได้ถึงรังสีอำมหิตที่พุ่งเข้าใส่ เธอจึงรีบละสายตาจาก ‘จุดโฟกัส’ เงยหน้าขึ้นไปตามสัญญาณ แล้วพบว่าชายหนุ่มซึ่งมองออกไปนอกหน้าต่าง หันกลับมาทางเธอเมื่อไรไม่รู้! นัยน์ตาคมกริบดุจใบมีดคู่นั้นกำลังจ้องมองมาอย่างเอาเรื่อง พร้อมทั้งจะจัดการกับผู้ที่บังอาจโหมเลี่ยมสมบัติส่วนตัวของ

เขาโดยมิได้รับอนุญาตถึงขั้นเด็ดขาด!

อ้อย!...น่ากลัวจริงๆ

หญิงสาวชักปอด รีบกระซิบบอกเพื่อนรักเสียงลั่น

“เออ...คือว่า...คุณออมมีคะ ดิฉันคงต้องขอวางสายก่อนละคะ”

วางสายแล้ว บันนี่เพิ่งคิดได้ เธอกลัวแต่ชีไม่ เลยไม่ได้ปรึกษาอะไร
ออมเฝ้าอย่างที่ตั้งใจไว้แต่ที่แรกเลย!

แต่ถ้าจะให้บอกเจ้าลูกเปิดชีให้ตรงๆ ว่า พระเอกอภิมหาเศรษฐี
หนุ่มหล่อไม่สนใจนางเอกแสนสวยคนนี้ แถมเย็นชาจนเธอไม่รู้ว่าควรเริ่ม
ต้นความสัมพันธ์อย่างไรดี มันเสียฟอร์มนางหงส์ทรงเครื่องนี่นา

ทำอย่างไรดี ตอนนี้อยู่สถานการณ์ในรถชนเพชรย่าแยกว่าเก่า หนาว
ยะเยือกกว่าตอนก่อนที่ออมเฝ้าโทร. เข้ามาเสียอีก

นี่เขาจะเอาได้ไหมหนอ ว่าหัวข้อที่เธอพูดโทรศัพท์เมื่อก๊ี้เป็นเรื่อง
อะไร

ดูจากสายตาที่เขาใช้มองเธอ...เหมือนเห็นใจกระຈຈກอ่าน
วางแผนขโมยโคตรเพชรที่จับได้คาหนังคาเขาอย่างไรอย่างนั้น บันนี่ก็คิด
ว่า เธอสมควรหาข้อแก้ตัวอะไรสักอย่างมาเบี่ยงเบนประเด็นดีกว่า

“อ่า...กางเกงคุณดูสวยดีนะคะ หุหุ”

โอ้ย...ไม่เวิร์กเลย นี่ถ้าสายตาเขาเป็นใบมีดจริงๆ นางหงส์อย่าง
เธอคงโดนชำแหละไม่ใช่แค่เป็นเนื้อฟอย แต่ละเป็นลูกชิ้นหงส์สดทรง
เครื่องเลยที่เดียวเชียวละ!

หลังจากนั้น ลูกชิ้นน้อยก็ได้แต่นั่งจ้อยๆ ทำท่าเรียบร้อยอยู่ในรถ
ชนเพชร ซึ่งบรรยากาศเย็นยะเยือกไม่ต่างอะไรกับรถตู้เย็น ปล่อยให้คน
ขับพานไปรอบเมืองเรื่อยๆ รอบแล้วรอบเล่าตามสั่งเจ้านาย เขาเองก็ไม่ได้
หักท้วง หรือเรียกร้องให้เปลี่ยนเส้นทาง เหมือนขึ้นรถมาอย่างไร
จุดหมาย

กระทั่งฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี...เขาก็นั่งนิ่งหน้าตาเฉย จนบันนี่แทบจะ

หมดความอดทน

“นี่เขาจะปล่อยให้รถขับวนไปเรื่อย ๆ เหมือนโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์หรือไงนะ?”

“บริษัทคุณเลิกงานกี่โมง?” เสียงทุ้มต่ำทรงพลังดังขึ้นทำลายความเงียบท่าเอาหญิงสาวสะดุ้งเฮือกใหญ่ หัวใจเต้นแรงขึ้นมาทันที

หญิงสาวไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของคำถามนั้น ได้แต่ตอบเขาไปแบบงงๆ

“เอ่อ...หกโมง...”

ชายหนุ่มก้มลงมองนาฬิกาที่ข้อมือ แล้วเอ่ยปากบอกเป้าหมายของเขา...

“คุณช่วยส่งให้รถไปส่งที่โรงแรมเลย”

กรี๊ดดด! บันนี่รีบล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า กำ ‘น้องหลุยส์ วิตตอง น้อย’ ไว้แน่น...ตะวันตกไม่ถึงดินเลยนะ พระเอกอภิมหาเศรษฐีจะพานางเอกสาวเข้าโรงแรมแล้วหรือนี่!

‘เดอะพลาซ่า’ สมกับเป็นโรงแรมเก๋ดาวจริง ๆ ทั้งความอลังการงานสร้างของอาคาร ทั้งการออกแบบตกแต่งภายในที่ให้ความรู้สึกถึงความหรูหราแบบชนิตสกดกันความจน คนไม่รวยจริงอย่าได้เหยียบย่างเข้ามา ไม่เหมือนโรงแรมทั่วไปที่ยังมีคนแอบเข้าไปใช้ห้องน้ำเนียนๆ แต่ที่นี่...ถ้าปวดฉี่ ยอมยืนรอตอยู่หน้าประตูเลยก็เดียว

บันนี่คิดว่า ถ้าเธอไม่ได้มากับคนระดับ ฉอน ชิลเวอร์ สโตน ก็คงไม่มีความกล้าที่จะก้าวเข้าประตูโรงแรมมาเหมือนกัน ยิ่งได้พบเจอกับการบริการดีเลิศประเสริฐศรี สำหรับแขกวิไอพีที่จองห้องสวีตแพงสุดขีดแบบเพนต์เฮาส์ชั้น 69 พนักงานสาวกับผู้จัดการโรงแรมแทบจะคลานเข้าเข้ามากราบแทบเท้าแล้วหามขึ้นห้อง แต่พอดีแขกวิไอพีคนนี้ไม่ต้องการให้ใครมายุ่งวุ่นวายให้เกะกะรำคาญใจ แค่นั่งตามคมดุมองกราดเดียว ก็มีพลัง

มากพอที่จะปิดทุกคนกระเด็นไปไกลลิบ...

“กระเป่าผมอยู่ไหน?”

“เราได้นำส่งขึ้นไปเตรียมไว้ให้ท่านบนห้องพักเรียบร้อยแล้วค่ะ”

“โอเค ผมขอแค่ckyการ์ด อย่างอื่นไม่ต้อง”

ไม่รู้จักป่าฉอนซะแล้ว!

คณะต้อนรับจึงมาส่งแค่หน้าลิฟต์ เหลือเพียงบันไดนี้ที่รู้ว่าเพราะโดนรังสีอามิตมาตลอดหลายชั่วโมงในรถขนส่งจนมีภูมิคุ้มกัน หรือมั่นใจในความเป็นบรรณารักษ์...ซึ่งมีทัศนคติว่า นางเอกมีหนี้ย่อมสมควรถูกทำร้ายโดยพระเอกอภิมหาเศรษฐี เธอจึงกล้าเดินดื้อๆ ตามเข้าลิฟต์ขึ้นห้องกับเขาตามลำพังทั้งๆ ที่หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะด้วยความตื่นเต้นหวาดกลัว

เพียงชั่วอึดใจ ลิฟต์พิเศษซึ่งไม่จอดชั้นไหน ก็พาทั้งสองตรงขึ้นสู่ห้องพัก เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ภาพที่ปรากฏแก่สายตา ทำให้บันไดแทบจะส่งเสียงกรี๊ดๆ ออกมาให้แก่ความหรรษาอย่างไม่เคยพบเคยเห็นที่ไหนมาก่อนในชีวิต

โถงต้อนรับประดับโคมไฟแก้วเจียรไนและช่อดอกกล้วยไม้ขาวทางเดินปูลาดด้วยหินอ่อนสีขาวทอดยาวนำทางเข้าสู่ห้องนั่งเล่นและห้องอาหาร ซึ่งออกแบบตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สุดอลังการ บนโต๊ะอาหารขนาดแปดที่นั่ง มีช่องว่างและเครื่องตั้งมนานาชนิดในภาชนะเครื่องเงินวาววับเตรียมไว้สำหรับต้อนรับแขกคนสำคัญพร้อมจุดเทียนและแจกันดอกไม้ที่จัดอย่างประณีต ผ่นั่งห้องเป็นกระจกบานใหญ่มองออกไปเห็นวิวกรุงเทพมหานครตอนตะวันตกดินงดงามจับใจ

มีฉากไม้ฉลุลายละเอียดยิบกันแยกส่วนห้องนอนไว้มุมสุดของห้องชุด เติงสี่เสาขนาดใหญ่แขวนม่านมุ้งผ้าโปร่งบางเบา คลี่คลุมด้วยผ้าห่มผืนหนาถักทอลูกไม้สีชาซึ่งตั้งตระหง่านไว้ว่างกลางห้องกว้าง ภายใต้เพดานกระจกใสมองเห็นจันทร์กลมโตลอยเด่นอยู่กลางท้องฟ้าที่กำลัง

เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้มขึ้นเรื่อยๆ

ทั่วทั้งห้องอวลด้วยกลิ่นน้ำมันหอมระเหย มลิ่งเมื่องด้วยแสง
วับแวมของเทียนหอม แว่วเสียงเพลงบรรเลงแผ่วพลีว บรรยากาศสุดแสน
โรแมนติก พาใจให้รัญจวนชวนฝัน

อา...ใช่เลย ฉากเลิฟซีนของวันนี้กับพระเอกอภิมาศระฐีหนุ่ม
หล่อมันต้องหรรษาแบบนี้!

แต่เมื่อวันนี้หันกลับมาหาพระเอกของเธอ ปรากฏว่า... เขาไม่ได้
สนใจกับความงดงามของสถานที่ หรือมี ‘อาการโรแมนติกร่วม’ แต่อย่าง
ใด ร่างสูงใหญ่สะพายเบ้ใบเกาที่เธอเคยเห็นบนรถไฟฟ้าวันก่อนนั้น แล้ว
ก้าวยาวๆ ไปทางประตู

“เดี่ยว...เดี๋ยวละคะ นั่นคุณจะไปไหน?”

“เช็กเอาท์!”

กริ๊ดดด! พระเอกจะหนีจากเด็ดแบบนี้ได้อย่างไร นี่ไม่ได้อยู่ในบท
นี่นา ไม่เคยพบเคยเจอในนิยายเรื่องไหน วันนี้เลยทำอะไรไม่ถูก ได้แต่วิ่ง
ไปกางแขนขวางหน้าเขาไว้อย่างลืမ်ตัว

“ไม่ได้ล่ะคะ คุณจะไปไหนไม่ได้เด็ดขาด!”

ฉากนี้ชื่อเขาก็กับบอกอยู่แล้วตั้งแต่โบราณกาลมาว่า เข้าพระเข้านาง
ถ้าพระไม่ยอมเข้า เหลือนางคนเดียวจะเล่นได้ไง!!!

“หมดเวลาแล้ว” เขาตอบสั้นๆ ด้วยสีหน้าเย็นชา แต่เมื่อเห็นเธอ
ทำหน้างั้น ก็ช่วยขยายความสงเคราะห์ให้...

“ผมสัญญามาเป็นแขกของบริษัทคุณหนึ่งวัน นี่เลยเวลาทำการ
ถือว่าหมดเวลาแล้ว!” เขาตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ เหมือนกำลัง
พูดถึงตรรกเหตุผลแบบ $1 + 1 = 2$ โดยไม่สนใจความรู้สึกของคนฟังเลย
แม้แต่น้อย

อ้อ...มิน่าเล่า เขาจึงถามเธอว่าเลิกงานกี่โมง พอเห็นว่าถึงเวลา
หกโมงก็ถือว่า ‘จบ’ ...ที่เขาปล่อยให้อ้วนไปรอบๆ ก็เพื่อฆ่าเวลาเท่านั้น

พอหมดเวลา ก็ส่งรถเลี้ยวเข้าโรงแรมมารับกระเป๋าช็อกจาก
โรงแรมที่ท่านประธานบริษัทเธอจงใจให้ ไม่ใช่อย่างที่เจ้านายเธอบอกบท
ไว้ก่อนตอนขึ้นรถชนเพชรสักหน่อย

“แต่ว่า...แต่ว่า...”

วันนี้พยายามหาเหตุผลมาหักล้างเพื่อรั้งเขาไว้ ด้วยความร้อนใจ
เหตุผลที่นึกขึ้นได้ คือ...

“ฉันอุตส่าห์ซื้อ ‘หลุยส์ วิตตอง’ มา ยังไม่ได้ใช้เลยนะคะ”

“?”

ถึงเขาจะหน้าตายเป็นเจ้าของน้ำแข็ง แต่มาถึงตรงนี้ กลับเลิกคิด
เข้มถามด้วยความสงสัย ส่งสายตามดูปีบบังคับให้เธออธิบายมาเสียดีๆ
หน้าข้ายังแบมือยื่นมา... ‘ขอดูหลุยส์ วิตตองที่ว่าหน่อย’

แต่ว่า วันนี้เป็นสาวเป็นนางจะให้เอ่ยปากบอกผู้ชายเรื่องถุงยางได้
อย่างไร อ้าย...อ้ายๆๆ

“เออ...คือว่า...”

หญิงสาวซุกมือเข้ากระเป๋าทำของสำคัญไว้แน่นอย่างลิ้มตัว ยิ่งส่อ
พิรุณเข้าไปใหญ่ ขณะกำลังอ้าอึ้ง ยืนหน้าแดงบิดไปบิดมาไม่รู้จะไปต่อ
อย่างไร อีกนิดเดียวเท่านั้น เธอเกือบจะคิดสั้นหนีตายทำลายหลักฐาน
ด้วยการฉีกซองน้องหลุยส์ เอาใส่ปากเคี้ยวแทนหมากรั้ง เสียงส์ัญญาณ
โทรศัพท์เรียกเข้าก็ดังขึ้นราวกับระฆังช่วย...เจ้านายเธอโทร. มาพอดี!

“ฮาโหล คนขับรถรายงานฉันว่า พาพวกเธอไปส่งลงโถง...เอ๊ย...
โรงแรมเรียบร้อยแล้ว ฉันเลยจะโทร. มาถามว่า เป็นไงมั่ง เสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วหรือยัง? ยังไงก็อย่าลืมโฆษณาบริษัทเราด้วยนะ”

วันนี้ไม่ฟังอาแปะพูดพล่ำมั่วบออะไรแล้ว เธอรีบรายงานสวน
กลับไปทันที...

“ท่านประธาน ทำไงดีคะ แยกวีไอพีของเราจะเช็กเอาท์เดี๋ยวนี้
แล้ว?”

“อ้าว ได้ไง...ฉันอุตส่าห์สั่งนักสั่งหนา ให้เธอตามใจเขาทุกอย่าง ไม่
ว่าเขาจะเอาอย่างไรเธอก็ต้องยอม”

“ถ้าเขาจะเอา บันนี่ก็ยอม แต่เขาไม่ยอมเอาเนี่ยคะ เอ่อ...บันนี่หมายถึง
ถึงเขาไม่มีความต้องการอะไรเลย เดี่ยวๆ เดี่ยวก่อนคะ อย่าเพิ่งไป...”

บันนี่ร้องเสียงหลง เมื่อร่างสูงใหญ่หมุนตัวตั้งท่าจะจากไป ถึงตอน
นี้ หญิงสาวลืมนั่นมารยาทใดๆ คำว่าจับชายเสื้อเขาได้ก็ดึงไว้โดยไม่ทันรู้ตัว
ว่า ได้ทำของสำคัญที่กำลังอยู่ในกระเป๋าทลนออกมา และมันก็ไม่รอดพ้น
สายตาคนกริ๊บของเขา!

ถ้าเพียงแต่เธอไม่มัวแต่คุยโทรศัพท์กับเจ้านายอย่างร้อไนจน
ไม่ทันเห็นว่าร่างสูงใหญ่กำลังก้มลงหยิบบางสิ่งบางอย่างขึ้นมาจากพื้น
เฉียบๆ

“ฮาโหล...เอาไงดีคะ ท่านประธาน”

บันนี่หวังว่าอาแปะอาบน้ำร้อนมาก่อน จะมีวิธีดีๆ อะไรสอนเธอได้
แต่ที่ไหนได้...

“โชคดีนะ ที่ฉันรอบคอบ ติดต่อบริษัทเช่ารถอีกคนหนึ่งเพื่อฯ ไว้
พอเห็นไอ้หมอนี่ดูมันฉลาดจนเงี้ยวเอาใจยาก แถมปฏิเสธฉันแบบไม่ไว้
หน้า เลยลองโทร. ไปหาคนนั้นอีกที เขาว่าอาทิตย์หน้าจะซื้อเครื่องบินส่วนตัว
ลำใหม่มาเที่ยวไทย ถ้ายังงี้ ไอ้ห่อปฏิเสธ เธอก็เตรียมตัวเตรียมใจ
รับแขกคนใหม่ได้เลย”

หา? ผู้กำกับจะสั่งเปลี่ยนตัวพระเอกกลางอากาศแบบนี้ได้ไง ไม่
สนใจความรู้สึกนางเอกเลยหรือ?!

“ไม่นะคะ บันนี่ไม่ยอม!”

“คนใหม่ถึงจะรวยไม่เท่า ฌอน ซิลเวอร์ สโตน แต่น่าจะเอาใจ
ง่ายกว่านะ ดูจากโหวงเฮ้ง หน้าตาฮื่นเหิน เท่าที่รู้ หมอนี่อายุห้าสิบห้า มี
เมียมาเยอะกว่าคน เจลี่ยเปลี่ยนเมียใหม่ปีละคน ล่าสุดเป็นมิสเวิลด์ กำลัง
จะหย่าด้วยเงินสดสิบล้านดอลลาร์ ยังมีอีหนูอีกนับไม่ถ้วน”

ไอ้โห ประวัติโชกโชนเหลือรับประทาน

“ใครคะ?”

“คนนี่ดัง พุดชื่อไป ใครๆ ก็รู้จัก...หรืออย่างน้อยก็ต้องรู้จักชื่อย่อของเขา ดี.เจ. ดอนัลด์ แจคสัน เจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์แห่งนิวยอร์ก...เจ้าของตึกดี.เจ.ทาวเวอร์นี่”

เท่านั้นแหละ บันนี่ก็รีบตัดสายเจ้านายทิ้ง แล้วโทร. ไปหาที่ปรึกษาทันที

“ออมมีบอกฉันที่ชื่อว่า ‘ดอนัลด์ แจคสัน’ หน้าตาเป็นยังไง?”

“ทำไม่อยู่ๆ โท. มาถามถึง ดอนัลด์ แจคสัน ละ?” ฉันรับสายบันนี่ เจอคำถามของเธอแล้วงง

“ก็อาแปะจะให้ฉันเปลี่ยนจากป้ามอน ไปเป็น ดอนัลด์ แจคสัน แทนนะสิ”

“เฮ้ย...ได้ไง” ฉันรู้ข่าวร้ายแล้วโวยวายเสียงดังกว่าบันนี่เสียอีก

“ป้ามอนเป็นเทพเจ้าที่เฝ้าอย่างเราเคารพบูชา แต่นายดีเจเป็นเจ้าพ่ออสังหาฯ ไม่ได้รวยด้วยลำแข้งเหมือนป้ามอน แคร็บมรดกตระกูลมาทำต่อ แล้วโปรโมตตัวเองออกสื่อจนดังเท่านั้น คนพันธุ์นี้สันดานเสีย คบไม่ได้สุดๆ ไอ้พวกลูกเศรษฐีทำอสังหาฯ โปรไฟล์เดียวกันกับอิตาบั้มบิโน เปียบเลย”

พอดีฉันกำลังไม่ให้อิตาบั้มบิโนจอมเจ้าชู้ ขนเตี้ยเข้ามาตั้งในห้องทำงานแล้วชวนฉันนอนหน้าด้านๆ เลยพาลใส่ บังเอิญว่าบันนี่ไม่ได้อยู่ในอารมณ์จะสนใจรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ นอกเหนือจากปัญหาเฉพาะหน้าในเวลานี้

“ทำไงดีออมมี ฉันก็ไม่อยากเปลี่ยนพระเอก แต่ป้ามอนเขาไม่สนใจฉันเลย...ฉันก็ไม่อยากโดนอาแปะบังคับให้รับแขกอภิเษกเศรษฐีเปลี่ยนหน้าไปเรื่อยๆ นะ”

“แบบนี้มันต้องดับเครื่องชนแล้วละ”

“ยังไง?”

“โดดปล้ำเลย บันนี่!”

“จะบ้าเหรอ เธอช่วยดูขนาดตัวเขากับฉันซะก่อน แต่ต่อให้ฉันแรง
เยอะกว่า ก็ไม่รู้ว่าปล้ำผู้ชายทำยังไง...อู๊ย!”

หญิงสาวกำลังปรึกษาเพื่อนรักมาถึงตอนสำคัญอูทานอย่างตกใจ
เมื่อโทรศัพท์ในมือถูกใครบางคนดึงไป...ชายหนุ่มที่เธอกำลังจิกเลื้อเขาไว้
ไม่ให้หนีไปไหนนั่นเอง

เขาถือวิสาสะกดปุ่มวางสายตัดสัญญาณทิ้ง สักดักันไม่ให้สองสาว
เตลิดไกลไปถึงไหนๆ ก่อนที่เสียงต่ำทุ้มลุ่มลึกจะเอ่ยขึ้นเป็นภาษาไทยช้าๆ
ที่ละคำอย่างชัดเจน...

“ผม จะ สอน ให้!”